

Тусівка

Лариса Ротних
Ніна Дьяченко

Лариса Ротних, Ніна Дьяченко

ТУСОВКА

УДК 821.161.2-312.4

ББК 84(4УКР)6-44

Р 79

Ротних, Лариса Григорівна.

Дьяченко, Ніна Олегівна.

Р 79 Тусовка : повісті / Лариса Ротних, Ніна Дьяченко. –
К. : Гамазин, 2008. – 320 с. – (Серія «Багаж забіяки»)
ISBN 978-966-2938-67-8

Так уже в світі ведеться: хто обирає собі за проводиря на життєвих шляхах погані звички й лихі почуття, тому навряд чи варто розраховувати на успіх, які б інтриги він не плів. Книжка приваблює саме цією авторською думкою, хоч і трішки наївною, та щирою, котра прогладає за найбільш похмурими епізодами і додає оптимізму читачеві. Багато чого молодими авторками списано з натури. Але ніколи не зашкодить подивитися на себе збоку, з відстані, побачити в дзеркалі своє не завжди привабливе відображення. Але де молодь — там любов і радість. І наші герої вийдуть із скрутної ситуації завдяки тому, чим, власне і сильна юність, – бурхливій енергії та незнищенному життєлюбству.

УДК 821.161.2-312.4

ББК 84(4УКР)6-44

© Л. Ротних, Н. Дьяченко, 2008

© ТОВ «Гамазин»,

художнє оформлення,

оригінал-макет,

виключна ліцензія

на видання, 2008

ISBN 978-966-2938-67-8

Тусовка

*Андрію Чекерису і,
звичайно, Насті*

I.Intro

Насті ніколи не таланило з хлопцями. Від неї раз у раз ішов черговий кавалер, а нові знайомства давалися важко. Коли щастило познайомитись із гарним хлопчиком, отут-то й починалися неприємності. Вона сама навіщось вислизала з обіймів надійної людини, буцімто щоб зберегти незалежність. Найчастіше Настя паралельно закохувалася в іншого, підбурювана дикою пристрасстю, кидалася за ним. Коли ж засліплення минало, усвідомлювала, що залишилася зовсім сама, а благополучний «наречений», покинутий нею, вже на іншому, гостиннішому пасовиську.

Вона підійшла до вхідних дверей будинку подруги Тоні, ще раз прискіпливо оглянула себе в люстерко пудрениці: не красуня, але ефектна. Висока на зріст; довгі ноги й теж довге біляве волосся робили її навіть схожою на якусь фотомодель.

Шарм разом із парфумами випромінювався з простенького чорного платтячка, яке виднілося під розстібною шубою. Іноді Настя здавалася трішки неохайною, але це тільки підкреслювало її чарівність, надаючи їй холодним, тонким рисам жвавості й природності.

Настя вважала, що саме сьогодні їй треба бути у всеозброєнні. Подруга попередила, що на святі є двоє

вільних кавалерів. Звичайно, малася на увазі відносна воля, бо один із них, Юра, ще вочевидь сумував за своєю колишньою дівчиною, котра поїхала вчитися в Одесу, а другий, Олег, із шістнадцяти літ усе ніяк не міг забути свою першу любов. Настя, однак, знала, що дрібні перешкоди тільки розпалюють, в той час як суттєві — відштовхують. У кожному разі, нічого, крім легкого флірту від цих знайомств і не очікувала.

Вона давно вже не вірила в «ефект Попелюшки» — ось вона, така вся з себе гарна та чудова, увійде в чужу квартиру, а там... Сидітиме «нічийний» красень, який закохається в неї з першого погляду, а за десертом уже й освідчиться. Ні, Настя до такої міри наївністю не страждала. І все-таки серце в неї забилося дужче, коли рука доторкнулась до дверей парадного.

Бентежила дівчину й та обставина, що Тоня дала шанс познайомитися не тільки їй, але й ще двом самотнім подругам, Анюті й Альоні, дуже навіть симпатичним дівчатам. «Нічого, — вирішила Настя, — доведеться мені стати найкращою з усіх присутніх осіб жіночої статі, якщо вже Тоні припекло влаштувати конкурс краси!»

II. Хлопець мрії

Насті відчинила Тоня, як завжди, весела й бадьора («Ну, звичайно, — подумала дівчина з легкою досадою, — їй що? Зустрічається з класним хлопцем, і взагалі...»).

— Привіт! Ти, як завжди, майже не спізнилася, — Настя виразно почула наголос на слові «майже». — Ну добре, роздягайся, прохось у вітальню. Допоможеш нам накрити на стіл.

У вітальні Настя машинально привіталася з Анютою, Альоною і Світланою, сестрою Тоні (вона також була при кавалері). Але нікого з хлопців не було.

— А де ж...? — мимоволі вирвалося в неї.

— Хлопчики в моїй кімнаті. Мені подарували CD з якоюсь зовсім неймовірною комп'ютерною грою — от вони й намагаються розібратися з нею! — повідомила Тоня.

Довелося Насті найближчі десять хвилин споглядати лише тарілки з виделками й ножами та закуску. Але потім...

Відразу ввійшов Юра, досить ефектний високий блондин, якого Настя вже бачила на фотографії. Вигляд він мав просто вражаючий, але шойно почав говорити, Настя помітила, що він занується, причому доволі сильно. «Мені він не підходить!» — вирішила дівчина.

Потім з'явилися Сашко, Тонін хлопець, симпатичний, і Світланін boyfriend Володя, зовсім негарний, прищуватий і в окулярах із жахливою оправою («Як Светка зустрічається з таким?!»).

Останнім був хлопець приблизно на голову вищий за Настю, чорнявий, балакучий і верткий. «Олег», — шепнула їй на вухо Тоня.

Настя розгублено подумала: «Ох, до чого ж він схожий на грузина! Чи він і є грузин? У кожному разі, з ним я зустрічатися не буду! Уже краще Юра!»

...І тут до кімнати ввійшов Він. Хлопець був якщо й вищий за Настю, то зовсім трішки. Мав чудове світло-русяве волосся, що ледь не сягало пліч (але блондином його все-таки не можна було назвати), й чисті блакитні очі. На ньому були червона «кенгуру» та чорні джинси. Він байдуже дивився на дівчат, хоча й завчено посміхався. І цей незнайомець став для Насті відразу найголовнішим у житті, її Прекрасним Принцом, любов'ю з першого погляду. Вона захотіла, щоб він став її першим чоловіком, коханцем, усім у її житті. Дівчину не бентежив легкий дефект у його мові й те, що він тримався осторонь. За першої ж нагоди дів-

чина вийшла з кімнати, буквально тягнучи за собою Тоню.

— Хто він? — запитала на кухні.

— Ти про кого? А, про Андрія? Я вже не рада, що він прийшов, слово честі! Усі з нашої тусовки знають: де він, там проблеми неминучі! У нього жахлива вдача...

— У нього? Жахлива? Тонько, ти знущаєшся?! Він же такий гарнющій!

— Йому вже 19, 20 буде влітку, — а він досі ні з ким не зустрівся! Уявляєш? Йому взагалі ніхто не потрібен, крім комп'ютера. Напевно, не знає, що таке любов. Живе з матір'ю, а вона в нього двірничка, не вчиться ні в якому вузі, не працює й навіть у армію його не беруть! Щойно якась фіфа накине на нього оком — він миттю ховається в свою шкарлупку. А ще як скаже щонебудь! ...От недавно були ми у Вовика (ми завжди там «зависаємо»), вони всі пішли в кухню, я сама в кімнаті залишалася. Вовик і каже: «Коли що — клич нас!» Андрій додає: «Якщо гвалтуватимуть — теж гукай. Либонь допоможуть!» До речі, він не курить, не колеться і не п'є. Навіть шампанського. І взагалі — плюнь ти на нього!

— А ось тут помиляєшся! — ображено заявила Настя й ляснула за собою дверима кухні. І саме встигла сісти поруч із Андрієм. Мигцем глянула на нього. «То, виходить, йому незабаром 20? Всього на рік старший за мене... А вигляд має просто потрясний! Який гарний хлопчик!»

На її кволі спроби зав'язати розмову Андрій ніяк не зреагував. А вона, в свою чергу, не звертала уваги на Олега та Юру, котрі так і витріщалися на неї. Ще не розуміла, що не має сили, щоб змусити Андрія змінитися. Але й розлюбити його теж не зможе.

III. Розвага

Тоня раптом штовхнула ногою під столом Сашка, той аж підстрибнув на стільці.

— Чого тобі? — зі злістю скрикнув він, здригаючись від несподіванки.

Тоня зробила йому знак очима, на що він посміхнувся, і вийшла.

Але за кілька хвилин знову зазирнула в кімнату:

— Агов, «план» уже готовий. Покуримо?

— Що, знову? — вдавано страдницьким голосом протяг Юрко, при цьому, однак, потираючи руки.

— У мене сьогодні з собою грошей нема, — зауважив Володя.

— Тут тобі не кубло! — нагримала господиня. — День народження, чи як? Настю, будеш? — недбало зронила в бік подруги.

Дівчина чомусь озирнулася до Андрія. На її подив, він підводився з-за столу, вочевидь збираючись на кухню. Вона встала й пішла за ним. Тоня затрималась біля неї, шепнула на вухо: «А ось «план» він іноді курить, інакше як би ми з ним познайомилися?»

— Він торгує наркотиками? — с жахом запитала Настя.

Тоня розсміялася й нічого не відповіла.

«Так, іноді я здаюся дурепою», — скрушно подумала дівчина.

Ввімкнули магнітофон, уся компанія зручно розсілася навколо столу на табуретах і м'якому диванчику. Закурили. Солодкавий дим огорнув їх легким туманом.

Настя попри очікування нічого не відчувала. Андрій, видно, й тепер не збирався відкриватися; здавалося, прагнув відлетіти в світ власних фантазій... Самотою.

IV. Розмова

Андрій сидів у затінку, й Настя не бачила, чи куриє він, хоча вогник сигарети жеврів у півморозу.

За якийсь час він підвівся та вийшов із кухні. Коли Настя вирішила розшукати його, то виявила Андрія на балконі. У неї паморочилася голова, але дівчина намагалась триматися прямо. У Андрієвих руках не було сигарети.

— А ти що, вже докурив свою? — нерішуче мовила Настя.

— Я не курю.

— Але Тоня казала... — дівчина затнулася.

— Мені однаково, що вони кажуть. І я б тобі порадив не марнувати на мене часу. У нас із тобою нічого не вийде. Я ж бачив, як ти цілий вечір на мене дивилася. Я просто кажу це, щоб у тебе не було ніяких марних очікувань. Вибач... — він пішов із балкона.

Настя залишилася сама. У неї ще більше запаморочилася голова, її трусило, мов у лихоманці, дівчині стало зовсім зле.

Як же так — він її знехтував?! Її, таку привабливу й упевнену в собі! Але вона не здасться! Вона завоює його серце, чого б це не коштувало.

Настя рішуче вийшла з балкона в кімнату. Тоня вимкнула світло, а Світлана принесла магнітофон. Андрія тут не було. І коли Настю запросив до танцю Юрко, вона не відмовила.

V. Кінець вечірки / Дивна смерть / Похорон

Поглядом вона вишукувала Андрія, хоч і кляла себе за це. Але він не показувався, немовби зумисне ховався від неї. Втім, після того «попередження», її б це не здивувало. Дівчина вже зрозуміла, що він «дивний».

Але зібралась із духом і після танців підійшла до Тоні:

— Слухай, ти, здається, говорила, що Андрій любить комп'ютери?

— Так, а що?

— Мій тато обіцяв принести з роботи комп'ютер. Він допоможе нам його встановити?

Тоня дивилася зі співчуттям, і це просто викликало лють:

— Якщо й допоможе, то не просто так — йому потрібні гроші. До речі, він може дістати принтер за невелику ціну. Якщо, звичайно, схоче. Здається, втовкмачив собі в голову, що найкраща в світі дівчина не для нього, а решта його не гідні.

«Це твої домисли!» — хотіла крикнути Настя, але стрималася. Хто ж, крім Тоні, може допомогти їй?!

І все-таки здавалося підлим це обговорення позаочі. «Вона ніби хоче йому помститися», — промайнуло в думках. Невже і її він колись відштовхнув?

Ніби у відповідь на ці думки, Тоня мовила:

— Ти, напевне, дивуєшся, чому я так нападаю на нього, правда? І вже склала цілий список підозр?

Вражена її проникливістю, Настя кивнула.

— ...Отож, якщо ти думаєш, що я й собі накинула на нього оком і гніваюся через його неприступність, то ти будеш несправедлива.

Тоня ляпнулася на диван, поклала ногу за ногу, так, щоб відкрити гарну білизну, й це відразу привернуло увагу її хлопця. Він на хвилину навіть перервав розмову, чіпляючись до Тоні. Вона відіслала Сашка на кухню мити фужери (пояснила йому так: «Я настільки п'яна, що просто всі переб'ю») та усамітнилася з Настею.

Скам'яніле від раптової спустошеності обличчя Антоніни сіпнулося, карі очі заблищали від сліз.

— Усе набагато складніше, — провадила Тоня. — Втім, зараз це не має значення. Просто одна моя подруга до нестями закохалася в Андрія. Це було три роки тому. Нічим добрим це не скінчилося. Оце й усе, — вона підхопилася із крісла й кинулася на кухню, похитуючись. Її трусило, навіть губи тремтіли.

Настя чомусь не до кінця повірила в цю історію. Чи тому, що була налаштована похмуро, чи тому, що не хотіла бачити коханого з іншою навіть у минулому.

Їй схотілося води. Вона вийшла в напівтемний коридор і застала дивну сцену. Тоня трималася за відчинені двері й плакала, Андрій незворушно взував кросівки. Вечір закінчувався банально — хлопець просто йшов. Він помітив у дзеркалі відображення Настіного здивованого обличчя, ніби вибачаючись, знизав плечима. Мовляв, я тут ні до чого. Це все твоя подруга-істеричка.

— Подбай про Тоню, їй, здається, погано, — озвався він із ледь відчутною іронією в голосі. Тоня розгублено стискала ручку дверей.

Нарешті Насті вдалося відірвати її пальці й провести заплакану дівчину в її кімнату. «Нічого собі свято вийшло, — подумалося їй. — І чого вона так рознервувалася? Перепила? Чи «план» так подіяв?»

У майбутньому їй ще належало згадати цей день. Він наклався на її життя. Похмура тінь засмученої Тоні довго її переслідувала.

Незабаром Настя пішла, не захотіла ночувати в подруги, що впала в тривалу істерику. Свято однаково було зіпсовано: іменинниця ридала, а Хлопець її мрії виявилися недоступним.

Рано вранці, коли сиві хмари ще обіймали похмуре весняне небо, Настю збудив від солодких снів телефон-

ний дзвінок. На її подив, це виявився Юра, якому вчора вона дала номер свого телефону. Його голос здався сконфуженим.

— Вибач, що так рано. Я не повинен був тебе будити, але Тоня не прокидається... Я стукав у її кімнату, але вона не відчиняла. Довелося ввійти без стукоту.

— Ближче до справи, — обірвала його просторікування Настя, стискаючи слухавку побілілими пальцями. Вона майже кричала. — Що з нею сталося?!

— Я збудив Сашка й умовив його подивитися, як там Тоня...

— А він що, не знає? — не зрозуміла Настя.

Юра замовк — ніби зняковів. Нарешті продовжив:

— Він спав у іншій кімнаті — загалом, не з нею. Отож, ми вдвох так і не добудилися її. Довелося навіть Светку підключити. Ми перепробували все: обливали холодною водою, трусили, кричали. А раптом вона вмерла? — він понизив голос.

— Ідіоти, вона просто спить, вона не могла... — кричала Настя. — У вас що, ранкові глюки?

На її крик прибігли батьки — і вона впала в їхні обійми.

...Настя довго не вірила в смерть подруги, так довго, що родичі почали побоюватися за її душевне здоров'я. Напували валеріанкою, але не давали снодійного — боялись, щоби ненароком не пішла за померлою. Настя ходила, як сомнамбула, дивлячись в одну точку, ніби стежила за зміною кадрів видимого тільки їй кінофільму.

Тоню ховали просто. Біла сукня без прикрас і рюш, як проста оправа геніальної картини, зовсім не псувала її. Довге каштанове волосся обрамляло бліде безжиттєве обличчя.

Було дуже багато людей, але Настя нікого не помічала навколо. Вчепилась у свій букет червоних троянд (вони здавалися їй непристойними, вульгарними). Тому коли хтось доторкнувся до її плеча, вона ледь не скрикнула.

— Тихше ти! — до болю стискаючи її плече, прошипів Сашко. Він здавався дуже виснаженим. У нього відросла щетина, з рота тхнуло. — У нас можуть бути проблеми, і неабиякі. Тоня загинула через передозування наркотику. Розумієш? Це тобі не легенький план чи екстезі, а щось сильніше. Тепер міліцію мучить цікавість, де вона дістала цю гидоту. У принципі, її можна й удома приготувати, це дешевий хімічний наркотик. Тим більше, їм цікаво, хто з нас варив — ти, я, Світлана, сама Тоня, Аня, Альона, Юра, Олег, Вовик чи Андрій. Погодься, список пристойний!

Почувши бажане ім'я, Настя здригнулася. Дотепер вона слухала байдуже, занурена в своє горе.

— Він тут ні до чого, я знаю!

Сашко вискалився — водночас іронічно та в'їдливо:

— Я, наприклад, у цьому не такий упевнений. Тим більше, що ввечері вона дзвонила йому (він ночував у Вовика), вони сварилися...

— Що, знову? — вирвалось у неї. — По-твоєму, Андрій спеціально повернувся, щоб її вбити? — роздратовано запитала вона.

— А хто говорить про вбивство? — безневинно поцікавився Сашко.

VI. Міркування

— Стривай, — Настя перейшла на шепіт. — Я так розуміла, ви всі абсолютно нормальні люди, живете повноцінним життям — і лише іноді можете дозволити собі побавитися ecstasy. А ти так це все описуєш, начебто у

квартирі в Тоні, Вовика або ще в когось було справжнє наркоманське кубло! Ти можеш пояснити це?

— Будеш багато знати — незабаром постарієш! — брутально перебив її Сашко й відразу відійшов, даючи зрозуміти, що розмову скінчено.

Додому Настя їхала в одному автобусі з двома колегами Тоніної мами. Їхні розмови про порядність батьків Тоні й про дивну смерть дівчини нервували її, але відходити в інший кінець тролейбуса було якось незручно.

Удома вона зачинилася в своїй кімнаті, дивлячись на портрет подруги у випускному альбомі, спробувала уявити, кому була б вигідною смерть Тоні (якщо це, звичайно, було не самогубство).

Андрія вона відразу ж відкинула — ну, не міг він вчинити так жахливо! Світлана теж була очевидячки ні в чому не винна. Олег і Юрко... З ними в неї були гарні стосунки. Вовик... Щодо нього, Сашка й Аніюти з Оленою в Насті були підозри. Якщо після смерті Тоні її хлопець найбільше боявся за свою шкуру й ніби не дуже сумував за коханою, напрошувався висновок: а чи були в них справжні почуття? Вовик, пов'язаний з Тонею за допомогою спільного розповсюдження наркотиків, міг мати фінансові проблеми. А дівчата... Жіночі задрощі до щасливішої та гарнішої подруги — хто ж не знає всієї сили цього почуття?!

«Я проведу розслідування, — вирішила Настя, — і доможуся правди. Я мушу знати, чому найкраща моя подруга так рано пішла з життя!»

Рішучі міркування дівчини перервав стукіт у двері. До кімнати зазирнула мама й переляканим голосом промовила: — Настю, до тебе прийшли...

На порозі стояв чоловік у міліційній формі.

«Ну, почалося... Ось тобі й розслідування! — встигла подумати Настя. Тільки подумала про ментів... а вони вже тут як тут! Що, наша міліція вже володіє парапсихологічними здібностями?»

VII. Допит із пристрастям

Незважаючи на страх, Настя прибрала гордовитого вигляду, який мусив продемонструвати ідіотам від закону її цілковиту непричетність до всього, що сталося.

— Що ви хочете від мене почути? — сухо запитала вона.

— Вибачите за те, що турбую... Я з приводу загибелі вашої подруги Антоніни Маркової.

— Так, я щойно з похорону, — підкреслила Настя, бажаючи збентежити його.

— Пробачте, але я зобов'язаний провести допит усіх, хто був на дні народження в Антоніни. Я можу сісти?

Настя кивнула, провела його до вітальні. Вказала на плюшеве крісло. Сама сіла на краєчок стільця, напружилась, мов струна.

Міліціонер, молодий, але з вигляду бувалий, не міг не помітити, як гарячково тремтіли в неї руки, як смикалися губи. Зненацька він підхопився з місця й силоміць оголив її руки. Настя з криком вирвалася.

— Ще раз прошу пробачення. Я перевіряв, чи не наркоманка ви.

— То це було вбивство, чи самогубство? — запитала Настя, заспокоюючись. — Все це якось дико. Я дотепер не вірю, що подібне могло статися з моєю подругою. Звичайно, про такі речі я тільки в книжках читала та по телевізору дивилася.

— Думаємо, що вбивство. Це не таємниця. Їй силоміць вкололи значну дозу — принаймні, на її тілі видно сліди від мотузок. Інших слідів від уколів ми не помітили. Цю версію ще розробляємо.

Настя нервово ходила по кімнаті.

— Тоня — не наркоманка, — нарешті промовила вона, не дивлячись слідчому в очі. — Правда, вона іноді курила план, ну, там... «Екстезі» бавилася... А втім, я не знаю. Це тільки мої припущення. При мені вона це робила тільки на дні народження.

— Так?

— Там же і я вперше покурила. Після цього майже нічого не пам'ятаю. Мені було погано, Тоня ж начебто була п'яна.

— Вона ні з ким не сварилася?

— Не пам'ятаю. Я ж кажу, що мені було хриново.

— Чому ви його захищаєте? — раптом запитав міліціонер. — Андрій на допиті розповів мені, в якому стані була Тоня; також він сказав, що залишив її на вас.

Настя подивилася на представника закону незрячими очима. Боже, й заради нього вона збрехала міліції! Але, може, він випадково обмовився? Може, його змусили?

...Стривай, якщо він розповів про свою сварку з Тонєю, виходить, не винен! Але в яку халепу вона сама потрапила, захищаючи його! І хто її просив?!

— Нікого я не захищаю, — відповіла Настя. — Я саме зараз згадала про цей інцидент. Але раз Андрій пішов, він же не міг цього зробити, чи не так?

— Він, може, й ні, а ви?

— Я?! Якщо ви думаєте, що я можу приготувати наркотик, то подивіться на мої оцінки з хімії! До того ж, я дуже любила її, вона була моєю подругою, навіть хотіла познайомити мене з хлопцем! — дівчина забилася в істериці. — Ви чудовисько! Ідьте геть!

Міліціонер пішов, але тільки після того, як змусив її підписати свідчення. Уже біля дверей щось сказав матері, але Настя, затискаючи руками вуха, втекла до своєї кімнати, впала на ліжко й заридала. Їй так хотілося, щоб ця жахлива історія швидше скінчилася!

VIII. Прогулянка

Як тільки Настя трохи заспокоїлася, набрала номер Вовика (коли на дні народження в Тоні всі обмінювалися номерами телефонів, дівчина з ввічливості записала й номери зовсім байдужих їй людей) у надії знайти в нього Андрія. Їй пощастило: він підійшов до телефону.

— Привіт! Це Настя.

— Яка?

— Ну, пам'ятаєш, я була на дні наро...

— А, згадав. Чого ти від мене хочеш?

— Розумієш... — від настільки прямолінійного запитання Настя розгубилася. — До мене приходив міліціонер, розпитував, випитував... Ну, про Тоніну смерть, — тут її голос затремтів. — І я підтвердила, що ти тоді пішов. Словом, у тебе є тверде алібі.

— Ну то й що?

— Я тут подумала... Може, ми б погуляли, зустрілися...

— Навіщо?

— Хоча б на знак подяки.

— Тоді дякую. Тебе, звичайно, ніхто про це не просив, але якщо хочеш, подякую. Спасибі ще раз. Усе?

— А погуляти?

— Настю, я ж пояснював тобі: нічого в нас не вийде. Викинь мене з голови, — і він поклав слухавку.

Вона знову розплакалася — вкотре за цей сумний день! Витерла сльози, набрала інший номер.

— Здрастуйте. Запросіть, будь ласка, Юру.

Юрі вона виплакалася сповна. Виявляється, до нього ще не приходили вивідувати подробиці. На відміну від Андрія, він погодився погуляти з дівчиною, хоча й висловив подив з такого бажання гуляти в день похорону найкращої подруги.

Вони гуляли Подолом, далі пройшлися Хрещатиком, посиділи в McDonald's.

Хоча Настя й любила Андрія, але їй було приємно гуляти з Юрою. Симпатичний хлопець витрачав гроші на неї, розважав та втішав. І вона майже впокорилася з його недорікуватістю. Дівчині здавалося, що вона знає його цілу вічність. Навіть погодилася зайти до нього на чай.

Юра відчинив двері й здивовано позадкував: на нього дивилося дуло пістолета. Люди в міліційній формі оточили його.

— Ви заарештовані за підозрою у вбивстві: у вас знайдено серйозні речові докази, що підтверджують вашу провину. Кожне ваше слово може бути використане проти вас.

Дивлячись, як застібаються наручники на зап'ястях у Юри, Настя подумала: «Ну я й влипла!»

ІХ. Побачення

На щастя Насті, її впізнав той самий міліціонер, який уже заходив до неї. Тому її відпустили. Однак образ розгубленого, майже знищеного підозрами хлопця стояв перед її очима.

«Цікаво, — подумалося їй, — якби Андрій був винен, змогла б я врятувати Юру, виказала б коханого? Господи, ну чому він так багато значить для мене?! Я ж його майже не знаю. Я «запала» на його зовнішність... Але нічого не можу із собою вдіяти».

З цими думками вона йшла вулицею, майже нічого не помічаючи, — цілком поринула в свої невеселі думки. І майже зіштовхнулася з незнайомою дівчиною, котра кудись поспішала. Мимоволі глянула їй у обличчя і скам'яніла. Перед нею стояв двійник Тоні, тільки з висвітленим до сивини волоссям. Незнайомка теж гляну-

ла на неї, теж здригнулася й поквапилась піти, але кілька разів озиралася.

«Господи, я божеволію! — в розпачі подумала Настя. Цього просто не може бути. Боже, пошли мені психіатра! І чого я взагалі поперлася на це свято?! Заради того, щоб із хлопчиком познайомитися, чи з наркоманкою Тонею поспілкуватись?»

Однак у глибині свідомості промайнула думка, що примара — чудовий привід, щоб зайти до Вовика й побачити Андрія. Паніка підхльостувала її, вона бігла так швидко, немовби від цього залежало чиесь життя.

Двері їй відчинив Вовик у халаті. Настя промчала повз нього, без стукоту ввійшла в кімнату...

І завмерла, вражена. Андрій був у самих плавках і, видно, вже збирався зняти їх. Побачив дівчину й побілів від люті, навіть замахнувся на неї.

— Євнух, — виразно промовила вона, заридала й кинулася до дверей.

Вовик спритно спіймав її в обійми, насолоджуючись пружним тілом.

Настя вирвалася й пішла, так і не пояснивши причину своєї появи.

Страшна туга за Юрою охопила її. Раптом дуже схотілося його побачити. Вона розуміла, що сьогодні це навряд чи вийде, все-таки вечір, уже пізно для візитів мало-знайомої дівчини... у в'язницю. Міліція навряд чи гідно поцінує такий подвиг. Але ось завтра вдень...

Юрка замкнули самого. Забрали краватку, шнурки та пояс, без яких він здавався особливо беззахисним. Припав до ґрат і заплющив очі, начебто й не радий був бачити Настю. Дівчина погладила його пальці. Ця ніжність подіяла на нього дивно.

— По-по-вір мені, я н-не вби-и-вав її! — крикнув він, люто стискаючи її руку, не помічаючи, що робить їй боляче. — У мене знайшли шприц із наркотиками. Я влип м-м-майже напевно, але для мене важливо, щоб ти вірила мені, — н-н-навіть якщо мене й засудять!

— Я вірю тобі, — заспокоїла його Настя. І несподівано розповіла про дивну дівчину, яку бачила на вулиці.

Реакція Юри її вразила: він раптом сповз на підлогу, обличчя зробилося безтямним. Жах блиснув у його очах.

— Це вона, це Т-т-тоня, — занукаючись, пробурмотів хлопець. — На дні народження вона згадала, що х-хоче висвітлити волосся. Це з-з-знамення!

Урочистий Юрин вигляд перелякав Настю мало не до смерті. Він нагадав їй одного з безлічі свідків Іегови, які з фанатичним завзяттям намагалися зтягти в свої тенета нових «братів» і «сестер» і з таким само пафосом провіщали наближення кінця світу. Але боялася вона за нього, за його душевний стан і нерви.

— Юрочко, не мели нісенітниці. Я була засмучена, могла кого завгодно прийняти за Тоню. Я ж так сумую за нею!

Юра бачив, що тепер уже йому доведеться втішати дівчину.

— Скажи мені, Юро, Тоня любила Андрія?

Хлопець кинув на неї дивний погляд.

— Ч-чому ти так думаєш?

Настя стисло переповіла дивну істеричну сцену — коли Андрій ішов, а Тоня ридала.

— Ой, ну т-т-ти й скажеш! Т-тоня завжди плакала, як вип'є Це н-не відкриття.

Раптово з'явився міліціонер.

— Побачення скінчено, — сухо кинув він.

Настя погладила Юру по руці, посміхнувшись йому й пішла. З невимовною тугою хлопець дивився їй услід — він уже закохався.

Х. Вовикові одкровення / Непрохана гостя

Наступний день Настя вирішила провести в самотніх прогулянках, сподіваючись, що краса київських пейзажів допоможе їй отямитися після вчорашніх подій. І річ була навіть не в тім, що не мала з ким погуляти. Просто хотіла побути сама, щоб ніхто не відволікав тупими розмовами, а зараз будь-які розмови здавалися тупими.

Коли нагулялась досхочу й уже підходила до станції метро «Хрещатик», збираючись повернутися додому, її смикнули за рукав. Озираючись і побачила Вовика.

— О, привіт, Настюхо! — він широко посміхнувся й цьомкнув дівчину в щоку, обвіяв густим запахом пива.

— Привіт, — чемно посміхнулася вона, відсторонюючись. — Рада тебе бачити, але я поспішаю.

— Уявляєш, тебе я й хотів побачити, — він узяв її за руку й повів до лави під деревами.

— Ти не зрозумів? Мені потрібно йти, поговоримо іншим разом, — вона спробувала вирвати руку, але з таким самим успіхом мишка виривалась би з мишоловки.

— От посидимо, поговоримо, а потім поїдеш у своїх справах, — так само миролюбно промовив Вовик, не відпускаючи, проте, її руки.

— Я не буду сидіти на цій брудній лаві! — обурилася Настя, коли зрозуміла, що так просто від нього не відскіпається. — До того ж, де ти бачиш вільні лави? Вони всі зайняті.

— Я думав, це в мене проблеми із зором, — посміхнувся хлопець.

Він підійшов до найближчої лави, на якій сиділа парочка старшокласників — незлобливий з вигляду хлопчик, очевидячки мамій, і дівчинка, схожа на Дюймовочку.

— Так, малі, зібрали своє барахло й звалили! Швидко. Рахую до трьох, уже два. Повторювати не буду.

Він говорив спокійно й начебто навіть ліново, але щось у його обличчі підказало школярам, що краще послухатися. Дівчинка взяла самотню напівздохлу трояндочку, що нудилася в полоні целофанової обгортки, а хлопчик згріб у оберемок паперові пакети з «Макдональдса», судомно ковтнув, закинув у один із них рештки їжі — і, озираючись, вони попленталися в бік метро, звідки прийшли Вовик із Настею.

— Формальності залагоджено, — знову вискалився Вовик. — Тепер вибирай, що тобі більше подобається: сидіти на «цій брудній лаві», — він передражнив Настю, причому досить вдало, — чи на моїх чистих колінах.

— Даремно ти так із ними, — Настя поторкала рукою лаву, ще теплу, нагріту тілом школярки, подивилася на пальці, виявила, що вони досить чисті й сіла. — Навіщо так брутално? Між іншим, ці діти тобі нічого поганого не зробили.

— Якщо ти помітила, я їм теж, — кинув хлопець, — хоча міг. Віриш?

— Так, тобі складно не вірити, — зіщулилась дівчина, розтираючи руку, яку він міцно стискав ще хвилину тому. На зап'ясті лишилися червоні сліди, які повільно блідли.

— Але раз ти запитала, я відповім. Розумієш, Настю, в мене практично нікого немає. Маму збила машина, батько помер, брат... — він заплющив очі, глибоко вдихнув, повільно видихнув, потім глянув на неї знов і продовжив зумисне зневажливим тоном, — брата забрали в ментівку й побили до смерті. Відбили нирки. Можеш уявити, як я після цього ставлюся до ментів?

Настя спантелично кивнула. Хлопець говорив іронічним тоном, але в очах його при останніх словах спалахнула така злість, замішана на безсиллі та болі, що дівчина мимоволі відсахнулася.

— Тепер у мене є тільки бабуся, котра, втім, живе окремо, хоч і є моїм опікуном, Светка й друзі. У мене немає

матусі, яка могла б підтирати шмарклі та варити кашку, немає татуса, щоб захистив від негарних хлопчисьок, немає старшого брата, котрий би хоч якось піклувався про мене. Доводиться піклуватися про себе самому. Я — сам собі родина. І, скажу тобі по секрету, — він підморгнув Насті, — з Тоньчиної сестри дружина ніяка. Тільки для сексу й годиться. Та й то... З такою вбогою фантазією...

— То чого ти з нею зустрічаєшся? — Настя уявила собі симпатичну Світлану, потім глянула на не надто привабливого Вовика й не стримала посмішки.

Хлопцям ніколи не догодиш, навіть якщо самі схожі на Квазімодо. Це зазвичай бісило Настю, але зараз навіть розважало. «Теж мені, тонкий знавець жінок!», — глузливо подумала вона.

— А може, я люблю її! — не надто переконливо, хоч і досить експресивно вигукнув хлопець і змахнув пляшкою пива з такою силою, що ледь не облив її піною.

Вона насилу встигла ухилитися.

— О, до речі, пива хочеш? — запропонував він.

— Ні, дякую, — стримано відповіла Настя.

— Ну, не хочеш — як хочеш, — філософськи зауважив Вовик, сьорбнув із горлечка. — Отож, я сам захищаю себе, сам пікуюся про себе, і якщо мені потрібно сісти, я звільняю собі місце. Я не тупий, аби думати, що я — найдужчий хлопець у світі, але коли перевага на моєму боці, чому б не скористатися цим?

Настя не знайшла потрібних слів, вражена таким проявом чоловічої логіки.

— А тепер я хотів запитати тебе де про що. Як я сказав тобі, друзі дуже важливі для мене, й Андрій — один із них. І душевна рівновага моїх друзів теж дуже багато для мене значить. От як по-твоєму, що можна подумати, якщо проаналізувати нашу вчорашню зустріч? Ти вдираєшся в мою квартиру пізно ввечері, коли ми, загалом, збираємося спати. Навіть не вітаєшся, плюєш на правила

пристойності, відштовхуєш мене й біжиш у кімнату — навіть не думаючи, що можеш цим поставити Андрія в незручне становище. Вже не кажучи про мене... Друг попросився переночувати, бо посварився з матір'ю, а я... Що роблю я? Виходить, пропускаю до нього малознайому дівчину, причому саме в той момент, коли він передягається, а вона щось говорить йому — щось вочевидь неприємне — і втікає так само швидко, як і з'являється на сцені. До речі, що ти йому сказала? Він мені не пригнався.

— Не має значення, — пробурмотіла Настя, відчуваючи, як фарба заливає її обличчя.

— Не скажеш? Що ж, справа твоя. Але тоді, будь ласка, тримай свої емоції під контролем, — їй здалося, чи вона дійсно почула погрозу в його голосі? — Мені не подобається, коли люди роблять те, чого їм робити не слід, і при цьому забагато ляпають язиками. Думаєш, не знаю, що ти назвала мою квартиру наркоманським кублом?

— Я? Що?! — від несподіванки Настя розгубилася й не відразу зрозуміла, як реагувати. Вона кліпала, нагадуючи рибку з роззявленим ротиком. — Ах так, — згадала вона нарешті, — це тобі Сашко сказав? Та я просто запитувала в нього. І взагалі говорила про абстрактні квартири: твою, Тоніну...

— Не потрібно ставити запитання, відповіді на які тебе не стосуються, — з притиском промовив він, пильно дивлячись їй у вічі.

Здивована його наполегливістю, Настя знизала плечима:

— Ну гаразд, не буду, якщо тебе це так хвилює.

— Та вже постарайся, — кинув хлопець. — І потім... Чому це тебе цікавить моя квартира?

— Ну, ви ж збираєтеся тут — ти, твої друзі... Я дуже любила Тоню, сумую за нею, і тепер, коли її нема, — вона кліпнула, відгоняючи недоречні сльози, — мені хочеться

спілкуватися з усіма вами, тими, хто знав її, як я, а може, й краще...

— По-моєму, тебе цікавлять не всі її друзі, — глузливо припустив Вовик; у голосі його чулася впевненість. — Але послухай мене, Настю, послухай уважно. Не думай, що в мене якимось особливо затишно, добре й приємно. Ти не зрозумієш. Подивися на себе, — він вказав рукою, не обтяженою пляшкою з пивом, на Настіну куртку, туюфельки на кокетливих підборах, на її лялькове личко й біляве волосся, — у мене збирається інша компанія. Зовсім інші соціальні верстви населення, — він посміхнувся знову, але тепер по-доброму, немовби навіть лагідно. — Ти — гарна дівчинка, але, змушений визнати, не для нас. Ми, може, й не будемо відчувати ніяковості у твоїй присутності, хоча чужинець — це завжди дискомфорт, але ти сама... Настю, тобі буде погано з нами, повір. Тобі потрібні інші знайомі — мені здається, якщо ти забудеш нас якомога швидше, усе в тебе буде добре.

Настя мовчки дивилася в його подобрілі очі — так, дивно, але доброта — єдине слово, що спало їй на думку від погляду в ці трішки каламутні в непевному вечірньому світлі «дзеркала душі» — вони мовби плавали за грубими скельцями окулярів у негарній оправі. Вона дивилася на хлопця, і їй здавалось, що він широко бажає їй добра. Але забути Андрія — сама пропозиція здавалася їй блюзнірством.

— Дякую, Володю, — тихо відповіла вона, — але це мені над силу. Пам'ять не можна очистити одним наказом.

Він знизав плечима:

— Я просто висловив свою думку. Адже, по суті, що відбувається в мене вечорами? Сидимо, граємо в карти, слухаємо музику, розповідаємо анекдоти — здебільшого непристойні, — п'ємо пиво й вино, а іноді й дещо міцніше, закушуємо тюлькою й чорним хлібом... Дивимося телевизор. Спілкуємося ні про що. Ми звикли так

проводити час, і нас це влаштовує. Але ти — тобі ж буде нудно! Невже на це ти будеш марнувати свій час? Краще зроби маску на обличчя — або що ще там роблять дівчиська на кшталт тебе? Більше користі буде. Вирішувати тобі, але не думай, що ти можеш просто так втручатися в життя інших людей, — у його очах і голосі знову почулося щось жорстке.

Він підвівся, допив пиво, кинув пляшку в смітник, звідки її відразу вивудив бомж, котрий давно вже тинявся неподалік. Настя думала, що Вовик так і піде до метро, дасть їй нарешті спокій, але він озирнувся:

— Так, і останнє. Сексуальна орієнтація людини та її смаки — теж тільки її особиста справа. Якщо ти — живий аналог ляльки Барбі — це ще не значить, що всі чоловіки світу зобов'язані впасти до твоїх ніг, як спілі груші, якщо гарненько потрусити дерево.

Тепер він справді пішов, але дівчина ще довго сиділа на лаві, повторюючи подумки його останні слова.

...Настя підходила до свого будинку, насилу пересуваючи ноги. Моральна втома від останньої розмови спричинила просто фізичну квалість. Межею мрій дівчини було просто прийти додому, прийняти душ і поспати якомога довше.

Але планам її не призначено було збутися: коли Настя вийшла з ліфта, то побачила під своїми дверима... заплакану Анюту, одну з дівчаток, які були на дні народження в Тоні.

«О Боже, що ще?» — подумала Настя. На німе запитання в її очах Анюта заговорила, витираючи сльози:

— Ой, Настенько, в мене таке трапилось... Можна я в тебе хоча б сьогодні переночую?

— А що з твоєю квартирою?

— Хіба Тоня... тобі не казала? Я живу в общазі. Я ж не місцева, а з нею... ну, ти розумієш... Познайомилася в університеті.

— То що трапалося? Розповідай, і давай зайдемо, добре?

— Добре.

Тільки вмикаючи світло в коридорі, Настя побачила криваво-червону пляму в неї на рукаві.

— Що це? Ти поранилася?

Анюта нервово розсміялась:

— О, якби все було так просто... Я так зрозуміла, до всіх приходили ці паскудні менти, випитували, чи не ми порішили Тоню... Отож, я поділилася з ними своїми думками з цього приводу. Але звукоізоляція в нас погана... Кожен, хто проходив повз мою кімнату, міг почути нас. А сьогодні я прийшла з їдальні (було ліньки собі готувати), а двері не зачинені. На ключ не замкнені, я маю на увазі. Я зайшла, а там...

— Що, тебе обікрали? — не витримала Настя.

— Ні. Моя кімната... Я живу в ній сама. Моя сусідка колишня перейшла в іншу кімнату ще місяць тому, а поки нікого не підселили...

— Що трапалося?! — Настя майже кричала. Повільна мова Анюти доводила її до божевілля, сльози діяли на нерви, до того ж, на плечі немовби налягла тяжка каміняка недоброго передчуття. Вона й сама могла щомиті вибухнути ревним плачем, а то й потоком непристойностей на голову ні в чому не винної гості, котра не вміє викладати погані новини швидко й по суті.

— Мої речі всі були пошматовані. Плакати Майкла Джексона на стіні...

І тут Анюта заплакала по-справжньому. Настя розуміла її — колись вона сама захоплювалася Guns'n'Roses.

— ...Мої плакати всі здерті зі стін і розшарпані на дрібні клаптики. Я ніколи не зможу склеїти їх знову. Але найкошмарніше не це. Той сучий син, який це зробив, розкидав по всій кімнаті використані шприци. Скрізь була кров. Вони вбили Машку й двох її кошенят...

— Машку? Хто це? — Настя насилу ворушила губами. Мовчати вона просто не могла, хоча говорила теж із зусиллям. Але мовчання пригнічувало її, тому дівчина воліла заповнювати кожную паузу, аби тільки припинити нестерпне схлипування Анюти.

— У нас жила кішка, Галя, сусідка по кімнаті, підбрала її ще років зо два тому. Начальник — ну, старший поверху — спершу обурювався, а потім звик. А нещодавно кішка народила...

Анюта брудною рукою розмазала по обличчі сльози й продовжила:

— Вони всі вбиті й розрізані на шматки — і валяються по кімнаті. А кров'ю замазано все. І на стіні прикріплена кнопкою записка: «Будеш багато балакати — станеш наступною». Ну, я точно не запам'ятала, але щось таке...

— А звідки ти дізналася мою адресу? — це запитання не давало Насті спокою, поки не зірвалося з її губів.

— Ти що, не пам'ятаєш? Ти ж давала мені телефон. Я знімала своїм фотоапаратом — і всі брали в мене або давали свої телефони, щоб потім узяти плівку. А по ньому й адресу легко знайти. Просто подзвонити на 09.

— О Боже, ці фотографії... — Насті сама думка про те, що після смерті Тоні залишаються її останні зображення, здалася блюзнірською.

— Та й плівка є... Але кошенята... і Машка... Я їх так любила... — ридання Анюти потроху переростали в істеріку. Настя просто силоміць заштовхала її в душ.

— Ну, й що ж ти тоді наговорила ментам?

ХІ. Телефонний дзвінок

Та презирливо знизала плечима:

— Я з ментами не знаюся!

— Ну а все-таки? — не вгавала Настя.

— Нічого особливого, — протягла Анюта, — я точно не пам'ятаю: щось про те, як Тонька зі своїм хлопцем курили план на дні народження, про її істерику, може, й про Юру...

— Що ти наговорила про Юру?! — Настя ладна була прибити її в запалі праведного гніву.

— Та нічого такого... Не через мене ж його посадили, врешті-решт! — почала виправдовуватися Анюта. — До речі, міліціонер з такими гарними блакитними очима, що йому б у кіно зніматися, а не в ментівці працювати, весь час повторював, що нічого нового я йому не повідомила.

— Я пам'ятаю його, — кивнула Настя. — Він і в мене був.

Задзвонив телефон, і Настя вийшла в коридор, причинила за собою двері. Підняла слухавку.

— Алло.

— Настя? Це Андрій.

— Який Андрій? А, ти... Я дуже рада тебе чути, — спочатку дівчина не зрозуміла, хто дзвонить: у Андрія був якийсь дивний глухий голос.

— Слухай, Анюта часом не в тебе? Ну, пам'ятаєш, така руденька дівчинка, подружка Тоніна.

— Так, а що? Ти хочеш на ній оженитися?

— Стули пельку і слухай. Думаєш, мені дуже приємно тобі дзвонити? Це, напевно, вона вбила Тоню. Менти відпустили Юрка, тепер шукають її.

— І що мені робити? — Настя так налякалася, що навіть не запитала, що в хлопця з голосом. Може, він говорить тихо, щоб його не могли підслухати? Хоча хто?

— Постарайся її не злякати, потримай у себе якомога довше, зараз я подзвоню менту й повідомлю, що вона в тебе.

— А що робити потім?

— Якщо я раптом не знайду міліціонера на місці, то коли вона піде, нехай їде до себе й сидить там. Постарайся втлумачити їй цю думку, тільки будь обережна: вона маніячка.

— Може, ти сам до мене прийдеш? — жалібним голосом протягла Настя, танучи від надії.

— Добре, незабаром буду. Чекай.

З теплим почуттям дівчина глянула на слухавку, в якій голос Андрія змінився короткими гудками. Якщо він сам подзвонив їй, значить... Може, він нарешті зрозумів, що любить її?!

Вона була така щаслива, що зовсім забула про його попередження.

ХІІ. Сумніви

— Хто дзвонив? — поцікавилася Анюта, щойно Настя ввійшла в кухню.

— Подруга запитувала, яке домашнє завдання з...

— Настю, скажи правду. Я з голосу твого чую, що брешеш. Це був хтось, пов'язаний із нашою Тонею?

Настя завмерла. Вона не вірила, просто не могла повірити, що так швидко все розкриється. Але твердо вирішила не піддаватися на провокації.

— Та ні, що ти, це була Валя. Якщо ти так уже мені не віриш, можеш подзвонити їй і перепитати, чи говорила вона зі мною.

Дівчина дивилася на гостю чесними очима й усією душею бажала, щоб Анюта не здогадалася про блеф. Настя починала вірити Андрієві.

— Добре, вірю. До речі, ось я знайшла на столі, — вона простягла Насті записку.

Із завмиранням серця та прочитала, що батьки поїхали в гості й повернуться тільки завтра вдень. І це їй зовсім не сподобалося.

Півгодини вони теревенили про дрібниці, а потім Анюта з посмішкою запропонувала:

— Знаєш, усе це хвилювання... Я буквально вибита з колії. Але є один засіб... Хочеш спробувати?

— А що це? — насторожилася Настя.

— Ти не хвилюйся. Це, щоправда, не щось особливо сильне, але й не травичка. Загалом, «золота середина».

При цьому вона розстібала свою сумочку («Просто як у хіпі», — подумалося Насті) й дістала звідтіля... два одно-разові шприци й пляшку з каламутною рідиною.

— Це що, наркотик? Ні, я не буду! Ти що?! — Настя навіть відсунулася. Але та не образилася на неї, байдуже знизала плечима, засукала рукав, наповнила шприц, перетягла руку джгутом, ввела його вміст собі у вену (Настя остовпіла — мовчки споглядала це неподобство). Її вразив якийсь лінивий, відлагоджений до дрібниць автоматизм її дій.

Анюта відпустила джгут і нарешті озвалася:

— І дарма. Він, щоправда, діє не відразу, але вже коли мине трохи часу... Я ж грошей із тебе не беру! — вона наблизилася до неї руку з тим самим, уже порожнім шприцом, але дівчина, як ошпарена, кинулася до дверей. Коли ж Анюта пішла за нею, Настя закричала.

— Ти чого? — здивувалась Анюта. — Я просто хотіла пройти в якусь кімнату й лягти. Я в себе вдома — ну, і в обшазі теж — ніколи не стою «під кайфом». Лежати мені зручніше. І не дивися так на мене, я не Чикотило!

Настя тремтячим голосом пояснила їй, у якій кімнаті можна лягти. І як тільки добралася до телефону, відразу ж набрала номер Вовика.

Слухавку взяв він сам.

— Алло, Вовику, привіт! Поклич Андрія!

— Це ти, Настю? — прокричав Вовик, намагаючись заглушити Лінду, що голосно співала: «Я ворона, я ворона, на...», — але це йому вдавалось із зусиллями.

— Так. Швидше, в мене термінова справа. Він ще там?

— Добре, не кричи. Зараз покличу.

Андрій говорив невдоволеним тоном:

— Алло. Чого тобі?

— Як?! — Настя ледь не задихнулася від подиву. — Ти ж обіцяв приїхати, а сам сидиш і магнітофон слухаєш!

Андрій довго мовчав, потім поцікавився:

— Настю, ти часом не обкурилася? Що я тобі обіцяв? Ти ж знаєш, як я до тебе ставлюся.

— Але ти ж дзвонив мені!

— Я? Тобі?! До побачення.

Настя злякалася, що він кине слухавку, тож майже закричала (стараючись, щоб Анюта не почула її):

— Будь ласка, послухай мене!

— Ну? — в його голосі виразно чулася байдужість.

— Хтось подзвонив мені й твоїм голосом сказав, що Анюта, — вона перейшла на шепіт, — божевільна наркоманка. І що це вона вбила Тоню.

— Це ти божевільна. Менти ж, здається, Юрка затримали. Анька — нормальне дівчисько. Так, колеться іноді. Але вбити... Коротше, це твої проблеми. Вирішуй їх сама.

У слухавці почулися короткі гудки.

Настя сиділа на стільці в коридорі зі слухавкою в руці. То хто ж убив Тоню? Хто дзвонив їй, називаючи себе Андрієм? Чи випустили Юру? І чи було правдою те, що розповіла Анюта?

«Ще трохи — і я збожеволію», — подумала дівчина.

ХІІІ Таня

Вона поміркувала гарненько і вирішила, що дзвонити їй міг не Андрій, а будь-який інший хлопець. По телефонну голоси бувають схожі... А може, Андрій хотів допомогти їй, але потім передумав? І таке можливо. По суті, що вона знає про нього? І — найбільш незрозуміле — за що вона його любить? Може, вона мазохістка? Чия ж брудна гра доводить її до божевілля?

Зненацька пролунав дзвінок у двері. Настя, не дивлячись у вічко, відчинила — подумала: якщо це вбивця, то нехай убиває відразу.

Однак мало не хряпнула дверима перед носом відвідувача. Відчула кволість від жаху. Перед нею стояло те дівчисько, схоже на Тоню, яке вона мигцем бачила на вулиці. Дівчина стояла й мовчала, даючи Насті час, щоб та звикла до видовиська й отямилася. Нарешті Настя помітила, що дівчисько не дуже схоже на Тоню. Так, той самий тип, але не більше. Подібність підкреслювалася косметикою. Незнайомка приклала палець до губів, увійшла з невеликою валізкою в руці. Вона зазирнула в кімнату, де лежала Анюта з накритими рушником очима, з розумінням посміхнулася і вийшла.

— Де ми можемо поговорити? — запитала вона.

Як уві сні, Настя взяла її за руку й потягла в кімнату. Копія Тоні сіла, запхала валізку під ліжку. Посміхалася. Її вочевидь тішило ошелешене обличчя Насті.

— Ти хто? — зі слізьми в голосі запитала Настя, якій було не до сміху.

— Так, я схожа на Тоню, але я не її сестра-близнючка, — почала дівчина, нервово закурюючи без дозволу господині. — Ми з Тонею познайомилися в нічному клубі. Я була початкуючою акторкою, щойно після Інституту культури, і, природно, без роботи. Тоні не дуже потрібні

були гроші, але я знала її хлопця, «голубого», він мені дещо розповідав про наркотики — навіть те, чого вона й сама не знала. Я її шантажувала, але зовсім трішки, — дівчина посміхнулася, і Настю вразило, як її посмішка схожа на Тоніну. — Тоді ми почали танцювати в парі стриптиз, наша подібність робила нас дуже популярними. «Чикаго» відпочиває! Коли я довідалась, що Тоню вбили, дуже злякалася. Може, її смерть якось пов'язана з клубом?

Настя насилу переварила почуте й зауважила:

— Виходить, ти не в курсі, хто вбив Тоню?

Та похитала головою:

— Не маю анінайменшого уявлення.

— А як тебе звать?

— Танею, — посміхнулася та. — У нас навіть імена схожі.

— А Сашко, хлопець Тоні, він щось тобі розповів? Він згадував про Андрія?

— Чула я про цього Андрія. Хлопець-загадка. Одного разу я надягла чорну перуку, вдала з себе Тоню та спробувала загравати з ним, а він... Ніколи не бачила подібного чоловіка. Уперше мене відшили так конкретно!

— Мене теж, — несподівано для себе зізналася Настя. Вона відчула до цієї дівчини, схожої на Тоню, дивну довіру.

Раптом у двері постукали. Ввійшла Анюта. Її хитало. За якусь мить вона витріщила очі, потім заплакала й закричала: «Пробач, Тоню, я не хотіла, клянуся!».

XIV. Усе проясняється / Усе заплутується

Таня з подивом дивилася на Анюту, на її обличчі була відраза. А та все ридала:

— Тоню, пробач, будь ласка! Це він винен! Я знала, чим це скінчиться! О, яка я перед тобою винна! Ти й із

того світу з'явилася, щоб покарати мене! Але це все він, він мене приму-у-сив!

Таня нарешті не витримала:

— Слухай, припини. Я не Тоня і тебе не знаю.

Настя ледь не вдарила її. Навіщо вона так рано сказала правду? Збиваючись, спробувала щось втлумачити Анюті, але пізно: перший ефект було безнадійно втрачено.

— А... а хто ти? — заникуючись, запитала Анюта, встаючи з колін.

— Я... ну, будемо вважати, я її знайома.

Анюта, не кажучи більше й слова, так само похитуючись, вийшла з кімнати. Настя кинулася за нею:

— Анюто, зачекай! Хто він? Хто винен у смерті Тоні?

Але дівчина не чула її (або вдавала, що не чує?). Вона повільно дійшла до кімнати, де була перед цим, увійшла, відштовхнула Настю і з байдужим виразом лягла на диван, накрила очі рушником. Настя зірвала з неї рушник, почала трусити її, але все марно. Анюта немовби поринула в себе.

Настя зрозуміла, що вона вже нічого від неї не доможеться, і повернулася в свою кімнату.

— Усе марно, вона не хоче говорити!

— Вона що, алкоголічка?

— Наркоманка.

— Відразу помітно... Знаєш, я подумала... Вибач, що я так не в тему втрутилася зі своїм зізнанням. Не треба було... Але що вже зміниш!

— Так, твоя правда, — погодилася Настя. І додала:

— А чому ти говорила, що хлопець Тоні — «голубий»? Він начебто нормальний. Такий вихований, симпатичний... був, — вона згадала останній раз, коли бачила Сашка, — на цвинтарі.

— Ну, я неточно висловилася. Він не «голубий», а бісексуал. То його тягне на дівчаток, а то він із хлопчиками не відмовляється... Тоня казала мені, що він іноді якось

дивно поглядає на її знайомих пацанів, але вона це приписувала ревнощам.

— А ти звідки знаєш?

— Він сам признався. Та й спробуй не признатися, коли я раз бачила його з якимось недоумком, вони ледь не цілувалися. Той чувак тоді так обматюкав мене... — вона поморщилася.

— То виходить, Тоня не знала цього?

— По-моєму, ні. А що, не я ж їй скажу!

— Могла б і сказати...

— Як ти це собі уявляєш? «Тоню, знаєш, сьогодні чудовий день, сонце світить, зеленіє трава, а твій хлопець педик» — так, чи що? Ми й так із нею сварилися через дрібниці, але сказати таке... — Таня похитала головою.

— А ти не знаєш, про кого могла сказати Анюта — ну, це дівчисько, — що він винен?

— Уявлення не маю. Я із усіх її знайомих знала тільки Сашка й Андрія, та й то вона Сашкові сказала, що я її зведена сестра по батьку і її родичі не зносять згадок про мене. А Андрій... ну, ти пам'ятаєш, я його бачила лише раз, та й то він думав, що я — це Тоня. А про тебе мені Тоня казала, що ти її найкраща подруга і коли що, до тебе можна звернутися, хоч і не радила робити це, бо ти ж не знала про наші нічні підробітки.

— Так, вона мені ніколи про це не розповідала, — повільно промовила Настя, думаючи тим часом: «Ось і ціна нашій дружбі та довірі!»

...Пізно вночі, коли нарешті вона випроведила Таню, перш ніж заснути, Настя думала про події сьогоднішнього дня. У голові крутилась одна фраза, кинута Танею: «Знаєш, сьогодні чудовий день, сонце світить, зеленіє трава, а твій хлопець — педик». Щось у цьому було таке, що проливало хоч трохи світла на всю цю історію. Але що?

Настя подивилася на годинник, побачила, що вже пів на третю, вимкнула світло й заснула, та прошепотіла перед цим — зовсім як Скарлетт О'Хара:

— Я подумаю про це завтра.

Вранці Настя прокинулася від того, що голосно хряпнули двері. «Що це?» — і негайно згадала, що в неї не вистачило вчора сили виставити Анюту з квартири. Вона підхопилася й просто в нічній сорочці побігла в сусідню кімнату. Вона була порожня. На дивані лежала записка, надряпана нерозбірливим почерком на клаптику паперу:

Настю!

Дякую, що не прогнала мене вчора. Я подумала, що все-таки час мені повертатися в свою об'ягу й давати лад кімнаті, бо там такий розгром!

*А про ключ від квартири Тоні, про який я тобі казала, забудь.
Аня.*

— Ключ? — пробурмотіла Настя. — Дивно, ні про який ключ вона й не згадувала...

XV. Прогулянка / Новина

Ранок ще тривав, сірий і нудний, хоча літне сонце вже пробивалося крізь молочну імлу.

З тугою Настя згадувала Тоню. Якою гарною і веселою вона була, як піклувалася про неї. Нехай вона й приховувала свої справи з Танею — але ж її просто змусили цим займатися за допомогою шантажу! Таня вчора сама це сказала... Але у всьому іншому вони нічого одна від одної не приховували.

Настя підхопилася зі стільця, кинулася до сумочки. Пошукала в ній. Хвалити Бога, грошей вистачало. А те, що предки майже перебралися на дачу й надто часто роз'їжджають по гостях, її навіть влаштувало. Не будуть надокучати запитаннями про слідство і про її роль у всьому, що сталося.

Зненацька їй подумалось: «А раптом вони так стараються хоч ненадовго втекти від мене? Ні, не тому, що вважають убивцею, а просто бояться проблем, переслідування, візитів міліції і такого іншого?»

— Ну й дідько з ними! — вголос вилаялася Настя й здригнулася від звуку власного голосу.

Відразу задзвонив телефон. Вона поморщилася, але взяла слухавку.

— Алло, Настя?

— Ну, я.

— Привіт, це Юра.

Настя ледь не розплакалася від невимовного полегшення, що раптово накотило, але впоралася з собою.

— Ти звідки? Тебе випустили?

— Так, вони довго мучили мене допитами, але, видно, нічого не знайшли. Шприц, щоправда, мені здорово нашкодив. Але на ньому виявили відбитки пальців Анюти. Дивно, правда?

— Зовсім ні. Вона наркоманка.

— Ага, виходить, то був її шприц. Але як він потрапив до мене? Втім, не має значення. Нехай цим займається міліція. Я такий щасливий! Не можу думати ні про що погане! Може, погуляємо?

Запитання застало Настю зненацька. Може, тому вона відповіла:

— Звичайно! Коли?

— Та зараз. Заїхати по тебе?

— Ні, давай біля Бетмена на Хрещатику?
Через годину...

— Ну то я чекаю?

— Гаразд. До зустрічі, бувай.

Одягаючись, Настя недобре посміхнулася своєму відображенню в дзеркалі:

— Тоня почекає. У неї в запасі — вічність. А мені треба жити й любити.

Погуляли вони на славу — блукали до самого вечора. Захід забарвив хмари й Дніпро, що струменів, неначе чарівний шовк попри те, що був насправді брудним і сірим. Цього дня все навколо здавалося прекрасним.

Найголовніше було те, що вони жодного разу не згадували про Тоню. Уже набагато спокійніше Настя могла думати про Андрія. Зрештою, хто він такий?! Невдаха-одинак без диплома й роботи, зате з манією величі. Ама-тор комп'ютерів. Монстр, а не людина...

Зовсім випадково вони з Юрою зайшли так далеко, що опинилися біля гуртожитку, де жила Анюта. Юра запропонував зайти:

— Давай потішимо її моїм поверненням! І разом питаємо про шприц. Якщо, звичайно, міліція ще не взялася до неї. Якщо це вона зіграла зі мною лихий жарт, то я хоча б висловлю їй усе, що думаю! Не можна ж так із людьми! А якби мене й справді посадили?

«Ключ, — промайнуло в Насті. — От не дає мені спокою цей ключ! Може, вона натякала на того хлопця, що... Чи ні?»

Перед дверима Анютиної кімнати на них чекала рідна міліція. Юра до болю стис руку Насті, але все-таки невпевнено запитав:

— А що тут таке трапилося?

Настін знайомий, той самий блакитноокий міліціонер, посміхнувся їй, ігноруючи супутника:

— Привіт, красуне, ще й досі ображаєшся на мене?

— А ви й досі підозрюєте мене? — огризнулась вона.

— ...А тут, між іншим, самогубство. І, як на лихо, саме сьогодні я хотів запитати померлу про шприц. Юрію, ви не попереджали її про це?

— Дурень я, чи що? Навіщо мені ця наркоманка? Ні, звичайно.

— А сусіди кажуть, що вона зранку з кимось сперечалася, до того ж, довго теревенила внизу по телефону.

— Це не я, — відрубав Юра. — Я з дев'ятої ранку був із Настею.

Міліціонер звернувся до неї:

— Це правда?

— Так.

І подумала: «Чи не використовує Юра мене як алібі? Але навіщо?»

XVI. Подробиці

Але вголос сказала:

— А можна довідатися, як це трапилось?

— Спитати можна, але чи відповім я? — міліціонер лукаво глянув на неї.

Настя вже хотіла розповісти, що Анюта приїздила до неї вчора, але вчасно отямилася. А раптом почнуть розпитувати, випитувати... І їй доведеться розповідати вже про все — про Таню, наркотики, дзвінок гаданого Андрія, записку... У неї аж голова розболілася від цих думок.

— Але це точно самогубство? — обережно поцікавилася вона. І тільки тут спіймала себе на тому, що ні вона, ні Юра не дуже здивовані смертю Анюти.

— Власне, факти такі: Захарченко Ганна Василівна прийшла в гуртожиток №3 о 10.25 — вахтер зазначив це в журналі. Десь до 11.00 голосно з кимось говорила — це ви вже знаєте. В однієї з сусідок іспит був на 12.00, вона пішла о 10.50, там ще лаялися. А інший сусід десь близько одинадцятої готувався до чергового іспиту — так його цей крик настільки вивів із рівноваги, що він пожурих у стіну свого черевика. Він каже, що потім голоси стали

тихішими, а згодом і зовсім стихли. Людмила Найдьонова прийшла до неї о 16.10 — ну, або десь близько того... Це її колишня сусідка по кімнаті... Вона хотіла забрати свої старі конспекти, які так і не встигла перенести в нову кімнату. Двері були зачинені, на стукіт ніхто не відповідав. Дівчина знайшла чергового по поверху, вони разом повернулися до кімнати №452 із запасними ключами. Таке в них практикується, хоча, по-моєму, потім нерозумно заявляти в міліцію про крадіжки.

— То відчинили вони двері, чи ні? — роздратовано запитав Юра. Йому цей монотонний перелік чисел і подій уже добряче набрид.

— Терпіння, парубче, — міліціонер, здається, знущався. — Отож, старший поверху й ця Людмила підійшли до дверей. Постукали. Результат той самий. Коли вони відчинили двері, то побачили, що в кімнаті повний розгром. Таке враження, що там побував загін релігійних фанатиків. Крім цього, там були кішка й кошенята, вбиті й розчленовані. Сумне видовище.

— Ну, а що ж Анюта? — знову не витримав Юра.

— Вона лежала на ліжку з перерізнаними венами. Три леза були поряд. Тіло відвезли на судмедекспертизу, але я думаю, що вона була добряче «під кайфом». У цієї вашої Тоні покійної, — додав він відразу, — половина знайомих були наркоманами. Вона написала передсмертну записку. Показувати вам її не маю права, але там нема чого й показувати. Великими друкованими літерами написано, що вона йде з життя та вибачається за все перед усіма знайомими. А внизу приписано нерозбірливими закарлючками: «Тільки не кажіть батькам». Зрозуміло, що її батьки вже отримали телеграму про смерть дочки. Почерк її, ми перевірили. Відбитки пальців теж тільки її та подекуди Людмилині, але старі й наполовину стерті відбитками Анни. Ми тут уже четверту годину, але результат очевидний: це самогубство...

Але Настя вже не слухала його. Вона раптом виразно уявила собі Анюту «під кайфом». Та, байдужа до всього, лежала на ліжку й дивилася сні наяву. Невже в неї вистачило б сили написати записку, а потім довго перерізувати вени, перебравши три леза?!

Тепер вона вірила Анютиній розповіді дедалі більше. Знову згадалася фраза про ключ.

— А скажіть, її ключ від кімнати... Або інші які-небудь ключі... Їх знайшли?

Міліціонер насупився:

— А ти це звідки знаєш?

— Та так, просто запитала. Пригадуєте, як у Шерлока Холмса: ідеально замкнуте приміщення...

Він знову посміхнувся:

— Детективи читаєш? Це добре — все, крім того факту, що в житті всі ці їхні трюки й прийоми зовсім марні. А ключ... Ключа від її дверей не було, зате ми знайшли під шафою кільце, що закотилося, — на таких носять в'язки ключів, знаєш? — знову без відбитків пальців. Їх нема ніде, дідько забирай! Ну, і ще там же лежав такий ключик.

Він дістав поліетиленовий кульок із биркою. Настя подивилася... І не повірила власним очам. Це був ключ від їхнього англійського замка. Його копія. Щоправда, на світі ще багато таких замків, але все-таки...

Їй стало страшно.

XVII. Спогади / Зустріч

Юра вже не так радів, як на початку їхньої прогулянки. Він був дивно замислений і відповідав невлад. Нарешті це їй набридло:

— Слухай, я розумію, ти стомився, це потрясіння вплинуло на тебе... Може, розійдемося по домівках?

Він радісно кивнув, відразу розвернувся й залишив її посеред вулиці з роззявленим ротом. Від обурення й образи Настя ледь не розплакалася. Ну чому, чому всі навколо так поводяться з нею? Всі щось знають, лише вона, як дурепа...

Зненацька Настя дещо згадала й раптово зупинилась. Мало не врізалася в спину перехожого попереду й навіть не помітила цього. Якось вона не застала Тоні вдома, а їй потрібно було запросити її на день народження. Від досади вона витягла свого ключа та вставила його в замкову шпару Тоніної квартири. Так вона робила в школі, жартома, звичайно! — коли вчителі затримувалися з ключами. Але ж тоді вона змогла відімкнути Тоніні двері! Увійшла й залишила на столі в Тоні записку із запрошенням. Уявляючи обличчя Тоні, давилася від сміху.

Анюта в записці написала про «ключ від квартири Тоні». І він же, цей ключ, підходив до її дверей! Тої миті, коли міліціонер показав його, вона про Тоню й не думала... Добре, що недавно батьки поставили ще зо два замки, — основний іноді заїдав.

Цікаво, звідки Анюта довідалася, що ключ підходить до обох замків? Хоча теж мені таємниця! Їй могла сказати Тоня. Хто ще міг про це знати? Та всі, кому не ліньки... Знову, як у Агати Крісті, підозрюються абсолютно всі.

Несподівано вона буквально наткнулася на Андрія. Той міряв вулицю кроками, тримаючи руки в кишенях. Підтримав Настю, що мало не впала, й пробурмотів: «Вибачте». Але коли впізнав...

Насті здалося, що він уб'є її. Ні, його обличчя, як і раніше, здавалося кам'яним, але очі... Такого страшного погляду вона досі не зустрічала.

— Слухай, я зовсім не шпигую за тобою, чесно, і не бігаю; ти мені... ти мені більше не потрібен, — останні слова дівчина вичавила з натугою. — Просто я гуляла з Юрою, а тепер іду додому.

Він мовчав. Настя напружено вдивлялася в його обличчя. І... їй здалося, чи він дійсно посміхнувся?

— Здається, ти впевнилася в тому, що я не страждаю від параної... По-моєму, це тобі час лікуватися. То ти називаєш мене... То кажеш, що я тобі дзвонив. Спочатку я гнівався, але потім зрозумів, що ти хвора. Анюта недавно дзвонила мені, коли я був у Вовика, щось розповідала про двійника Тоні. Хоча ні, спочатку це була примара померлої, котра потім зненацька матеріалізувалася у двійника... Це ти їй усілякої маячні наговорила?

— Ну так, а потім вона через мене перерізала собі вени! — гірко сказала Настя, насилу стримуючи сльози. Ця лагідна поблажливість ранила її більше, ніж злість і байдужість.

— Не думаю, просто їй хотілося отямитися. Наркомани... вони ріжуть собі вени, якщо починають божеволіти. Вигляд крові їх заспокоює.

«Він навіть не здивувався! Він знає, знає про смерть Анюти! — билосся в мозку Насті. — Звідки?!»

— Ти, напевно, запитуєш себе, звідки я знаю про самогубство Анюти? — спокійно, ледь в'їдливо сказав він, начебто прочитав її думки. — Такі звістки поширюються, як пожежа в сухому лісі. Вовику дзвонили разів із двадцять. Ці тварюки просто смакували її загибель! — він майже кричав. — Всі ви, жінки, сучки, так і мрієте посмакувати брудні речі, брудні новини. Ви — ошуканки, брехливі тварини! Спочатку лижете руки хлопцям, які вам сподобалися, а потім, коли приручите їх, байдуже міняєте на багатших і гарніших. Хочеш знати, чому я ненавиджу таких, як ти? Тому що одного чудового дня мені б пригадали й мою шкільну освіту, й те, що я не вступив до університету, бо на мою спеціальність повно бажаючих і неможливо пробитися, і мою матір... Я пишаюся тим, що вона двірник, зрозуміло?!

Настя в пориві щирого почуття взяла його за руку:

— Мені це байдуже, мені потрібен тільки ти!

— Та я тобі подобаюся, поки недосяжний! — він вирвав руку й хотів піти.

— Зачекай! — благала Настя. — Повір, — вона вдарила себе кулаком у груди, не думаючи, наскільки нерозумною зараз може здатися, — ти стільки кривдив мене, ображав, не помічав, а я... Я не переставала думати про тебе, — сльози стікали по її щоках, руки тремтіли. — Вважай, що я хвора, якщо хочеш, готова визнати себе психованою... Якщо ти погодишся хоч іноді говорити зі мною...

Настя опустила голову, як під сокиру ката:

— Можеш бити мене, принижувати. Я не перестану думати про тебе. І якщо вбивця Тоні й Анюти — це ти, мені байдуже, я пробачаю тобі й ніколи не викажу!

XVIII. Підказка / Втрачена надія

Настя підвела голову, сподіваючись — ні, навіть очікуючи! — побачити в очах Андрія сльози каяття, промінчик надії, страх, презирство... Але він знову просто загадково посміхався.

— Просто як у мексиканському серіалі, правда? Чи навіть у американському... Послухай, дитино, це не кіно. Те, що я тобі сказав, зовсім не значить, що я садист чи вбивця. Ну, не подобаєшся ти мені, розумієш? Боюся, ні... Так що давай мерщій біжи додому з іграшками бавитись. І дай мені спокій. Годі дратувати мене.

Він розвернувся й швидко пішов.

Настя йшла, відчуваючи себе цілковитою дурепою. Вкотре її безцеремонно відшили! І треба ж було так поводитися з Юрою! Тепер такий настрій — хоч топися, хоч із даху стрибай. І вона побрела додому, лаючи себе та звинувачуючи у всіх смертних гріхах.

Зазирнула в поштову скриньку — і не повірила власним очам: там лежала відеокасета. «Цікаво, як вона сюди

потрапила?» — подумала Настя. Але ще більше її заінтригувало власне ім'я, написане олівцем на паперовій смужці. Одне слово змусило здригнутися. Річ у тім, що почерк був Анютин.

У квартирі вона відразу кинулася у вітальню до «віди-ка». На касеті до кінця залишалося зовсім небагато часу. Настя запхала її у відеомагнітофон — і автоматично спрацювала функція Play.

З'явилось зображення Анюти на тлі якоїсь обшарпаної кімнатки. Дівчина була бліда, руки тремтіли. Вона постійно курила й оглядалася, начебто щохвилини очікувала космічного корабля з зеленими чоловічками на борту. Настя нервово захихотіла, але придушила сміх — нагадала собі, що бідолашна Аня ось уже кілька годин мертва.

— Привіт, Настю, — почувся голос із того світу. — Якщо ти дивишся цю касету, виходить, я мертва, труп. Тільки не смійся. Мені зараз не смішно. Зовсім.

Вона проковтнула слину й продовжила:

— Я попросила одну людину, яка не має відношення до історії з Тонею, щоб поклала цю касету в твою поштову скриньку, якщо я не прийду в домовлений час на зустріч. Я не збираюся вмирати, я дуже боюся смерті, болю теж. Але я знаю, що все це до мене прийде. Саме сьогодні. Він може обставити все як самогубство. Як же я не хочу йти до себе в обсагу! Дякую, що вчора не вигнала мене. Але він все одно мене знайде, я відчуваю. Де б я не була. Навіщо тобі зайві проблеми?! Тим більше, що я трохи вірю: а раптом усе владнається! Зараз касета перемотається на початок. Коли подивишся, заяви в міліцію. Хоч вони там усі дурні, але такі докази пропустить тільки сліпий і глухий. Там у кінці трохи балачок, моїх і мого приятеля, а в основному — «архів», причому, зо два записи я просто поцупила в нього. Спочатку це була його касета — до того, як я її забрала в цього мудака. Але тільки не думай, що він був сам. Ця дурепа йому до-

помагала, та не просто так. Це мене він шантажував. До речі, щодо ключів. Ти побачиш, що я мала рацію. І я не вбивала Тонечку. Боже, яка паскудна! — вона відкинула сигарету й закурила чергову. — Не можу жити без них. Така дурна звичка! Добре, відчуваю, плівка закінчується. І не запитуй, де я взяла камеру, — вона криво посміхнулася, — і нізащо не довіряй...

Плівка почала з шумом перемотуватися. Насті стало спекотно. Вона відчинила балкон... І раптом зрозуміла, що сама не зможе це дивитися. Величезна відповідальність, а крім того, це ж доказ...

На половині перемотування вона натисла Eject, взяла радіотелефон і пішла у ванну, щоб ніхто не заважав. Річ у тім, що вже двічі зазірала до кімнати стурбована мама.

Вона набрала домашній номер знайомого міліціонера.

— Алло, — промовив приємний жіночий голос.

— Здрастуйте. А Сергія Олександровича можна?

— Хто його запитує?

— Це... Це по роботі. У зв'язку з сьогоdnішнім самогубством.

Дівчина без розмов передала трубку Сергієві.

— Здрастуйте. Це Анастасія. Настя.

— Так...

— У мене тут касета про смерть Тоні... по-моєму... Ні, відео...

Вона відповідала на запитання — і раптом у неї промайнула ідея щодо камери. Чи не їхню домашню камеру брала Анюта? Якщо так, то мав світитися характерний текст на початку запису.

— Вибачте, я зараз, на хвилиночку...— вона стисла слухавку міцніше й побігла в кімнату.

Касети у відеомагнітофоні не було. Даремно Настя перепорпала все — касета зникла.

І тільки двері балкону ляскали в ритмі її збентежених думок.

XIX. Здогади

Анастасія плакала на плечі Сергія Олександровича, мочила йому рукав й сорочки й не помічала цього. Як людина тактовна, міліціонер не зробив їй зауваження, тим більше, що його цікавила її плутана розповідь.

— Що у вас хтось побував, це ясно, — жарти було відкинуто, міліціонер звертався до неї на «ви» й говорив підкреслено офіційно та сухо. — До вашого балкону спускається линва, прив'язана до виступу даху. Далі зловмисник спустився поламаними пожежними сходами, які до вашого вікна не дістають.

Дівчина відсахнулася й глянула почервонілими зеленими очима на відеомагнітофон:

— Бачите, він подряпаний — в нас іноді заїдає повернення касети й доводиться натискати на кнопку кілька разів. Бачите, як вона втиснута?

— Однак, якщо вважати, що в убивці є ключ від вашої квартири, яким можна відкрити й кімнату в Анютиному гуртожитку, чому ж він обрав такий шлях? Через дах...

— Може, аби приховати, що має ключ, і вбити мене так, щоб це було схоже на самогубство? — висловила здогад Настя. — О Господи, — прошепотіла вона, ледь ворухачи губами.

— Тобі потрібно поміняти замок; переїхати, чорт забирай! Тоді безпосередня загроза зникне, — Сергій Олександрович перейшов знову на «ти».

— Це довго, — похнюпилася Настя. — Мені здається, й це не допоможе. На рахунку вбивці — два трупи, й тільки перший випадок має вигляд убивства...

— Так, і в нього є спільниця. Почекай, а чи не Таня це? Подивлюся в комп'ютерних архівах, може, в нас щось є про неї...

XX. Нова подруга

Перед тим, як піти, Сергій м'яко дорікнув Насті: — Але все-таки дарма ти не сказала нам про Таню й Анюту. Міліція для того й створена, щоб розкривати злочини...

— Багато ж їх ви розкрили! — огризнулася дівчина. — ...а дівчатка повинні сидіти вдома й не нариватися на неприємності, — незворушно провадив він. — І якщо довідаєшся щось новеньке, негайно ж повідомляй. Ти ж бачиш, що виходить...

Коли він пішов, Насті довелося витримати неприємну розмову з мамою. Знову докори, докори й образи! Що не подобалося дівчині в батьках, то це те, що вони ніколи не вміли вирішувати своїх проблем мирно, без крику й обвинувачень.

Коли остаточно смеркло, Настя пішла надвір. Її мама обожнювала простоювати годинами біля під'їзду, теревенячи з сусідками, або, «намотуючи кола» районом, займатися тим само — балачками ні про що. Сьогодні вона, бажаючи показати доньці, що все-таки може витримати її на короткому повідці, взяла Настю з собою.

Пройшли кілька кварталів. Чотири жінки середнього віку жваво теревенили, дівчина пленталася ззаду, то відстаючи, то наступаючи їм на ноги. Раптом під балконом чергового будинку одна з маминих подруг підняла голову й закричала:

— Альоно!

Настя автоматично підняла голову теж — і побачила...

У яскраво освітленому вікні виразно видно було силует дівчини, і якби та була ближче, Настя могла б заприсягтися, що це та сама Альона, яка була на дні народження в Тоні. Але відразу почала заспокоювати себе думками про те, що це просто черговий збіг.

Мамина подруга попросила дочку винести їй куртку, тому що було досить прохолодно. При світлі ліхтаря Настя побачила, що її підозри підтвердилися. Те саме до синяви чорне волосся, темні очі, яскравий макіяж і хрипуватий голос. Альона теж її впізнала:

— Привіт! Ти подруга Тоні, так? Здається, Маша? — невпевнено запитала вона.

— Настя, — було неприємно, що Альона не запам'ятала її імені.

— Вибач. А що ти тут робиш?

— Це моя мама, — Настя показала очима й зробила невиразний жест у бік жінок.

— Зрозуміло. Але якщо тобі в цій компанії не дуже цікаво (а я думаю, так і є!), можеш піти зі мною. Посидимо на балконі, поговоримо.

У відповідь на Настін запитливий погляд мама кивнула:

— Добре, йди. Коли будемо повертатися, заберемо тебе.

— Дівчатка вже знайомі? Ось і добре, — додала мама Альони, і вся компанія із задоволеним виглядом рушила далі.

Альона провела їх доволі похмурим поглядом, а потім кивнула Насті, розвернулася й пішла до під'їзду.

Нагорі налила Насті кави та провела по багато обставленій квартирі на балкон, великий і схожий на окрему розкішну кімнату. І тільки по тому, як обидві сіли в зручні крісла, сказала:

— Знаєш, може, ти здивуєшся, чому я тобі розповідаю все це. Але ти — перша з усіх присутніх тоді в Тоні, кого я зустріла. Я запитувала в міліції телефони, але мені не дали. Сволота! — вона так само похмуро посміхнулася. — Коли всі обмінялися телефонами, якимось я пригальмувала, подумала, що номери незнайомих людей мені не придадуться. Потім пожалкувала, звичайно. Тож добре,

що я тебе зустріла. Загалом, я знала, що все це якось пов'язане з Тонею, але як саме... На жаль! Я не говорила цього батькам — вони б подумали, що я збожеволіла. А з тих її знайомих я, вважаю... Нікого з них не знала. — Вона говорила впевнено, але Настя бачила, що по її обличчі немовби тінь промайнула мить тому. Щоправда, вона не зважилася перебити Альону.

— ...А тепер я знаю тебе. Сподіваюся, ми станемо подругами? — вона посміхнулася, ніби обеззброюючи, зовсім не так, як минулого разу, й Настя не могла не посміхнутися у відповідь:

— Я думаю, так.

— Я теж. Отож, — вона помовчала, ніби збираючись із думками. Анастасія вже вирішила, що та передумала говорити все, що збиралася відразу. І помилилась. Альона зітхнула та майже прошепотіла своїм хрипкуватим, прокуреним, але приємним голосом:

— Мене хотіли вбити. І я думаю, ще й досі хочуть.

XXI. Примарна загроза / Спогади

— Все, годі! — Настя підхопилася з крісла, притулилася до краю балкона. Зі слізьми на очах почала нервово загинати пальці:

— Раз! Убили Тоню. Два! Вбили Анюту. Три! Поява Тані, такої схожої... А ще цей Андрій... — зовсім недоречно додала вона. — А тепер ще ти. Та що там у тебе трапилося? — цікавість виявилася сильнішою за шок.

Альона зненацька обійняла Настю, й обидві заридали від пережитої перенапруги.

— Мене ледь не збили машиною, точніше, штовхнули на зовсім порожній дорозі. Потім машина від'їхала, розігналася й... ти не говорила б зі мною, якби якийсь хлопець не відтяг мене на узбіччя, — говорила Альо-

на. — Тепер мені щодня дзвонять і мовчать у слухавку. Це доводить до божевілля!

Зненацька задзвонив телефон. Альона здригнулась у обіймах дівчини, потім відскочила, дивлячись на апарат, як на гадюку, не зважаючи підійти.

— Візьми слухавку тут, у кімнаті, а я візьму паралельну в сусідній або в коридорі. Або навпаки. На рахунок «три».

Вона почекала, поки Альона пройде в коридор.

— Раз, два, три!

Обидві синхронно взяли слухавки.

— Алло, — вже без сліз промовила Альона.

Спочатку відповіддю була тиша. Потім здавлений глухий голос озвався:

— Сиди тихо, не витикайся. Не забувай про Анюту, не намагайся зв'язатися з іншими. Ясно? — слухавку кинули.

Альона повернулася на балкон, знесилено впала в крісло. Настя ж, хоч і страшенно хвилювалася, все-таки намагалась міркувати логічно.

— Говорили з автомата. Очевидячки хлопець. Або дівчина з застудженим горлом. А може, слухавку огорнули якоюсь тканиною, як у фільмах, щоб змінити голос.

Настя пильно глянула Альоні у вічі:

— Коли щось знаєш, то краще розкажи мені.

Альона дуже довго мовчала, нарешті повільно промовила:

— Та не знаю я нічого. Ми всі так накурилися тоді! У голові був туман... Іноді мені здається, що я знаю щось важливе, але що? — вона вдарила кулаком по лобі. — О, дурепа я, дурепа!

— Подзвони Сергієві. Це міліціонер, який...

— Та знаю я його! Він же мені сам і повідомив про смерть Анюти. З наших же жодна зараза навіть не почулася.

Настя почервоніла.

— Ой, пробач, Альоно, я так замоталася тоді, що...

— Та не про тебе я. Ти ж зі мною і знайома майже не була, я розумію. А от Сашко, жлоб такий...

— Ні, він теж не відразу здогадався. Першими «щасливчиками» були ми — я і Юрко.

— Юрко? Виходить, його випустили? Він не винен?

— Ну, звісно, а ти не знала?

— Звідки? Я ж кажу, всі про мене забули. Хоча добре я знала лише Тоню й трохи менше Сашка. А інших... Жоден із обіцяних мені пацанів не звернув на мене уваги. Та й скільки їх було? Сашко — Тонін. Вовик — хлопець Светки. Олега я насилу пригадую. Андрій взагалі дивний. Юрко... Ну, він дивився лише на тебе. Ти була дуже гарна, Настю, — тихо додала вона.

Коли Настю вже забирила мама, Альона раптом згадала, як, накурена марихуаною, вона, хитаючись, зайшла в порожню кімнату Тоніних батьків, які поїхали з ночівлею на дачу, щоб не заважати молоді. Тоді — вона це згадувала точно — шафу було відчинено. І звідти повільно вилазив якийсь хлопець. Чи дівчина? Альона невиразно пам'ятала, що відчула, коли побачила обличчя тієї людини. Але хто це був — ніяк не могла згадати. Ніби відрізало.

Дорогою додому, сидячи в трамваї, Настя несподівано помітила Таню й зраділа, що посварилась із матір'ю, не пішла додому пішки в компанії цих плетух, а поїхала на трамваї. Та швиденько пересіла на сидіння поруч.

— Слухай, — зашепотіла Таня їй на вухо. — Я згадала! Тоня розповідала мені, що одного разу загубила свого ключа. Навіть... так, навіть не один, а цілу в'язку, від усіх замків. А потім Анюта начебто знайшла їх біля під'їзду. Це через три години!

— Ти думаєш? — ошелешено промовила Настя, навіть не запитуючи, звідки та з'явилася.

— Напевно, це вона їх поцупила! А потім навіщось повернула.

— І як ти думаєш, навіщо?

— Звичайно, щоб замків не поміняли! Адже запасних ключів у них тоді не було. Вони їх чіпляли до одного брелока, а вранці розбирали кожен свої. Як же Тоня могла їх загубити, якщо дуже ретельно приколювала в'язку шпилькою до сумки? — тут невиразний спогад прийшов до неї. — Правда, — повільно промовила дівчина, — це було так давно! Навіть не знаю, чому ця історія так запала мені в думку й згадалася тільки зараз. Того дня Тоня так поспішала в магазин, що вперше захопила всю в'язку. Вона була з Анютою і дала їй потримати сумку, поки розплачувалася. Боялась розсипати гроші, тримаючи й гаманець, і сумку, й покупки одночасно. А потім ключі зникли, — Таня потерла чоло, насупилась. — От-от, саме так усе й було. А потім ця наркоманка зголосилалася знову піти в магазин і пошукати ключі. І знайшла — начебто. Але ти розумієш... якщо ти наркоманка й тобі постійно потрібні гроші, зовсім не зайве мати ключі від квартири багатенької подружки. А Тоня їй повірила, тій навіть на думку не спало, що Анюта могла вкрасти в неї ключі й зробити собі дублікати. Так, за три години цілком можна була встигнути... Тонечка завжди була круглою дурепою! Нема чого довіряти всяким наркоманам, наркоторговцям, «голубим»...

XXII. Анюту підозрюють

Настя покивала з дуже глибокодумним виглядом, та при цьому зауважила:

— Ну, ти ж казала, що він не зовсім голубий. Бісексуал — це не так уже й страшно.

— Не доведи, Боже, тобі виявитися в такій ситуації! Бісексуал, голубий — чи не однаково? І взагалі, знаєш, що я скажу?

Настя подалася вперед, готова смакувати розповідь ще про якесь Сашкове збочення. Але те, що вона почула...

— Я думаю, це Анюта вбила Тоню. Вона так дивно поводитися тоді... Ну, пам'ятаєш, коли я до тебе приходила. Плазувала на колінах, просила пробачення. Хіба буде невинна людина так поводитися?

— Так, але...

— Ось ти, Настю, стала б робити ні з того ні з сього такі дурниці?

— Я — ні, але вона була під кайфом...

— А результат? Її невисловлені думки вилилися у визнання своєї провини. А в нормальному стані вона мовчала б, як риба, — не вгавала Таня, якій вочевидь сподобалася гра в геніального детектива.

— Річ у тім, що я отримала відеокасету. Там Анюта зізнавалася, буцімто була співницею, але... імені вбивці я не почула. А потім касета зникла, — зважилася довіритись Настя.

Схоже, ця новина засмутила Таню, але вона й далі стояла на своєму:

— Швидше за все, її замучило сумління, й вона вирішила накласти на себе руки. А признатися не насмілилась, і послала цю касету!

— Ні, ти не зрозуміла, касета прийшла після її смерті, її приніс якийсь Анютин знайомий, вона сама сказала...

— І ти віриш?! Та касета могла кілька днів лежати в твоїй скриньці! Можна подумати, що ти кожні п'ять хвилин туди заглядаєш! Мало там коли її вкинули?

Настя розгублено втупилася в її обличчя:

— Я вже зовсім нічого не тямлю. Але, думаю, хтось дійсно вкинув мені касету в поштову скриньку вже після смерті Анюти... Але чого я зрозуміти не можу: як могла зникнути ця касета? Випарувалася? Крім того, хто дзвонить Альоні з погрозами? — вона розповіла недавно почуту історію.

Таня всіх цих подій ніяк пояснити не могла, але так само вперто стояла на своєму, доводячи, що в усьому винна Анюта, мир її прахові.

Нарешті трамвай зупинився на Настіній зупинці. Дівчата попрощалися, так ні до чого й не домовившись. Таня поїхала далі — куди, ніхто не знає...

А Настя пішла додому, міркуючи про те, як минув цей черговий божевільний день. Втім, тепер усі дні в її житті стали божевільними. Вона мовби купила квиток на лиховісний поїзд смерті, сіла в нього — й тепер летить у у невідомість, не в змозі вийти або натиснути на стоп-кран...

XXIII. Таня вдома

Таня вийшла на кінцевій зупинці. Цей район нагадував нетрі. П'ятиповерховики, збудовані на пагорбах, здавалися похмурими й брудними. Сміттєві баки, мабуть, не вивозили роками. По них бігали пацюки.

Вона озирнулась навсібіч, нікого не побачила й швидко пішла до одного з будинків. У руці стискала газовий балончик — про всяк випадок.

Захекана, збігла сходами на п'ятий поверх, відімкнула квартиру.

Всередині був страшний безлад. На підлозі валялися прозорі ліфчики й трусики впереміш із туфлями на високих підборах. Вона недбало відсунула білизну в куток, вийшла в коридор, підставила стілець і залізла на антресолі. Звідти ледве не впала, дістаючи валізу. Сіла на ліжко в кімнаті, відкрила валізу.

Там акуратними пачками лежали гроші. Долари. Погортала пальцями одну з пачок, майже машинально, замислилася. Скільки крові на них було! Тоніної, Анютиної, багатьох інших, хто вживав наркотики. І що їй тепер

із ними робити? Адже полювання ніяк не закінчується... Аякже, забудуть мафіозі про таку суму!

Боже, через якийсь мільйон вона не спить ночами, стежить за цією Настею, яка, молодчага, завжди розповідь про нові замахы... Так, класно вона придумала, коли відшукала власну копію. Наявність Тоні додала її божевільному плану визначеності. Але реально все виявилось набагато складнішим... Було потрібно переконати недовірливих і хитрих мафіозі, що Тоня — це вона, Таня. І, начебто займається стриптизом покрадьки — такий собі таємний заробіток розбещеної дівчинки, яка не може й дня прожити без гострих відчуттів. Начебто й сама дала їм матеріал для шантажу. Така симпатична табличка: «Я безтурботна, я дурненька й на все готова заради чергової дози!» А насправді...

Сама Таня була родом із Одеси. Її тато — з тамтешніх «кидал» найкращий. Був. Та загув і нічого не залишив, крім жалюгідної квартирки в Києві. А обіцяв! Коли п'яним бував. І квартиру в Москві, й віллу на Канарах, і рахунок у швейцарському банку. Дарма тільки свій талант розтратив, обдираючи туристів на пляжах. Щоправда, хто б його пустив у елітні закриті клуби, де працювали найкрутіші «кидала»?

У Києві Таня найнялася працювати в нічний клуб по знайомству. Їй допоміг влаштуватися випадковий коханець-бізнесмен, з яким познайомилися в поїзді, коли їхала з батькового похорону. Переспати, звичайно, довелося, та все-таки допоміг. Майже безкорисливо. З доброти.

Там, у нічному клубі, іноді збиралися мафіозі. Таня їх нюхом чула, але обходила десятою дорогою. Одного разу, коли вона танцювала, зчинилася стрілянина. Якийсь п'яний жеребчик відстоював честь дами — і напорвся на охоронців «кривдника» цієї самої дами. А цього самого вечора кілька «бізнесменів» обмінювалися товаром: гроші міняли на героїн. Незважаючи на те, що

в клубі були присутні тільки постійні клієнти й купа охоронців — як із одного, так і з іншого боку, ця п'яна сварка поплутала їм усі карти. У п'яного «героя» виявилися дружки зі «стволами», в охоронця забіяки — теж.

Одним словом, валіза з грішми виявилася в неї. Вправність, вчасно згасле світло й прибуття міліції. А ще удача. І те, що вона сховалася під столиком саме недалеко від місцезнаходження валізи... І те, що продавці з покупцями виявились убитими.

Звичайно, вона знала, що її запідозрять, як і всіх у залі. Тому зникла, та залишила сліди, які навели їх на Тоню. Бідолашна! Як їй було вмирати під дією наркотику, не знаючи, за що! Принаймні Таня була впевнена, що Тоню вбили через ці гроші.

«Добре, що я придумала класну легенду, нібито ми з Тонею були гарними подругами. Настя ж не знає, що ми навіть і знайомі не були. Принаймні, я її знала, бачила в обличчя, а Тоня навіть жодного разу не помітила мене. Так було простіше її зображати. Добре, що мені вдалося довідатись її адресу й назвати натомість свою. Принаймні, буду сподіватися, що мафія «купилась», і мене більше ніхто не розшукує».

Щоправда, вона сказала Насті, що Андрій бачив їх із Тонею в спільному номері. А раптом Настя запитає його, і вся легенда піде котові під хвіст? Правда й те, що Настя може й розповісти про неї... Кому не слід. А чутки розходяться з величезною швидкістю. Цікаво, чи розкололася перед смертю Анюта?

XXIV. Нова жертва

Проблема полягала в тім, що перелякана наркоманка могла розповідати на кожному розі, буцімто бачила дівчину, як дві краплі води схожу з Тонею. Вже краще б вона вва-

жала, що ожила примара померлої. Так було б безпечніше. Та нічого не вдієш... Залишається тільки молитися, сподіватись на краще й готуватися до гіршого. Не заважало б знайти собі алібі, а потім не виходити з дому кілька днів.

Принаймні, людині, яка вивела її на Тоню, можна довіряти. А Настя... Навряд чи вона довідається про щось дійсно варте уваги.

І все-таки, хто ж хотів убити Альону?

Міркуючи так, Таня неухважно роздяглася, кидаючи речі на пуфик поряд із ліжком, потім лягла на давно не пране простирadlo й заснула.

Увечері наступного дня Насті подзвонив Вовик і зненацька схвильовано мовив:

— Пообіцяй, що не будеш сильно переживати.

— Обі... Стривай, це що, якось пов'язано з Андрієм? Так?

— Розумієш...

— Говори, що з ним! Його ж не вбили, ні? Ну скажи, що це неправда!

Її голос, хвилину тому такий спокійний, тепер набув істеричних нот і дзвенів.

— Він живий. Андрій у лікарні. Все нормально, просто в нього стріляли... О Боже, що за нісенітницю я кажу! Він попався на примітивну вудку: відчинив двері, і тої ж миті щось вибухнуло. Я в цей час був у кімнаті.

— Він важко поранений?

— Ні, не дуже...

— А в якій він лікарні?

— Ось цього я, вибач, не можу тобі сказати. Звідки я знаю, може, це ти все підлаштувала й тепер хочеш довершити почате?

— Я...— вона задихнулася від образи. — Та я... Ти ж знаєш, як я до нього ставлюся! Я люблю його! — виклично крикнула вона в трубку, не дбаючи про барабанні перетинки співрозмовника. — Навіщо тоді ти мені подзвонив?!

— Ну, просто, щоб ти знала. Адже тобі він небайдужий...

Довго ще вмовляла Настя Вовика — й нарешті він здався, та взяв з неї обіцянку, що вона прийде ненадовго й Андрій її при цьому не побачить.

Насті пошастило: ніхто не бачив, як вона пройшла в палату Андрія. Це був окремий бокс на дві особи, але одне місце було порожнє.

Настя ще хвилин із п'ять стояла біля дверей, не зваяжуючись увійти. Всю дорогу вона уявляла собі страшне, знівечене обличчя коханого.

Вона ввійшла і полегшено зітхнула: на щоці його була подряпина, на чолі — квадратик пластиру, а так — нічого серйозного. Так їй здавалося.

Андрій спав, і Вовик, який сидів на порожньому ліжку, зробив їй застережливий знак. Він поманив її, а потім ледь не виштовхав у коридор, коли побачив, що вона не поспішає полишати палату.

— Це тобі не музей воскових фігур мадам Тюссо й не картинна галерея. Побачила — і досить, — прошипів він.

— Ну можна я хоч підійду ближче? Він же не дуже серйозно поранений, правда? Ти ж говорив...

— Йому ще бути тут мінімум три тижні, якщо тобі цікаво. Добре, але не надто близько. Бачиш, у якому він стані, а раптом ти з інфекцією якоюсь? До того ж, можуть прийти лікарі, медсестри... Нам обом влетить.

Настя підійшла до ліжка та схилилася над Андрієм. О, вона все б віддала, якби можна було його поцілувати, він би прокинувся, видужав миттю... можливо, навіть полюбив би її...

Вовик відтяг її від Андрія та вийшов із палати разом з нею.

— Ну, прямо Спляча Красуня по-українськи! — в'їдливо прокоментував він. — Якби він зараз розплющив очі, то вбив би мене за те, що я взагалі дзвонив тобі.

— А де його мама? — поцікавилася Настя.

— Удома, де ж іще? Ну, приходила вона, посиділи там удвох, навіть побалакали про щось... якщо це взагалі можливо — при їхніх стосунках... — він із сумнівом похитав головою.

— А Світлана?

— Яка ще Світлана? — він насупився.

— Твоя дівчина, сестра Тоні. Ви ж зустрічаєтеся? Просто я про неї нічого не чула вже дуже давно.

— Ми з нею розійшлися ще після смерті Тоні. Світлана не могла мені пробачити, що ночувала тоді в мене. Мовляв, якби була вдома, Тоня залишилася б жива. А, по-моєму, це був просто привід. І взагалі, до чого це ти запитуєш?

— Просто так.

— Ось і давай просто так закінчимо розмову. А Светка поїхала до тітки у Вінницю.

Увечері, дорогою додому, Настя перебирала подумки події недавнього часу. Щось не сходилося, але, як завжди, вона не могла зрозуміти, що. Довелося заспокоювати себе, що це — справа міліції. Укотре...

XXV. Сповідь Світлани / Тані пробачили

Повернулась додому й ледь устигла роззутись, як мало не підстрибнула від голосної трелі телефону. Взяла трубку й пішла з нею у ванну, щоб не підслухували предки.

— Алло, хто це?

— Алло, привіт, Настю, це я, Світлана.

— А я саме сьогодні про тебе запитувала у Вовика. Ви з ним, здається, горщики побили?

— Так, щось на кшталт цього. Розумієш, у мене запалення легенів, дуже тяжкий стан. І я подзвонила тобі по міжміському, аби дещо розповісти.

— А чому саме мені? Ми ж майже незнайомі...

— Я набрала перший-ліпший номер, який трапився в записнику. Мене мучить сумління, я повинна... Коротше, ти слухаєш?

— Слухаю, звичайно.

— Отож, тоді, на дні народження сестри, хтось (я не знаю точно, але або Вовик, і саме тому я його покинула, або Сашко, хлопець Тані) вирішив пограти в лото. Ну, вони це так називають. Коротше, одному дівчиську в келих насипали клофеліну. Я думаю, вони підсипали його Тоні, й вона потім відрубалась. Із нею могли зробити що завгодно, а вона не могла пручатися. Даремно я пішла ночувати до Вовика!

— По-моєму, не даремно. Адже в убивці був ключ від вашої квартири, тебе вбили б теж. Так що перестань себе звинувачувати. Ти б умерла, як наркоманка Анюта. Всі думають, що це самогубство, але я не вірю...

Світлана помовчала й кинула слухавку. Анастасія майже не помітила цього. Вона пригадувала, як діє клофелін. Начебто, вирубує пам'ять. А ще одній її подрузі якось жартома підсипали його, так вона відрубалась просто на парі. Хоча якщо вбивця прийшов уночі, Тоня й так спала! Чи ні? До речі, чи знав Андрій про клофелін? І чому на нього був замах? А може, хотіли вбити саме Вовика? Може, Андрій просто випадково виявився під рукою? А раптом усе це підлаштувала Світлана, змучена підозрами через клофелін? Скільки загадок! Однак звідки у звичайного підлітка бомба? Це ж не Америка, зрештою...

...Настя почула дзвінок. Відчинила двері та виявила усміхнену, буквально сяючу від щастя Таню, котра кинулась її обіймати:

— Поздоров мене! У мене все о'кей! Мені пробачили й незабаром я стану співачкою!!!

Спонтелічена Настя зажадала пояснень.

— Добре, я розповім, — дівчина безцеремонно пройшла в кімнату й лягнулася в крісло.— Але запам'ятай: нікому ні слова! Інакше тобі кінець, ясно?! Отож, я ховалася від мафії, тому що поцупила в них валізу грошей. Вони мене все-таки знайшли — і ...подякували. Гроші були фальшиві, тим, що я вкрала валізу, врятувала їх від міліції, яка саме почала шмон після моєї втечі.

Настя перестала дивуватися з відвертості дівчини, коли глянула в її розширені зіниці. Ну звісно, вона «під кайфом». Усе зрозуміло, й не згадає потім, що тут наговорила, що вибовкала... Треба цим скористатися.

— Тоні тільки шкода, хоч вони мені клянуться, що й пальцем її не зачепили, бо відразу здогадались: це не я. Хоча дідько з нею, мертвою. У мене буде нове життя, повне пригод!

XXVI. Дві телефонні розмови

Цього знушання з покійної подруги Настя не могла знести, хоч і бачила: Таня не тямить, що каже:

— Та як ти можеш говорити так про покійну Тонечку?! Вона ж нічого поганого тобі не зробила, а ти прирекла її на смерть у такому віці!

— Ні на що я її не прирікала. Скільки разів мені ще повторювати?! Мафія її не зачепала, навіть волосинка з її голови не впала з їхньої провини. Я ж майже не знала цю твою Тоню. І вже точно не була вона такою святою, як ти собі уявляєш.

Настя пробувала заперечувати, але швидко зрозуміла, що в цьому стані Таня все одно залишаться при своїй думці. Тільки марно її нервувати... Який сенс? Іще накинеться з ножем... або зі шприцом. Тут Насті згадалась Анюта, і вона здригнулася.

Побалакали ще хвилин із п'ять, з'ясували, що нічого нового й цікавого Таня розповісти не може (або не хоче?), й Настя плавно закінчила розмову та випроведила Таню з квартири.

Негайно ж підійшла мама:

— Анастасіє, ти взагалі збираєшся вечеряти сьогодні? Прийшли не знати коли, спочатку ці дурнуваті розмови у ванній, потім ця дівчина приходять у такий час, коли всі пристойні люди вже сидять по домівках... Тобі не здається, що вона... як би це сказати? Трохи дивна з вигляду?

— Так, мамо. Вона була... «під кайфом».

— Під чим?

— Ну, накачалася наркотиками. І взагалі, у неї були проблеми з мафією. Але тепер вони їй пробачили й вона буде співачкою.

— Іноді ти мене шокуєш, — образилася мама. — Могла б придумати щось не таке вульгарне.

— Але це правда! Вона дійсно була сьогодні «під кайфом», до того ж, Таня працює стриптизеркою. І не дивися на мене так. Так, вона схожа на Тоню, ну то й що?!

— У такому разі, готуй собі вечерю сама! — мама сердито ляснула дверима.

Настя тужно побрела на кухню, поставила каструлю з водою на плиту. Заворожено дивилася на те, як вода повільно почала закипати, як з'явилися маленькі пухирці, потім більші, ще більші... Думки її літали в інших вимірах.

І раптом вона вирішила подзвонити Вовику. Напевно він уже вдома. Не буде ж він сидіти в Андрія цілу ніч! Лікарня все-таки.

Вона неуважно закинула вермішель у каструлю, забула підсолити воду, бо саме набирала знайомий номер.

Почулися короткі гудки. Дівчина терпляче повісила слухавку й натисла «Повтор». Марно — ті самі монотонні, безглузді звуки, що доводять до божевілля...

У цей час Вовик теж набирив номер. Очевидно, слухавку взяла саме та людина, яка була йому потрібна, оскільки він радісно видихнув:

— Привіт, зайко.

Помовчав мить і продовжив:

— Так, це я... Як у тебе справи? У мене теж. Паршивіше нікуди. Голова розколюється... Ага, подивився б я на тебе, якби ти відповідала на запитання цих поганих ментів! А потім ще чергування біля Андрія... Просто мавзолей Леніна, слово честі! Звичайно, прибігла, як миленька. Я її ледь поганою мітлою не виганяв... Не знаю... До речі, розколкойся: це твоїх рук справа? Та добре, говори... ні, чому ж, вірю... Майже... Добре, заспокойся, не ти — так не ти! А як там справи у Сані? Я з ним уже не говорив купу часу... Кажеш, кається? Нехай піде й перед мусорами так покається. Подивимося, як вони цей жест оцінять... Добре, не шуми. Я не для цього дзвоню... Здогадайся... Ну, що там на тобі надягнено цього разу? А під ними? О, чорні, мої улюблені... Продовжуй...

У якийсь момент Насті набридло надзвонювати Вовику. Вона поклала слухавку, подивилася на вермішель і побачила, що та розварилась до невпізнанності. Тільки вимкнула вогонь...

Телефонний зумер розбудив тишу. Настя від несподіванки так здригнулася, що ледь не обпеклася (тримала каструлю в руці). Неохоче підійшла до телефону.

— Алло! — ледь не крикнула в слухавку.

— Алло, Настуню, це ти? — з полегшенням упізнала голос Юрка. Виходить, неприємні сюрпризи на сьогодні скінчилися. Хоча хто знає?

— Так, привіт. Ти не міг подзвонити ще години за три?!

— Вибач, сонечку, але ж ти казала, що тобі можна дзвонити цілодобово. І, до того ж, я тобі дзвоню вже ледь не цілий день, а тебе все нема та нема...

— Так вийшло. Ну, що там у тебе?

— Я хотів завтра зустрітися з тобою. Я купив квитки на концерт Modern Talking — тобі ж подобається ця група... А вдень погуляли б, посиділи в кафешці...

— Вибач, не можу. Я завтра зайнята цілий день.

— Але ж ти казала, що будеш вільна!

— Усе змінилося. Хтось намагався вбити Андрія. Ну, пам'ятаєш, того, симпатичненького, що дружить із Вовиком... Я піду до нього в лікарню... І як ця сволота могла зробити таке?!

— Може, це доля... — сказав він так тихо, що дівчина ледь розчула його.

— Що-що?

— Та так... Думки вголос... Ну, якщо ти не можеш... Знаєш, я витратив на ці квитки 600 гривень. Майже всі мої заощадження. Я хотів потішити тебе... Добре, віддам квитки сестрі — нехай піде з кимось...

Голос його був настільки сумним, що Насті стало його шкода. Крім того, група Modern Talking їй дуже подобалася. А в Андрія вона посидить трохи менше...

— Агов, не плач. О котрій концерт?

— О десятій вечора.

— Чудово! — це було краще за найсміливіші її очікування. Вона буде в лікарні до останнього, потім збігає

додому (ну, з'їздить, подумаєш!), переодягнеться, а тут і Юрочка по неї під'їде. І концертом вона насолодиться, це вже точно!

— І коли ти по мене заїдеш? О 20.45? — чарівно поцікавилася вона.

Юрко вже був радий, що хоча б піде з нею на концерт.

...Коли вони домовилися, Настя насипала в тарілку розвареної вермішелі та почала думати, що ж надягне завтра.

XXVII. Час із Юрком / Ще дещо про Тоню

Настя цілий ранок і півдня простояла в коридорі лікарні, але все марно — її до Андрія не пускали. Хоч як вона благала, і лікарі, й медсестри були несхибні. Мовляв, уночі пацієнтові погіршало, отже, візити сторонніх небажані.

Тому дівчина в препоганому настрої повернулася додому. Вчасно згадала про Юрка. Він тільки зрадив.

Решту часу вона провела з ним. Юрко вже оговтався після СІЗО та намагався не згадувати про це. Настя теж не говорила з ним про останні події. Юрко здавався таким щасливим поряд із нею, що дівчина злякалась не на жарт: чи не вирішив він їй освідчитися? «Здається, він зробив свої висновки з того, що я провідала його», — подумалося їй. Але пояснювати не хотілося.

«Скромна кафешка» виявилася непоганим рестораном. Юрко замовляв розкішно. Настя тільки кліпала: звідки в нього стільки грошей?!

Концерт теж пройшов чудово, вона добре відпочила, розслабилася... Пісні солодкоголосих «майже хлопчиків» із Modern Talking навівали приємну ностальгію. Заразом і поспівала, й потанцювала трохи...

На вулиці після концерту Настя виявила, що Юрко похмуріший за хмару.

— Знаєш, — зітхнув він, — так важко, коли перестаєш вірити друзям...

— Невже вони уникають тебе через твоє... ну, через слідство? — Настя зніяковіла, зміркувала, що припустилася жадливої нетактовності, але з зусиллям продовжила: — Ну й нерозумно! Зараз такі часи... Посадити можуть кого завгодно в будь-який момент.

— Та я не про це. Дехто уникає, звичайно. Ну й нехай, мені однаково. Я просто недавно згадав одну розмову... Давно це було. Ми з хлопцями були п'яні в дим, ще й марихуани накурилися — у Сашка замовили. Вовик щось таке зморозив. Коротше, жартома запропонував Сашкові продати йому Тоню на одну ніч. Начебто вона й не помітить, якщо її підпоїти або підсипати снодійного в чашку на дні народження.

Настя вся перетворилася на слух:

— Ну, а Сашко? Що він відповів?

— Заволав: «Давай, а я потім приєднаюся!»

Помовчали трохи, й Настя невпевнено запитала:

— Але це ж була п'яна витівка, жарт, правда?

— Не з-з-знаю, — у розпачі вигукнув Юрко й почав дужче заїкатися. — І з-з-знати не хочу.

Провів дівчину до під'їзду, досить холодно попрощався з нею, неуважно цьомкнув у щічку.

Удома Настя дістала свого записника й набрала номер знайомого міліціонера.

— Здрастуйте. Сергію Олександровичу, це ви? Я вас не дуже відволікла? Ні? Дуже добре. Звичайно, вибачте, я розумію, що пів на першу ночі. Тут у мене просто запитаннячко по темі. Скажіть, а Тоню часом не згвалтували? Ну звісно, мені це треба знати. Ну будь ласка! Що?! Була?! То якого ж... ви мовчали?! Вибачте. Так, звичайно, розумію: повторна експертиза, дебіли-анатоми... А уяв-

ляєте, був такий випадок, коли анатом (ну так, патологоанатом, звичайно) — отож, він почав різати труп, а той устав і пішов. І лікар миттєво помер... Звідки знаю? Та подруга у Академії МВС учиться... Навіщо мені що? А, Тоня... Ну, просто на думку спало. Серйозно... До речі, а Анюта? Ні? Точно? Ну, хоч у неї все добре було... Тобто, що я мелю таке?! До побачення. Вибачте, що потурбувала. Ні, нікому не скажу — не дурна. Життя мені ще дороге... Добраніч.

XXVIII. Андрій і Альона

Наступного дня Андрій лежав на своєму лікарняному ліжку, неухважно перегортаючи газету «Мій комп'ютер». Цей номер він уже знав мало не напам'ять, але більше робити не було чого. На палату-бокс із телевізором у нього грошей забракло, а звичайні книги він читати не любив. Вовик пішов у магазинчик по пиво — єдиний міцний напій, котрий вживав Андрій (та й то в незначних кількостях). У Вовика був приголомшливий талант — він так вдало проносив до Андрія всілякі заборонені речі, що медсестри й лікарі ще жодного разу його не засікли. Саме тому Андрій був зараз на самоті й нудгував.

У двері постукали.

— Володю, це ти? Заходь, годі приколюватись.

Двері відчинились. Увійшла Альона.

— Це не Володя, — тихо сказала вона.

Андрій обвів її байдужим поглядом, і далі перегортаючи газету, цього разу з виглядом дуже зайнятої людини.

Альона пройшла до ліжка.

— Привіт, — невдоволено буркнув Андрій.

— Привіт, коханий! — вона ніжно посміхнулася.

— Я не твій коханий, я тобі повторював це сто разів!

— Але це правда. Я люблю тебе, — спокійно відповідала дівчина. — Тому й прийшла подивитися, як ти...

— Лено, — Андрій проігнорував її останню фразу, — ти можеш любити свою маму, свого батька, свою собачку, свої шмотки, саму себе, нарешті. Але я — не твоя річ, і ти не маєш права мене любити — так, як це робиш ти. Спасибі за турботу, твою місію виконано, тепер можеш іти.

— Ні, це ти мене послухай, — незвичайно м'яко промовила вона. І продовжила, поступово підвищуючи голос: — Мені ці твої розмови про собачку не потрібні. Пам'ятаєш, що трапалося з кішкою цієї наркоманки?

— Можеш не погрожувати, — Андрій знову поринув у читання.

— Я не погрожую. Просто хочу пояснити, що я — не дурненька Настя. Не маленька безмозка дівчинка, а жінка. Я завжди домагаюся того, чого хочу. А зараз я хочу тебе. Ти мені подобаєшся, і я тебе люблю. І ти будеш моїм, хоч би як пручався спочатку. Подивися на мене. Я приваблюю, розумна, між іншим, вища за тебе інтелектом. Вдача у мене гарна. Та до того ж, у мене є те, що тобі дуже потрібне, — гроші. І не тільки мамині, але й ті, які я заробила сама. У тебе буде комп'ютер, цілодобовий доступ в інтернет, лазерний принтер, сканер... І все це — безплатно!

Вона б ще довго розписувала всі принади Андрійового життя в ролі жиголо, але він безцеремонно перебив:

— Якщо ти вважаєш, що гарна, то просто подивись у дзеркало. Десять кілограмів макіяжу під гордою назвою «обличчя», тупа самозакоханість і криві ноги... Набір — те, що треба! Я радий, що Лінда змінила свій імідж — надто вже по-дилетантському ти намагаєшся її наслідувати.

Альона замислено подивилася на нього, потім спробувала погладити по голові. Андрій різко вдарив її по руці.

— Це ж треба... Який брутальний... — Альона подивилася на свої гострі нігтики, немовби міркуючи, чи варто пустити їх у хід.

— Сама винна. Ти ж знаєш, я не зношу, коли до мене торкаються.

— Цього разу я тобі пробачу, — дівчина чарівно посмінулася. — Але наступного...

Вона повернулася до вікна — й побачила Вовика, який квапився донести чарівний напій життя до стражденного друга. Якось відразу зрозуміла, що час іти.

— Ну, добре. Щось я затрималася... Але я зайнята жінка, на мене чекають справи...

— Сурма сурмить, горщик свистить, — пробурмотів Андрій.

— Про що ти? Щось хочеш сказати? Я можу ще з тобою побути, якщо хочеш, — Альона замахала віями, збільшеними разів у десять за допомогою чарівників із Max Factor.

— Я маю на увазі, що можеш вимітатися звідси! — Андрій починав втрачати самовладання.

За підрахунками Альони, якнайбільше за хвилину Вовик мав увійти.

— Бувай, моя любове! — вона послала поцілунок і підкреслено повільно вийшла. Могла поцілувати його, але була вже навчена гірким досвідом. Востаннє її спроба скінчилася розпухлою губою і косметикою, розмазаною по всьому обличчю.

За хвилину в палату ввійшов Вовик.

— Прикинь, біля ліфта зіштовхнувся з Альонкою. І не кажи, що приходила вона не до тебе, — однаково не повірю, — підморгнув він.

— Була вона тут. Де моє пиво?

— Ось. Почекай, почекай, — він відіпхнув руку Андрія. — І що між вами відбулося?

— Нічого. Як завжди. Насилу вигнав. Зроби мені ласку, добре?

— Без проблем.

— Більше ніколи не впускай її. А коли йдеш, клич медсестру. Бачити не могу цю дурепу.

Вовик підійшов до вікна.

— Вау, які люди! Добре, я так і зроблю. Хоча дівчисько нічого собі... До речі, зараз до тебе прямує всіма обожнювана Настя.

Андрій скорчив гримасу.

— О! Їй скажи те саме — що мені гірше, що я під крапельницею, що я вмер... Вибирай будь-який варіант!

— І її ти не хочеш бачити?

— А сам як думаєш?

XXIX. Чергові відвідини

Настя ввійшла в кімнату, ніяково притримуючи кульок із фруктами. Вовик театральньо вийшов, ляснувши дверима.

— Ти, сподіваюся, любиш апельсини? — з цими словами вона поклала кульок йому на тумбочку.

— Навіщо ти тут? — неприязно запитав Андрій. — І що ти сказала Вовику, чому він тебе впустив?

— Та нічого особливого, він говорив унизу по телефону й просто не помітив мене. Що, він знову твій охоронець? Нерозумно. Я ж не збираюся на тебе кидатися...

— Й не треба. Сьогодні вже намагалася одна — їй пощастило, що я її не вбив... Сучка...

— Андрію, якщо ти так уже не зносиш мене, я піду... Але мені так погано... Все це налягло на мене. Убивства, убивства... А міліція й усі навколо вважають це збігом. А що думаєш ти? Невже тобі однаково, адже Тоня...

— Що Тоня? — холодно запитав він.

— Адже це не ти? Ти непричетний до цього? Юра мені сказав, начебто Вовик хотів Тоню, а Сашко — дозволив. Я думаю... Ні, це нерозумно...

— Ти договорюй, якщо почала, — раптом сказав він.

— Ну, не міг же Вова вбити Тоню? Я думаю — це все-таки мафія, хоч Таня мене переконує, що ні...

— Навіщо тобі лізти в це? — широко здивувався Андрій. Зрозуміло, її вбив хтось із наших. Може, Сашко або Альона. Свого часу їй здавалося, що в нас із нею роман. А вона, як і ти, божевільна. Але Вовик... Ми з ним друзі. Знала б ти, що таке чоловіча дружба!

— Нісенітниця! Якщо між пацанами стане дівчисько, вони сваряться назавжди! Я ж бо вже знаю... Ось Юрко все мені про вас розповідає.

— Може, тому я уникаю дівчисьок. Вічно вони всіх хочуть посварити. І не смій наговорювати на Вовика! Може, це ти підірвала бомбу, га?

— Ти думаєш хоч іноді, про що говориш? — вигукнула Настя. — Та я б швидше сама застрелилася, ніж... Ну навіщо з тобою сперечатися! Ти ж завжди правий, чи не так? А інші просто хочуть використати тебе для своєї брудної мети... У тебе манія переслідування, це невиліковне! Можеш захищати своїх друзків, я однаково довідаюся, хто вбив Тоню, — твій дозвіл мені не потрібен, бувай! — Настя вийшла.

На порозі ледь не зіштовхнулася з Вовиком. Їй відразу спало на думку, що він підслуховував — надто вже грізний був у нього вигляд.

— Знаєш, Настю, мені дуже шкода Тоню й дуже шкода Аніюту... Мені б не хотілося ще й тебе пожалити... Тоня, взагалі, сама винна. Зв'язалася з наркоманом.

— О, я спостерігаю прояв чоловічої дружби! — кинула вона. Але все-таки відійшла подалі.

Вовик дивно посміхався.

— Я тебе попередив, не пхай свого носа! За наслідки не відповідаю...

XXX. Андрій / Компромат

Він не стрибав на радощах з єдиної причини: взагалі не любив демонструвати свої емоції. Якби не його вдача, не зупинила б і кволість (поранення, хоч і легкі, все-таки й зараз давалися взнаки).

Він уже думав, що ніколи не вибереться з цих лікарняних стін. Жахливо скучив за комп'ютером, до смерті набридли вічні процедури (він мало не зненавидів Вовика за те, що той купував йому майже всі ліки — шприци вже снилися ночами). Доводилося ж другові витрачати частину своєї зарплати охоронця на ліки, бо тут прямо заявили: ліки ваші — наші турботи. Від мами Андрія користі було мало. По-перше, розмір її зарплати не дозволяв брати участь у лікуванні. По-друге, грошей їй було шкода. Вона свято вірила, що він і так видужає, а їй ці гроші потрібніші.

...Андрій кинув останній погляд на палату (просто диво, що за увесь цей час до нього нікого не підселили) і рішуче покинув бокс, кваплячись вийти на вулицю — на волю!

За годину в коридор другого поверху лікарні ввійшла Альона. Зайшла в маніпуляційну.

На стукіт дверей озирнулася молоденька медсестра, яка сиділа біля вікна з журналом у руках.

— Привіт, Машо! Чого так злякалася? — розсміялась Альона.

Та винувато посміхнулась у відповідь:

— А, це ти... Привіт. Я звідтоді, як із тобою зв'язалася, шугана стала... Боюся, що все розкриється... Слава Богу,

цей твій Андрій поїхав. Бо з тобою ніяких нервів не вис-
тачить.

— Не прибіднюйся. Я ж не просила в тебе про щось
таке... страшно... Це ж просто касети! Тим більше, мож-
ливо, я зумію сама з'ясувати, хто вбивця.

— Це справа міліції. Якби вважали, що вбивця — Анд-
рій, вони б уже давно його заарештували. Крім того, це все
так негарно... І потім, хто тоді замірявся на нього?

— Тупість нашої рідної міліції відома всім! На Андрія
ніхто не замірявся — це вони з Вовиком підлаштували
самі! Ну, це поки що тільки моє припущення, але все-
таки... І взагалі, це не твоя справа. Давай диктофон і ка-
сети — де вони в тебе?

— А мої гроші?

— Я не настільки дурна, щоб дати тобі їх зараз. Жени
касети — будуть тобі гроші. Але не раніше.

— Добре...

Маша вийшла з кімнати, за кілька хвилин повернула-
ся з великою сумкою:

— Ось твої манатки. Ледь устигла винести, щоб Люд-
ка не помітила.

— Спасибі. А ось твоя винагорода, — Альона дістала
з сумочки заздалегідь приготований конверт, простягла
медсестрі. Та відкрила його, витягла гроші й почала пе-
рераховувати.

— Можеш не перевіряти. Там рівно 50 доларів, —
спостерігаючи за нею, сказала дівчина.

— Куй залізо, не відходячи від каси, — посміхнулася
Маша.

— Так, до речі, а давно поїхав Андрій? — ніби між
іншим запитала Альона.

— Недавно. Може, хвилин 40 тому, може, годину... Я
ж часу не засікала...

— Тоді мені треба йти. Ще прослухати це, — Альона
встала, підняла сумку.

Вона вже дійшла до дверей, коли Маша гукнула нерішуче:

— Альон! Знаєш, це якось недобре вийшло... Андрій може, між іншим, довідатися. От якби ти ще десятку додала...

Та рвучко обернулася.

— По-перше, можеш доповідати хоч самому Президентові. Все законно, — («Або майже законно», — подумки додала). — По-друге, пам'ятаєш Вовика, друга Андрія? Ну, ця шафка в окулярах? Настя ще приходила — модель така без мізків, — вона презирливо гмикнула, — а також інші офіційні особи, як кажуть у «Новинах». Всі вони пов'язані з наркомафією. У цій історії й так уже два вбивства. Навіть мені погрожували. Так що краще не втручайся. Втім, вирішувати тобі. По-третє, ні копійки більше ти не отримаєш, — вона посмінулася. — Я не дійна корова, і на дорозі гроші не валяються. Я взагалі думала, що двадцятки з тебе вистачить... Гаразд, побігла я. Думайте самі, вирішуйте самі, дівчино. Спасибі за сприяння. Чао!

«От жлобиха! — подумала Маша. — Могла хоч дверима не ляскати!»

Удома Альона замкнулася в своїй кімнаті, витягла з сумки касети й кинула їх на столик біля музичного центру, де вже лежали інші, які вона брала раніше. Поставила одну з останніх.

Її музичний центр давав можливість робити монтаж настільки якісний, що навіть у фахівців не виникали підозри, принаймні, дівчина була наївно в цьому впевнена, вважаючи себе генієм. Текст звучав так, начебто люди з самого початку говорили саме ті фрази, які від них були потрібні.

Альона поступово почала творити свій шедевр. Їй пощастило — мама була в тижневому відрядженні й не чіплялася з розпитуваннями.

- Алло.
- Привіт, Андрюшо!
- Хто це говорить?
- Ти що, не впізнав свою Альонушку?!
- О, знову цей жах... І коли ти нарешті відчепишся?
- Ніколи. Але в тебе є чудова можливість почути, хто вбив дівчисьок. Це, між іншим, стосується й тебе, і твого обожнюваного Вовика.
- А якщо я не хочу цього знати?
- Тоді я понесу плівку в міліцію. Але Вовик тобі за це спасибі не скаже — в цьому я впевнена.
- Куди треба приходити?
- Оце вже інша розмова! — Андрій ніби побачив, як за-сяяла Альона. І фізично відчув, до чого ж він її ненавидить.

Коли він прийшов у кафе, Альона вже чекала.

- Як справи?
- Настрій просто клас! — похмуро відповів хлопець.
- Ну, зараз він у тебе трішки зіпсується! — радісно сповістила Альона, сіла за столик, дістала з сумочки плеєр простягла Андрієві:
- Послухай!
- Хлопець вставив навушники, натис кнопку Play, послухав трохи... й повернув Альоні:
- Що це за жарти?! Що за зізнання? Ти ж чудово знаєш, я не винен!
- Але ця плівка свідчить, що саме ти, а також твої друзки Вовик і Сашко вбили Тоню, Анюту й намагалися вбити мене!

XXXI. Сварка / Альона починає вірити

— Вбити тебе? Знаєш, мені ця ідея подобається...

— Ось про що я говорила! Ти — потенційний убивця!
Ще скажи, що Анюта й Тоня отримали по заслугі...

Очі в Андрія звузилися. Він мимоволі стис пальцями попільницю. Альона з жахом подумала про те, що перенула щіпок.

«А раптом він і справді вбивця?»

— Про померлих — або добре, або ніяк, — важко зрозуміти Андрій.

У мозку дівчини почалося роздвоєння. З одного боку, вона точно знала, хто насправді скоїв злочин, а з іншого починала потроху вірити у власну версію...

— Точно. Це ти їх убив! Усі знають твою ненависть до дівчат; ти ревнував своїх друзів до них... Можливо, тобі пощастить і тебе посадять не у в'язницю, а в психушку. Може, ти закохався в нашого Сашка-бісексуала та приревнував його до Тоні? Перед смертю її згвалтували, а ти навряд чи зміг би це зробити. Я навіть не впевнена, що цей орган у тебе працює.

На частку секунди Андрій був готовий кинути попільницю в цю нахабну, вульгарну пику; його рука судомно стисла серветку — її він і кинув, але, звичайно промахнувся...

Щось вибухнуло в голові Альони, коли вона побачила, що він замахується. Згадався Вовик, який змушував її плазувати голяка та стьобав паском по сідницях...

З диким лементом і виразом паніки на обличчі вона перевернула на нього столик і кинулася до виходу...

...Андрій спостерігав у вікно кафе, як Альона дивом не потрапила під машину. Офіціант кинувся піднімати стіл, косуючи на нього. Хлопець поклав на стіл двадцятку, свої останні гроші, вийшов на вулицю...

XXXII. В гостях у Альони / Юркові роздуми Самогубство

Він наздогнав її за два квартали. Альона поривалася вдарити його своєю сумочкою, але Андрій вчасно ухилився.

— Послухай, давай по-доброму. Ти віддаєш мені касету, ми розходимось як друзі, я йду додому й ніколи більше тебе не бачу. Влаштує? Мені не подобаються ці обмови на мене й моїх друзів. Так що давай, будь слухняною дівчинкою!

М'який тон Андрія трохи привів дівчину до тями. Точніше, вона знову почала міркувати над планом завоювання:

— Оце вже краще! Я віддам тобі плівку, але поки що поїхали до мене додому — там лежать ще три копії та оригінал.

Вона промовчала, що ще одну копію залишила на пошті: мовляв, якщо ввечері не прийде й не забере, то касету відшлють Насті. Андрієві не треба було знати про її козири; зрештою, запобіжні заходи ніколи не завадять!

Він подумав, чи не ховається за її пропозицією пастка, але вирішив пройтися; час у нього був.

— Добре, пішли. Довго до тебе добиратися?

Удома Альона замкнула двері на ключ і, неприємно посміхаючись, сказала:

— Я пообіцяла віддати тобі касети, і я дотримаю обіцянки. Але просто так я нічого не роблю. Ти будеш зустрічатися зі мною. А щоб ти не обдуриш мене, ми почнемо просто зараз...

Вона доторкнулася до джинсів Андрія — і негайно отримала удар по руці.

— Не лізь до мене! Я ніколи не стану твоєю іграшкою. Ти мені просто бридка! І навіщо я тобі потрібен — ти ж кажеш, що я тупий, не маю витончених манер... Займайся своїм улюбленим сексом, — він промовив це з неприхованою відразою, — із кимось іншим.

Альона мрійливо потяглася. Вона вже зрозуміла, що без касет він звідси не піде. І їй дуже подобалося дратувати його.

— Ти щось маєш проти гарного сексу? А ось твій обожнюваний Вовик так не вважає. Він би цілком задовольняв мене, але його пика... Знаєш, не дуже приємно, коли на тебе в пікантні моменти дивиться Фредді Крюгер в ідіотських окулярах.

— Стули пельку! — Андрій намагався не підвищувати голос, але йому це не дуже вдавалося. — Володя в тисячу разів кращий за тебе! І якщо говорити про красу, подивися на себе, розмальована повіє!

Альона вдала, що їй сподобалися Андрієві епітети, а може, так воно й було?

— ...Чого ми з ним не пробували, — ніби нічого не сталося, продовжила вона, — то це кохатися з мертвою дівчиною. Тонею, якщо тобі цікаво, — і посміхнулась.

— Та що ти знаєш про смерть Тоні? — запитав він майже спокійно.

— Майже нічого. Крім того, що перед смертю її згвалтували як Сашко, — коханий і обожнюваний, — так і цей виродок Вовик.

Вона ухилилася від Андрія, і він до крові розбив руку об двері.

— Я ж казав тобі, що не варто говорити неправди про моїх друзів і обмовляти їх! — крізь зуби процідив він.

У Альони знову настало затьмарення. Тепер вона не сумнівалася: цей гарний хлопець, що зараз кинувся на неї, — справжній убивця. Дійсно, чим він займався, коли Тоня доживала останні хвилини?

Вона починала боятися його дедалі більше. Кинула на підлогу свою сумочку, позадкувала, а потім з криками втекла у ванну й замкнулася там.

Андрій не переслідував її. Розумів, що це його шанс знайти компромат на касетах. Одну відразу витяг із її сумочки, сховав у кишеню й пішов шукати інші.

Поки він перевертав квартиру в пошуках касет, його «розважали» крики Альони з ванної. За три години він знайшов сім касет — не тільки змонтованих, але й кілька перших. Більше шукати він не збирався. Йому дуже не хотілося, щоб з'явилися батьки Альони й побачили його тут. Розгром у квартирі їм вочевидь не сподобався б.

Його тішило, що вже хвилин із п'ятнадцять Альона не кричала. Крик завжди виводив його з рівноваги.

Він підійшов до ванної та обережно посмикав двері. Замкнено.

— Лено, — погукав він. Потім ще раз — голосніше. Немає відповіді. — Лено, не приколюйся, відчиняй! Я нічого тобі не зроблю!

Відповіддю вкотре було мовчання, і він занепокоївся. Покликав Альону ще раз — і знову марно, й нарешті виламав двері. Це коштувало неймовірних зусиль.

Дівчина лежала на підлозі й, зважаючи на все, була непритомна. Падаючи, вона вдарилася головою, і тепер від крові її волосся придбало червонястий відтінок.

Андрій не на жарт перелякався. Хлопець спробував підняти її, але це ніяк не вдавалося. Тоді він сяк-так перетяг її в кімнату. Зрозуміло, поведився при цьому з нею не надто дбайливо, і як результат — Альона отямилася. — Андрюшо, — прошепотіла вона, — це не сон? О, це так прекрасно! Я не могу повірити: ти погодився... просто тут... на підлозі...

Він перебив її белькотіння:

— Ну як, голова не болить?

— Хіба що трішки...

— З тобою все гаразд?

— Напевно... Іди до мене, мій любий!

Андрій підвівся, спробував відчистити джинси, забризкані кров'ю, переконався, що марно, згріб до себе касети й подався до виходу.

— Агов, — покликкала Альона, — ти куди?

— Подалі від тебе, — буркнув він.

— Зажди, а як же... — вона з натугою підвелася й нерівною ходою рушила за ним.

Хлопець сахнувся від неї, наче від відьми. Потім тремтячою рукою відімкнув двері та вийшов.

Дівчина, яка справді нагадувала зараз якусь язичницьку чаклунку, розчинила двері й закричала:

— Повернися! Я не можу без тебе! Будь ласка, не йди! Я пробачу тобі все, навіть ці вбивства! Ти тільки повернися!

Він не відповідав.

Хвилин за п'ятнадцять Андрій зіштовхнувся з Юрком. Той підозріливо витріщився на нього.

— П-п-ривіт, Андрію! Як с-с-справи?

— Привіт! Вибач, я не можу довго розмовляти...

— З-розуміло... А звідки ц-ц-це ти такий роз-з-шарпаний? І ч-чому кров?

— Та об двері вдарився, — він проігнорував перше запитання, а Юрко не перепитав.

— А що з-за касети? Даси пос-слухати?

— Ні, Юро. Не можу. Вони не мої. Добре, я побіг...

— Ти що, знову з кимось посварився?

— Ні, тільки деяких дівчисьок треба тримати в псиушках. Всіх дівчисьок. А батькам Лени — взагалі свого часу організувати аборт. Убити її мало. Гаразд, бувай...

— Б-бувай...

Андрій пішов, а Юрко стояв і думав: «Щось тут не те... Не завадило б сходити в міліцію — нехай розбираються... А раптом він дійсно випадково вдарився? Подзвоню Насті — нехай поговорить із Альоною. Чи не для неї все це? От кого треба було вбити — то це його, цього паскудного красунчика, на якого чомусь вішаються всі дівчиська. І чому Андрієві завжди так щастить?»

Зрештою, він вирішив почекати. Чомусь був упевнений, що добра нагода трапиться. І не підозрював, наскільки мав рацію.

Альона сиділа й плакала. Вона розуміла, що Андрій пішов, забрав касети, отже, вона втратила свій шанс. У її збудженому мозку оселилася впевненість, що коханого-вбивцю можна завоювати тільки в один спосіб.

Дівчина взяла ручку, вирвала аркуш із зошита й сіла біля відчиненого вікна. Ненадовго замислилася, не звертаючи уваги на безлад у кімнаті. Потім почала писати:

«Привіт, коханий!

Так склалося, що ти не зміг зрозуміти всієї глибини моїх почуттів. Ти обрав свій шлях — і він веде не до мене. Але я знаю: ми будемо разом. Ми зустрінемося на небесах. Життя, у якому немає тебе, — не для мене. Коли ти прочитаєш ці рядки, я вже відійду в інший світ. Краще вмерти, аніж без тебе жити, Андрюшо...

Вибач мені за все зло, що я тобі — мимоволі! — заподіяла. Я вмираю в ім'я нашої любові. Коли-небудь ти поцінуєш усю шляхетність мого вчинку. Залишайся й живи з Настею. Я навіть не проти того, що ти дістанешся їй. Вона гарна дівчина й на це заслуговує.

Прощавай!

Альона, що вічно тебе любитиме».

Дівчина згорнула аркуш учетверо, надписала ім'я та прізвище Андрія. Поклала записку на підвіконня.

Пішла у ванну, дістала лезо. Провела по руці відразу легко, потім сильніше.

З перерізаної вени заюшила кров. Темно-червона рідина забарвила фаянс умивальника, малюючи незрозумілий фантастичний візерунок.

Дівчина відчула кволість, але встигла провести лезом по іншій руці. Пройшла в коридор, до телефону. Набрала «03». Зайнято. Натисла «Повтор». Тепер уже ніхто не брав слухавку.

Альона злякалася — по-справжньому. Смерть не входила в її плани. Вона мала намір лише пристрахати його. Хлопець не захоче, щоб його «передавали в спадщину». Він на зло почне зустрічатися з Альоною — і... згодом, можливо, полюбить її. Він просто повинен її полюбити!

Довгі гудки доводили до божевілля. Нарешті слухавку взяли.

— Допоможіть, — прошепотіла дівчина, напружуючи останні сили, — я вмираю... Він винен у цьому...

Назвала адресу й знесилена звалилася на пухнастий килим, провалюючись у чорну невідомість...

Зім'ята записка, підхоплена поривом вітру, вилетіла у вікно...

XXXIII. Лист із небес / Подарунок Візит «рідної міліції»

Юрко довго блукав вулицями — не помітив, як прийшов до будинку Альони. Підняв голову й подивився в ясне блакитне небо, та побачив, як із вікна, підхоплений сильним вітром, вилетів аркуш. Вітер майже кинув папі-

рець йому до рук. Кілька крапель дощу розмазали текст, виходить, його щойно писали.

Подивився на підпис унизу й здогадався (майже інтуїтивно), що листа писала саме та Альона, яку він разів зо два бачив і про яку чув від Насті. Хлопець не любив читати чужі листи, тому запхав його собі в кишеню з наміром віддати Альоні пізніше.

Йому раптом схотілося побачити Настю, а разом наябедничати їй про дивну поведінку Андрія. Він знав, що завдасть їй болю, йому навіть стало трохи шкода дівчини, але бажання хоч трохи помститися за регулярну зневагу було сильніше...

Однак удома Насті не виявилось. Вона пішла в кафе зі Светою, котра видужала та приїхала з Вінниці.

— Знаєш, Насте, ми з мамою порадилися й вирішили подарувати тобі дещо з речей сестри, — Світлана в'яло помішувала каву. — Однаково ми переїжджаємо у Вінницю назовсім, а з собою всього не візьмеш, — вона покляла перед Настею коробочку з різьбленого дерева. — Там її прикраси, багато досить дорогих — срібло, річкові перли, золото...

— Але це надто дорогий подарунок, Світлано!

— Що таке речі? Дрібниці, — порожніми очима дівчина дивилася на те, що залишилось від сестри, — Тоня була такою щасливою, коли купувала собі це, — і що ж? Її вже нема, вона в землі, їй це не знадобиться, а ми з мамою не можемо їх бачити без сліз. Нехай для тебе це буде символом світлої пам'яті про нашу Тонечку, яку ми всі так любили.

«Швидка допомога», як завжди, спізнилася. Зате додалося роботи в міліціонерів. Тіло Альони винесли, накриту епростирадлом. Люди у формі оглядали розгром, знімали відбитки пальців...

За день мама послала Настю в магазин. Повернувшись, дівчина застала знайомого міліціонера. Він спокійно пив чай, а мама в напівпритомному стані пригощала його цукерками.

Серце в дівчини сказано забилося.

— Що трапилось? — спробувала закричати вона, але з губів зірвався шепіт.

— Чи знову самогубство, чи то вбивство... Настю, в тебе ніколи не виникало відчуття де жа вю?

— Хто це? Хто ж? Невже? Ні! Це ж не Андрій, правда?! Хто знову вмер з нашої компанії? Ні, з мене досить! Я більше цього не витримаю, я збожеволю!

Настя сповзла на підлогу й заголосила, вдаряючись головою об килим. Сергій Олександрович спокійно вилив на неї склянку холодної води, яка стояла на столі, видно, приготована заздалегідь. Потім підняв її, вклав на диван, знаком попросив матір вийти.

— Ні, це не Андрій. Цього разу знову вмерла дівчина, твоя подруга... Альона.

Настя заплакала:

— О Боже! Адже їй хтось погрожував по телефону, я сама чула. А я думала, що в неї «поїхав дах», і їй не вірила! Що ж це діється?! Коли ж ви, нарешті, спіймаєте вбивцю?

— Скоро. Або ніколи. Залежно від обставин. І, до речі, люба дівчино, ваш знайомий, Андрій, замішаний у цю справу. Зараз його допитують. У нього знайшли купу касет, де він зізнається в убивствах Тоні й Анюти. Ваш друг влип по-дорослому. До того ж, ще один ваш друг, Юрко, свідчить проти нього. Він надав слідству величезну допомогу, коли приніс прощальну записку Альони.

Настя підхопилася, походила кімнатою:

— Раз є записка, виходить, це самогубство, чи не так?

— Він міг змусити дівчину написати її. Офіціанти в кафе, де вони — Андрій і Альона — сиділи вдвох зовсім недавно, засвідчили, що вони сварилися. Вона втікала від нього, а він гнався за нею. Сусіди Альони чули шум, крики, погрози. У будинку ж такі тонкі стіни! Можна розчути кожне слово...

— А як же записка потрапила до Юри?

— Він сказав, що вилетіла з вікна її квартири.

— І ви вірите в це?!

— Це не найбільш дивне в цій справі. Спочатку вмирає Антоніна. Про те, що її смерть була насильницькою, довідуються лише завдяки слідам згвалтування на її тілі. Хоча... — міліціонер вдає глибоку задуму, — не виключено, що її мучили, а вже потім вона вмерла від передозування. Далі — моторошне криваве самогубство наркоманки. А ці трупи тварин у її кімнаті, а ця записка на стіні? Якби вона не була знайомою Антоніни, її самогубство (чи вбивство?) списали б на наркоманів. Тепер знову вмирає дівчина — зауважте, й ця ріже собі вени! Перед смертю вона вдарилась у ванній головою об підлогу, там виламано двері. Їй цілком могли перерізати вени, поки вона була непритомна, а потім стерти свої відбитки пальців і вкласти лезо в її руку. Сили в дівчини вистачило тільки на те, щоб продиктувати «Швидкій допомозі» свою ад-

ресу, до того ж, за словами диспетчера, вона вимовила щось на кшталт: «Він мене вбив». Вам це ні про що не говорить?

— А записка? Вона що, написала її після смерті?

— Графологи перевіряють почерк. Може, це не вона писала. Хто знає?

Настя замислилася.

— А якщо припустити, що вона посварилася з кимось, бігала від нього по всій квартирі, а потім, коли ця людина пішла, від розпачу вбила себе? До того ж, останнім часом вона дзвонила мені й дуже дивно поводитися. То обвинувачувала мене в тому, що я відбиваю в неї хлопців, то говорила, що її навідують примари Тоні й Анюти. Скажіть, хіба нормальна людина дзвонитиме вам щодня за північ? Вона навіть натякала, що знає вбивцю!

Мама Насті тихенько ввійшла в кімнату.

— Вибачте, що заважаю, але, може, це важливо. Донечко, я забула тобі сказати: тобі прийшла бандероль, я тільки сьогодні ходила по неї на пошту, але після цієї жахливої трагедії забула про все на світі.

Міліціонер перший вихопив посилку в неї з рук:

— Обережніше, може, там бомба...

— А, до речі, те, що Андрій ледь не загинув від вибуху, не свідчить про його невинність?

Не відповідаючи, Сергій Олександрович обережно розгортав пакунок. Зі згортка з'явилася касета.

Настя вихопила її, поставила в магнітофон. Завмерла, слухаючи голоси Андрія та Вовика. Так, поза сумнівом, це дуже нагадувало зізнання. Вона зітхнула, заплющила очі й провела рукою по чолі.

— Це монтаж, хоч і дуже якісний, — безапеляційно заявив Сергій Олександрович, натискаючи кнопку зупинки.

Дівчина підняла на нього змучений погляд:

— Те, що ви сказали, — правда?

— Чуєш невеличкі паузи між словами? З випадково сказаних фраз і окремих слів склали нові речення. Так що твій друг, можливо, таки не винен. Хоча навіть якщо він і не скоїв убивства, все-таки він був близький до цього. Зважаючи на все, Андрій — хлопець агресивний, нестриманий. У нього сумнівна репутація, його друзів підозрюють у поширенні наркотиків... Коротше кажучи, його визволити буде складно.

— Що ж, я однаково спробую. Сподіваюся, Бог пробачить мені лжесвідчення.

Міліціонер дивився на неї, таку вперту, таку дурну, й розумів, що вона йтиме до кінця.

Вона йшла на жертви, не дбаючи про те, чи хочуть люди їх прийняти, і, на думку міліціонера, теж недалеко відкотилася від якихось неформалів чи сектантів — суцільні емоції, дешевий пафос і шмаркатий романтизм. Дуже часто Настя нагадувала йому героїню якого-небудь мексиканського серіалу.

— Я скажу, що Андрій того дня був зі мною, що його, швидше за все, з кимось переплутали: хіба мало схожих на нього гарних хлопців? Хоча... офіціант у кафе, мабуть, запам'ятав його. Тоді я скажу, що перехопила його біля кафе, коли він біг за Альоною, і повела до себе. Сподіваюся, ви не викажете мене...

— Та ні. Відверто кажучи, я стільки розпатякав тобі про слідство, що мене самого можуть покарати.

— І навіщо ви це робили?

— Побачив, як ти любиш цього Андрія, і вирішив тобі допомогти. Тому, що мене так ніхто ніколи не любив, — Сергій відвернувся до вікна, — навіть дружина. Їй просто зі мною зручно, ми знайомі давно, відповідно, встигли втратити всі романтичні ілюзії. Вона просто відчула, що час створити родину, — й не важливо, з ким, аби тільки не надто пиячив і непогано заробляв. Звичайно, між нами є трохи ніжності, — він посміхнувся, — інакше ми б із

нею повбивали одне одного. Але це не те. Твоє почуття летить і знищує все...

— Це вбиває мене, Сергію, — прошепотіла Настя, дивлячись у вікно. — Мене більше нічого в житті не цікавить, крім нього. А те, що він мене боїться, відкидає, принижує, плюс убивства подруг, страшні події, шокуючі одкровення... Все це накопичується, валиться мені на голову, як величезна купа нечистот. Ну чому, чому він не вірить у мою любов?

— Тому, що в нього кепська вдача, дитинко.

— Думаєш, я цього не знаю? На жаль, я багато разів встигла в цьому переконатися! Але не гаймо часу, — вона знову тяжко зітхнула. — Здається, я маю поспішати?

— Не думаю, що йому захочеться прийняти твою допомогу, — він не забажає бути тобі зобов'язаним.

— Що ж, мені доведеться змусити його, навіть якщо він і не буде в захваті. Його воля дорожча за гордість! Він потім сам зрозуміє. І нехай навіть ненавидить мене за це!

XXXIV. «Розбір польотів» / Марні умовляння

Настя відразу ж подзвонила Юркові.

— Алло...

— Це Настя, нам потрібно зустрітися.

Хлопець відразу почав дужче заїкатися від хвилювання:

— П-п-привіт, На-на-настусю. Д-давай я до тебе приїду...

— Ні, не вийде. Зустрічаємося на Майдані — на звичному місці. За півгодини. І не спізнюйся, будь ласка.

Вона кинула слухавку, не давши йому сказати й слова у відповідь.

Її зовсім не хвилювало, як він добереться за настільки короткий час. Але він не спізнився.

— Сядь, будь ласка, — замість привітання вона потягла його за собою та силоміць всадовила на лаву. Настя була високою дівчиною, але Юра все-таки вищий.

Вона щосили вдарила його по щоці. Від подиву й образи в хлопця на очах виступили сльози.

Настя закричала:

— Як ти міг так вчинити? Адже Андрій тобі нічого поганого не зробив. Невже складно було просто віддати записку й піти?

— Н-н-настуню, я з власної в-волі н-нічого не сказав би. Вони б з-з-змусили мене! Я не хочу знову в тюрму! А п-п-проти Андрія нічого н-не маю. Я в-впевнений: це не він убивав дівчисьок...

— То якого... Навіщо ти обмовив його?!!

— Н-ні-кого я н-не обмовляв! Я просто с-с-сказав, що б-бачив його біля д-д-дому Альони...

— А звідки ти знаєш, де вона живе?!

— Н-ну, я ходив із ментами, п-показував, де бачив А-а-андрія...А вони с-с-сказали, що поруч — будинок Альони. Ось... і... і... і що в нього джинси були в крові, і ру-ру-рука теж... І к-купа касет. Але я їм с... я їм с-сказав, що він п-порізався чи п-поранився... Загалом, ударився об двері.

— Але ти ж розумієш, що він не винен?

— Звичайно. Я їм так і говорив, а вони силоміць витягли інше. Н-настю, невже ти так його любиш? А як же я?

Тільки тепер дівчина помітила, який жалюгідний вигляд у Юрка. Він був схожий на скривджену маленьку дитину.

— Ти? — вона різко змінила тон і тепер говорила майже ласкаво. — Ти мені дуже подобаєшся. Ти — мій найкращий друг. І якщо років за п'ять ти запропонував би мені вийти за тебе заміж — хтозна, можливо, я б навіть погодилася... — вона лукаво посміхнулася; насправді й не збиралася виходити за нього — навіть у сімдесят років, але чому б не сказати приємну для нього річ? Нехай по радіє.

Хлопець засяяв.

— П-п-правда? — нерішуче запитав він.

— Ну звичайно! — вона обійняла його й цьомкнула в щоку. — А ти свідчитимеш на користь Андрія?

—
Якщо т-тобі так хочеться, д-д-добре, — він посміхнувся їй, думаючи про себе: «Ну звісно, аякже... Щоб він залишився на волі й гуляв із тобою?! Не дочекаєтесь!»

На Андрія в'язниця вплинула не дуже — все-таки СІЗО, а не «заслання в Сибір»... Він хіба що трохи поблід.

— Андрію! — покликала його Настя.

Він байдуже ковзнув поглядом по її постаті, ніби не впізнаючи.

— А, привіт! — в'яло сказав він.

— Не подумай про мене погано, я прийшла просити тебе... У мене є алібі для тебе. Якщо погодишся, а я підтверджу це, ти будеш вільний! Тобі треба лише...

— Ні.

— Подумай, від тебе потрібно єдине слово. Я скажу, що ми були в мене. Навіть не... кохалися, — вона почервоніла, — а просто сиділи й розмовляли. О! Ти ж майстер

по комп'ютерах, а мені нещодавно купили «Пентіум». І ти мені давав безкоштовну консультацію...

— Я ж сказав, що не згоден! Настю, тобі краще піти. Я зав'яз у цій справі по вуха, але я не винен. Отже, сам і доведу це. Підроблене алібі й страшні жертви мені не потрібні. Я не хочу, щоб потім ти бігала за мною та пригадувала свої так звані благодіяння. Як-небудь і без тебе проживу.

— Стривай... Ми можемо... — вона розгубилася. Всі заготовані фрази вилетіли з голови.

— Ні, йди. Я не буду говорити на цю тему, та й на якусь іншу теж. До побачення.

Він демонстративно відійшов до далекої стіни та повернувся спиною.

— До побачення. Але ти подумай над моєю пропозицією, добре? Я ще прийду.

— Можеш не трудитися.

— Ти можеш довіряти мені...

Він не відповів.

Андрій і не підозрював, що це не остання відвідувачка за сьогоднішній день.

XXXV. Антоніна Іванівна з'являється на сцені Найкращі друзі

Настя пішла від Андрія засмучена. Звичайно, знаючи його вдачу, можна було припустити щось подібне. От і Сергій Олександрович попереджав, що хлопець не захоче приймати допомогу від неї.

Гордість. Тупа й непробивна чоловіча гординя, від якої все життя її нудило. Озброєні цим мстивим почуттям чоловіки обвинувачують жінок у жадібності й нечутливості... Але як вона може не бути розважливою, коли це стосується його волі, його життя? Звичайно, зараз він

випендрюється: просту його не вдарили ще досить сильно й він встиг схватися у свою шкарлупу до того, як її зруйнували...

Що ж робити? Може, їй варто поговорити з його друзями — а раптом він їх послухається?

Андрій з подивом дізнався, що до нього прийшла ще одна відвідувачка. «Знову яка-небудь вампірка», — подумав він. І не помилився. Це виявилася мати померлої Альони. Зі скорботним виразом вона ввійшла в кімнату побачень.

Похмура кімната з облупленими стінами, кульгавими стільцями й запахом цвілі погіршувала й без того невеселий настрій.

Андрій з вдаваним спокоєм сів, радіючи, що їх розділяє залізна сітка. Було видно, що Антоніна Іванівна ледь стримує скажене бажання вбити його, скалічити, знищити.

Побачила пильний погляд Андрія і вибухнула:

— І не соромно витріщатися, вбивцю?! Та як ти можеш дивитися на мене після того, що зробив з моєю дочкою?! Обдурив, підло спокусив, а потім... довів до самогубства! Хоча... все свідчить за те, що ти вбив її своїми брудними руками!

— Ви чудово знаєте, що ваша дочка збожеволіла та постійно переслідувала мене, — відповів він. — Мені, звичайно, дуже шкода, але я тут ні до чого.

— Ах, ні до чого?! А хто перевернув квартиру догори дном?! Тепер уже не скажеш, що безневинний, мов ягня, чи не так? Чи наберешся нахабства та заперечуватимеш?

— Я й не заперечую. Лена мене роздратувала. Але я не бажав їй поганого. До речі, я зламав двері у ванній, бо-

вся, щоб із нею чого не сталося. Вона впала й поранила голову. Я ж не знав, що в неї такі проблеми...

— А якби й знав — допоміг би? Та ти — байдужа тварюка! Хоча чого це я дивуюся? Зараз уся молодь така. Але повір мені: навіть якщо не вдасться змусити тебе заплатити сповна за смерть моєї дочки, однаково заплатити за розгром у квартирі доведеться, обіцяю!

Біля тролейбусної зупинки Настя помітила Вовика й Сашка, що стояли біля ятки з пивом. Підійшла ближче й побачила, що Вовик купує колишньому Тоніному хлопцеві пиво, а той, вередуючи, мов дівчина, довго вибирає.

Побачив Настю й Сашко та звернувся до неї так спокійно, з такою безпосередністю, начебто й не говорив їй дивних слів на похороні, начебто й самого похорону ніколи не було...

— Привіт, Настю! Давно не бачилися, щось ти зникла. Як думаєш, яке пиво краще: темне, чи світле? Зараз стільки видів придумали, що року не вистачить для дегустації.

Дівчина знизала плечима, почувуючись скуто. Їй був неприємний пильний погляд Вовика. Як тільки цей виродок смів видивлятися на її ноги, оголені майже цілком! Звичайно, вона любила короткі спідниці — але не для нього ж їх купувала!

Вовик теж заглянув їй у вічі — дівчину пересмикнуло. Намагаючись приховати ворожість, вона голосно почала розповідати Сашкові все, що знала про пиво, зайве метушливо допомагаючи йому зробити вибір і розхвалюючи улюблені сорти.

За свої старання отримала пляшечку для себе. Вовик мовчки розплатився.

— От молодець Настюха! — вигукнув Сашко, сьорбаючи. — Пиво — клас! А Тонька всяке лайно пила й мені підсовувала...

Настя очікувала, що після цієї невдалої репліки Сашко почервоніє, зниковіє, спробує вибачитися. Але... нічого подібного не побачила. Хлопець навіть не помітив, як нетактовно роз'ятрив її незажилу рану. Настя все ніяк не могла оговтатися після смерті подруги, можливо, тому, що це було жорстоке вбивство?

Однак вона відзначила дещо дивне в поведінці Вовика. Той штовхнув Сашка ліктем, послав красномовний погляд у бік Насті. Більше ім'я Тоні в розмові не згадувалося.

— Слухай, кажуть, ти з ментом знюхалася, на своїх стукаєш... — раптом зі злістю заявив Вовик.

— Це неправда! Я нікого не закладаю, кажу тільки те, що було, — обурено вигукнула вона, розлючена вкрай.

— Знаєш, Настюхо, Андрія посадили... Може, ти в курсі, скоро випустять, чи ні? У тебе ж такі зв'язки... Менти там усякі...

Настя запідозрила, що Вовик намагається щось у неї вивідати. Звичайно, він був знайомий із Тонею, йому, начебто, можна довіряти. Хлопець Світлани, хоч і колишній. Але якщо вона зараз розв'яже язичок, то, можливо, підведе Сергія Олександровича. До того ж, Вовик був їй інтуїтивно антипатичний...

— Якщо вас цікавить Андрій, ідіть і провідайте. — До речі, це недалеко звідси...

— Авжеж, ми, звичайно, підемо... як-небудь. Зараз у нас стільки справ... Вступні іспити — сама, мабуть, знаєш. Ну, бувай!

Настя тремтіла з люті: «Теж мені, друзі! Андрійко ще й звеличує їх до небес. І розповісти йому про них не можна: не повірять».

XXXVI. Черговий візит Антоніни Іванівни Діалог/«Привітна» зустріч

Людмила сиділа в маленькій захаращеній кухні, смажила млинчики й курила. Вона звикла думати про себе як про молоду симпатичну жінку, тому її завжди дратували люди, які зверталися на ім'я-по батькові. Симпатичні білявки, хай навіть і фарбовані, повинні мати хоч якісь привілеї в цьому дивному світі, чи не так? Інакше все життя просто не має сенсу.

Вона курила й думала про хлопчика. Цього разу він влип по-справжньому. Що ж, час подорослішати. Стати справжнім чоловіком. Нехай сам виплутується з цієї історії. Та вона б на його місці послала цю дівку... далеко, ще вперше. Або зламала б їй руку — нехай поплаче. Усі жінки плачуть, але швидко заспокоюються. Вона його виручати не збирається. Нехай цим займається Бог. Не винна ж вона, що між ними є кривий зв'язок! Та й що вона значить? Хіпі й глибоко віруючі готові вмерти за першого зустрічного; вони вважають рідними всіх — від Президента й до останнього бомжа...

Її думки перервав дзвінок у двері.

Між коробками, наставленими в коридорі, вона підійшла до дверей.

На порозі стояла гарно вбрана жінка літ сорока.

— Здрастуйте, — з подивом сказала Людмила. Цікаво, що тут забула ця причепурена леді?

— Ви — мати Андрія? — її вразив цей відсторонений погляд і дивний, ніби мертвий, голос.

— Ну, я. Ви надовго? Заходьте, я саме млинчики роблю. Поп'ємо чаю... Ну, заходьте ж, не соромтеся...

— Слухай, ти, — тим само рівним голосом продовжувала жінка, — передай цьому вилупкові, щоб він у всьому зізнався. Твій виродок убив мою дочку, а тепер вдає, що

не винен. Все проти нього. Це ясно, як двічі по два. І в бомжатник твій я не зайду. Не хочу підчепити яку-небудь заразу, — вона гидливо поморщилася. — Сама їж і пий свою отруту.

До Людмили нарешті повернулася мова:

— Я не зрозуміла, чому ви прийшли до мене та мелете якусь маячню. Ідїть до Андрія та розбирайтеся з ним.

— Ні, так не піде. Йди до нього вже сьогодні та скажи: якщо його виправдають, я вб'ю його — так само, як він убив мою Альонушку. А, до речі...

Вона криво посміхнулася й дістала з кишені пляшечку. Обережно відкрутила накривку, підчепила нігтями. І... хлюпнула вміст Людмилі в обличчя.

Та блискавично зреагувала, затулилася рукою і кволо скрикнула. На обличчя рідина, на щастя, не потрапила, а ось руки почало пощипувати майже відразу.

— Ах ти сволота! Я ж казала тобі, це справи Андрія. Я тут ні до чого. Іди розбирайся з ним. А за це я...

— Що? Вб'єш мене? Ну давай, я ж зовсім поруч. Сміливіше, мати вбивці! Видно, ти й сама вбивця!

Але та стояла, витираючи руку об фартух, не зважаючи зроби́ти хоча б один крок.

Вони стояли та лаялися ще хвилин із п'ять — ділова жінка й двірничка. Причому лексикон у обох був у цей час практично однаковий. Нарешті Антоніна Іванівна крикнула:

— Наступного разу це буде концентрована кислота. І квартиру твою спалю, повіє. Так що подумай...

І вона зовсім спокійно повернулася до Людмили спиною та пішла сходами вниз.

Людмила захлопнула двері й тремтячими руками замкнулася на обидва замки. Пройшла на кухню. Зняла з плити сковорідку з пригорілими млинчиками. Закурила. І... не змогла впоратися з риданнями. Серед її знайомих існувала думка, що найстрашніші божевільні — базарні

перекупки. Однак після спілкування з цією навіженою вона вже була впевнена зовсім у іншому.

І вона боялася.

Уперше в житті.

— Привіт!

— Здоров! Ну як, ходив у гості?

— Звичайно. Я навіть поговорив із ним.

— Ну, і як він?

— Тримається. Знаєш, у кожному разі він — молодць.

— Певна річ. Ось тільки радощі життя йому недоступні...

— А що, по-твоєму, він повинен у камері пити, курити й сексом займатися?

— Ага. Цікаво, з ким. Або з чим...

Вони захихотіли.

— До речі, у нас з'явилися проблеми...

— Які? Менти?

— Ні, на цьому фронті поки все ОК. Але сюди заходив Юрко. Ця дурепа все йому вибовкала. І він... загалом, він висловився так: «Я непокоюся з-за її ж-життя».

— Поки що він нам не завада. Але якщо Андрія випустять...

— І що? Що зміниться?

— Іноді ти буваєш вражаюче тупим. Просто в такому випадку нам потрібно буде «підсадити» його...

— Добре. Але цим займатимешся ти.

— А чому я? Ти що, боїшся його?

— Ні. Просто він мені подобається...

— Чудово. Але про це поговоримо потім. Поки ж шанси нашого бранця вийти на волю магічним чином наближаються до нуля.

— Щось надто вже ти красиво заговорив... З'їв чогось зайвого? Чи обкурився?

— І тебе туди ж. Коротше, не стій на порозі. Пішли, вип'ємо. Я з собою пляшку приніс. Дорогою купив...

Настя зійшла на останній поверх і завмерла нерішуче перед дверима. Нарешті зважилася й подзвонила.

Їй довго не відчиняли — вона навіть зібралася йти назад. І в цей час за дверима почувся легкий шерех і хтось обережно запитав:

— Хто там?

— Це Настя, знайома Андрія.

— Його немає.

— Я прийшла поговорити з вами.

— Я зайнята.

— Ну будь ласка, це дуже серйозно. Це стосується майбутнього вашого сина. У мене є алібі для нього.

Зависло довге, напружене мовчання.

— Добре, підійди ближче до вічка.

Дівчина скорилася.

— А тепер виверни кишені.

— Але навіщо?

— Роби, що кажуть, коли хочеш поговорити. Мене вчора ледь не вбила одна божевільна.

— Ну, якщо ви наполягаєте...

За хвилину фарбована білявка з пов'язкою на лівій руці впустила Настю й ретельно замкнулася на обидва замки.

XXXVII. Людмила

Мати Андрія впустила Настю тільки тому, що хоч дівчина й хвилювалася, але в ній не було того розпачу на

межі божевілья, що виявилось в попередньої відвідувачки. До того ж, дівка вочевидь була по вуха закохана в її сина, це було помітно.

Настя нервово оглядалася, не знаючи, як перервати неприємну мовчанку.

— Можна я присяду? — запитала нарешті.

Людмила провела її на кухню, вказала на розхитаний табурет для неприємних відвідувачів. Але Насті було бай- дуже, розсиплеться він, чи ні.

— Я прийшла поговорити про... Андрія.

— Свої особисті питання вирішуйте з ним, а не зі мною, — різко перебила Людмила.

— Ні, я не про це... Я хочу, щоб ви допомогли мені його звільнити. Я могла б забезпечити йому алібі. А ваш син... через свою дурнувату чоловічу впертість відмовляється прийняти мою допомогу.

— Може, він не вважає вашу допомогу безкорисливою? — ущипливо припустила жінка.

— Моя допомога абсолютно безкорислива, але Андрій таки не вірить! Ви повинні переконати його — або хоча б вдати, що вірите! Нехай він зневажає мене чи ненавидить, але тільки на волі!

— Послухай, дівчинко, через сина мене ледь не знівечила кислотою маніячка, мати цієї Альони...

— От зараз вам і потрібно звільнити сина! — перебила Настя, хвилюючись. — Коли його випустять, мати вбитої перестане вас переслідувати. Дорослі дуже часто вірять умовностям — якщо міліція його відпустила, виходить, він не винен. Я ж бо знаю! Моя мама з нею спілкується, вони обидві просто набридли мені своєю правильністю. Мені вона теж, я думаю, повірить. Все-таки я розмовляла з її дочкою, виходить, на її думку, я подруга Альони. Якщо я скажу, що в момент убивства Андрій був зі мною, вона заспокоїться...

— Так, але його бачили з Альоною в кафе, де ця паскуда перевернула на нього стіл, — ідеальний спосіб привернути увагу, жіночий! Усі офіціанти напевно запам'ятали їх на все життя!

— Звичайно, не можна заперечувати, що вони були в кафе. Але я скажу, що перехопила його, коли він біг за нею, і повела до себе, як ревнива егоїстка. Загалом, вийде, що він турбувався про Альону, а я змусила його плюнути на бідолашну. Стервом буду я, а він виявиться джентльменом.

Людмила з подивом дивилася на Настю, навіть не знаючи, що відповісти.

— То ви згодні?

— Я спробую, — стомлено відповіла жінка.

— Ось і добре.

Настя попрощалася з нею та пішла із застиглою чарівною посмішкою на обличчі. Любов до Андрія дедалі більше набувала присмаку гіркоти, нічого не даючи натомість. Її вже почало нудити від власного приниження заради цього зарозумілого дивака, який вважає себе щонайменше комп'ютерним генієм.

XXXVIII. Поминки: перша згадка Дискотека для Юрка

Коли Настя прийшла додому, в коридорі наткнулася на тата.

— Татку, привіт!

— Привіт, донечко. Я йду, буду пізно. А, до речі, мама просила передати, що вона в Тоні, — він помітив, як змінився вираз обличчя в дочки, й покvapливо додав: — Тобто в мами цієї... Альони, ну, що вмерла. Вона пішла допомагати їй з поминками.

— Якими ще поминками?

— Як, ти не знаєш? Мама цієї дівчини влаштовує поминки, й туди прийде купа люду. Не знаю, хіба тобі не сказали?

— Мабуть, не встигли...

— Вона теж буде пізно. Готуй собі їсти сама.

— Добре, бувай!

Настя зачинила двері за татом і подумала: «Так, поминки... Цього мені ще тільки й бракувало!».

Юрко сидів на дивані, меланхолійно наминав чіпси та зрідка поглядав на телевізор, де в цей момент надсаджувався Енріке Іглесіас. Юрко думав про Настю. Сьогодні він надзвонював їй цілий день, але — на жаль! — марно. І взагалі не було схоже, що вона коли-небудь полюбить його... полюбить так, як любив її він. Це було жахливо несправедливо: його попередня дівчина, Валя, чіплялася йому на шию, хотіла позбавити його невинності. Можна навіть сказати, згвалтувала його. І що дивно: він її любив. Не так, звичайно, як Настю, але все-таки... Тепер він розумів, що значить хотіти бачити кохану людину 24 години на добу, але не мати на це жодної можливості.

Дзвінок телефону повернув його до реальності.

— Алло?

— Юрко, це ти? Привіт!

— Так, п-привіт. А хто це?

— Сашко. Ми з Вовиком ідемо на дискотеку, хочеш із нами?

Хлопець подумав про те, як добре йому було б із Настею, а потім — про те, що вона, напевно, цілий день стирчала у в'язниці, видивляючись на свого коханого Андрія.

— Добре. Де з-з-зустрінемося?

На дискотеці Сашко, Вовик і ще один хлопець — Віталік (брат Сашка) — веселилися щосили. Вже встигли підчепити дівчисьок. Тільки Юрко, хоч як старався, розслабитися не міг. Думки про Настю псували настрої, і без того невеселий.

У черговій перерві між танцями за столик, де він самотньо нудьгував, підсів Вовик.

— А ти чого сам сидиш? Пішли танцювати!

— Спасибі, не х-хочеться.

— Настрій хріновий? — підморгнув Вовик.

— Щось таке.

— А хочеш, зараз же, цієї ж хвилини твій настрій покращає на всі двісті відсотків?

— Н-не знаю. А як це?

— Ну, ти хочеш?

— Н-напевне, так...

— Тоді почекай хвилинку...

Він відійшов, а коли повернувся, у руці була пляшка пива. Відкрита. Юрко не бачив, як Вовик щось підсипав туди.

— Тримай.

— І це в-все?! Н-ну й жарти в тебе!

— Не дивися на мене, як на ідіота, — посміхнувся Вовик. — Раз я сказав, що це допоможе, виходить, так і є.

Юра недовіжливо почав пити пиво.

А вже за півгодини танцював разом із усіма, сміючись і кидаючи дурнуваті жарти. Йому здавалося, що хтось узяв яскраві фарби й наново розфарбував цілий світ.

Коли він повертався додому, була вже сьома ранку, піднявся на свій п'ятий поверх, із третьої спроби відімкнув ключем двері квартири, користуючись тим, що батьки ще спали, майже безгучно прокрався в свою кімнату. Там він звалився на ліжко, не знімаючи одягу, і негайно заснув.

XXXIX. Дивні поминки

Настя не знала, що їй робити. На поминки йти не хотілося. Недоречно згадалися слова матері Андрія, котру Антоніна Іванівна намагалася вбити. Звичайно, Людмила цілком могла щось вигадати чи перебільшити. Але ж відомо, що диму без вогню не буває. Адже й Альона поводилася, м'яко кажучи, дивно... Складно уявити собі, в якому стані Антоніна Іванівна після смерті дочки. Ні, краще її не бачити.

Міркуючи так, дівчина примудрялася одночасно їсти печиво, мити підлогу на кухні й слухати останній альбом Земфіри. Отак завжди: тато на роботі, від мами теж допомоги не дочекаєшся — другий день підряд просиджує в Альониної мами. Начебто вдома робити нема чого. А вона змушена займатися найбруднішою роботою!

Телефонний дзвінок змусив її здригнутися. Нерви в неї зовсім розхиталися. Настя покvapливо відкинула ганчірку й взяла слухавку.

— Алло, донечко, сьогодні о шостій поминки. Антоніна сподівається, що ти як найкраща подруга її дочки зможеш прийти.

— Хто їй сказав, що я її найкраща подруга? — нещасним голосом сказала Настя. — В мене нема ніякого бажання йти на поминки. Я їх страшенно не люблю. Пам'ятаєш, що було, коли вмерла Тоня?

— Не вигадуй! Бідолашній зараз так погано! Ми повинні її втішити. Невже тобі зовсім не шкода Альони? Боже, що за чудовисько я виростила!

— Тільки не треба мене звинувачувати! Я піду. Ти задоволена? — дівчина кинула слухавку.

Настю вразила тиша, яка панувала в квартирі покійної. Зібралася ціла юрба, однак більшість із цих людей боялися підвищити голос і зайвий раз поворухнутися. Тільки Вовик і Сашко поводитись, як удома, — забули, певно, що вони в гостях. Антоніна Іванівна, здавалося, медитувала, дивлячись у порожнечу. Всі дзеркала були завішені. Скрізь висіли й стояли фотографії Альони. Біля них лежали її речі, шматочок хліба, чарка горілки. Все це нагадувало відправу якогось дивного сектантського обряду. Антоніна Іванівна здавалася жрицею перед жертвопринесенням. Але Настю вона зустріла дуже тепло:

— Сідай, дитинко! Я знаю, ти була найкращою подругою Альони. Сідай отут...

Настя виявилася поруч із Вовиком, який глузливо посміхався:

— Уяви собі, мене теж підвищили до найкращого друга! Здається, у цієї дамочки дах взагалі з'їхав.

— Перестань! Я розумію, ти майже не знав її...

— Та ти що! З якого Місяця ти звалилася?! Я гуляв із нею... ще до Світлани. Поки Альона на Андрії не схибилася. І чим це скінчилось? Ця повія отримала по заслугі. Настя побачила дику ненависть в очах Вовика. Вона й не підозрювала, що можна так ненавидіти.

— А що тут робить Сашко? — змінила вона тему.

— Вдає скорботу. Він теж, типу, друг Альони.

— Зрозуміло... А що, тобі взагалі не шкода її? — Настя відчувала, що лізе на рожна, та не могла зупинитися.

Замість відповіді Вовик підхопився. Взяв келих, почав промову, в якій оплакував «найкращу подругу, що передчасно померла». Всі, крім матері померлої, відчули в його тоні глузування.

Насті стало зле. Такий неприкритий цинізм просто лякав. Вона вийшла з кімнати, пробурмотіла, що їй погано.

У ванній довго мила обличчя холодною водою. Однак не легшало. Вона почала підозрювати...

XL. Ліки для Юрка / Історія божевільної сімейки «Приваблива» пропозиція

Юрко повільно впливав із кошмару, який мучив його. Було дуже кепсько. Нудило, боліла голова. Тому він подумав, що голоси, які звучали в голові, були грою уяви, галюцинацією, відгомонам важкого сну. Дійсно, що може робити в його квартирі Вовик?! А сестра? Їй же давно час бути в школі...

Похитуючись, побрів на кухню. Дуже хотілося води.

Він не повірив своїм очам. Вовик дійсно попивав чай, розгойдуючись на стільці. А Юля, його сестра, весело сміялася, слухаючи непристойні анекдоти, розповідати які Вовик умів просто майстерно.

— П-привіт! — насилу вичавив із себе Юрко.

— Ганьба, — посміхнувся Вовик. Юрко відзначив подумки, що хоч сам по собі той був надзвичайно негарним, посмішка перетворювала його чарівно.

— Ну ти, Юрцю, даєш! Я думала, ти будеш цілий день спати. Уже пів на третю!

— А ч-чому ти не в школі?

— Яка школа?! Уже місяць майже, як у нас канікули!

— А-а-а, — протяг хлопець.

— Твій друг уже півгодини чекає на тебе. Так, розбирайтеся самі, а я побігла. На мене дівчиська чекають. Із цими словами вона помахала рукою обом, цьомкнула брата в щоку та вийшла.

— Кльова у тебе сестричка, — підморгнув Вовик.

— Непогана. Тільки не треба з нею загравати, добре? Вона ще маленька.

«Десятий клас — це маленька?! Цікаво, а як би вона поводитися в ліжку?»

— Щось ти надто веселий сьогодні, — невдоволено кинув Юрко.

— А тобі погано? Втім, можеш не відповідати — сам бачу. Я до тебе ненадовго — от забіг подивитися, як ти. Ось що: ти давай поки лягай, а я збігаю по ліки. Я бачив, у вас тут аптека за рогом...

— Н-не треба... Н-не варто про мене так турбуватися... В-все буде ОК, — і раптом він похитнувся й упав би, якби не Вовик. Той вчасно схопив за руку.

— От бачиш... Я ж казав тобі. Двері можеш не зами-кати, я зараз.

— А куди ти квапишся?

— Та йду на поминки Альони. Звичайно, не хочеться, але мамка її подзвонила, так кликала... Добре, хоча б попоїм та вип'ю на шару... А ти йди в кімнату. Тільки роздягнися. Літо, спека все-таки.

Юрко вийшов у коридор, подивився в дзеркало й помітив, що на ньому той само одяг, який був учора ввечері.

Раптом йому стало незрозуміло, чому це Вовика так хвилює його одяг. Йому стало страшно. Він подивився на свого гостя дивним поглядом.

Вовик миттєво зрозумів, ЩО означає цей погляд.

— Та не бійся ти, дурний, — розреготався він. — Ти хіба забув — бісексуал у нас Саня. І взагалі, спати з пацаном, у якого страшне похмілля... Бр-р! Це ознака кепського тону!

— Що, я такий п-поганий вигляд маю?

— Огидний.

І хоча Юрко знав: якщо хто в цій квартирі дійсно був огидним, то це Вовик, але все-таки засміявся разом із ним.

Вовик спустився на ліфті на перший поверх, але виходити з будинку не став. Перевірив, чи на місці флакончик з пігулками. Закурив. Юрко не подобався йому не тільки тому, що мав інформацію, котра могла нашкодити. До об'єктивної злості домішувалися заздрощі. Ще б пак, такий правильний гарний хлопчик, забезпечений мамій.

— Красунчик довбаний, — пробурмотів він, немовби випльовуючи опис тієї особливості Юрка, що бісила найбільше.

Докурив, укинув недопалок у поштову скриньку, посміхнувся від думки про людей, які знайдуть усю кореспонденцію обгорілою. Хоча... Зараз люди майже не пишуть листів, листуються через e-mail, а газети й журнали купують. Радість його трохи затьмарилася.

Він сплюнув і пішов угору сходами.

Юрко лежав на своєму ліжку, дивився у стелю. На столі стояла склянка з водою.

— А ось і я! — Вовик шумно ввірвався в кімнату.

— К-купив пігулки? — Юрко подивився на флакончик.

— Я ж казав, що куплю.

— Скільки я т-тобі винен?

— Яке «винен»?! Ми ж друзі! Я й етикетку здер із ціною. Так що приймай і не вигадуй, — він витрусив на долоню пігулку й подав Юркові склянку. — Будеш пити щоразу, коли погано почуватимешся. Тобі дуже скоро попустить.

І вже за десять хвилин Юрко переконався, що Вовик мав рацію.

Настя не пішла назад у залу, а повернула до кімнати Альони.

Ввімкнула світло й здригнулася. Вона була тут не сама. На ліжку сиділа дівчина з короткою стрижкою, у вилинялих джинсах і обтяглій майці. Вона, видно, теж злякалася, але не скрикнула. Тільки мало не впустила келих, який тримала в руці.

— Привіт. Ти що тут робиш? — запитала Настя.

— От сиджу, п'ю. Просто стало гидко дивитися на викаблучування цього твого страшного друга.

— Ти теж помітила?

— Помітила ЩО?

— Те, що він... ну, ніби... — Настя ретельно добирала слова, — неширо говорив?

— Та цей виродок просто жене пургу! Ой, пробач, ти, здається, його подруга?

— Ще чого! Просто знайома Альони. А він... каже, що гуляв із нею. А як тебе звуть?

— Ліда. Я троюрідна сестра Альони по материнській лінії. Мама просто змусила мене приїхати сюди...

— Мене теж. Я, до речі, Настя.

— Дуже приємно. Отож, я вже жалкую, що приїхала. У тітки Тоні явно їде дах. Але найгірше, що я почула: Альона перед смертю теж «поїхала»...

— Ну, не те щоб «поїхала», але була трохи не в собі.

— Розумієш... А ти вмієш зберігати секрети? — вона підозріливо подивилася на Настю.

— Запитуєш! Мені здається, що вмію.

— Тобі Альона нічого не розповідала про свою родину?

— Я взагалі знала її мало. Вона товаришувала з моєю найкращою подругою Тонею, котра теж умерла.

— Добре, слухай. У нас взагалі дивна родина. Усі чоловіки — здорові, як бугаї. І фізично, й душевно. А ось жінки... Спершу живуть, як усі нормальні люди. Але як тільки трапляється якась надзвичайна подія, у них — у нас, тобто, — відразу починає «їхати дах». Наскільки я знаю, це триває вже чорт знає скільки поколінь. Боже, як я заздрю своєму братові! Найстрашніше — ти ніколи не знаєш, що твоя свідомість сприйме нормально, а що запустить смертоносну машину в мозку. Кажали, що моя прабаба дожила до ста восьми років і вмерла з чистою свідомістю. А ось мама тітки Тоні, коли довідалась, що Союз розпався, схопила ножа, побігла та вбила голову колгоспу й усю його родину — п'ять чоловік. А потім утопилася в озері. А її сестра, Віра, ще у Велику Вітчизняну, схибилася. Її згвалтувала мало не рота німців. І вона після цього дивом залишилася жива та пішла в партизани, а потім ще підірвала штаб німецький на фіг. Повбивала купу фріців. Звичайно, зрештою її спіймали та повісили. Зате потім сам Сталін підписав указ про її нагородження орденом. Посмертно, — посміхнулася Ліда.

— А ти? — з побоюванням запитала Настя.

— А що я? Є тут така теорія... Ти не знаєш, Альона була незайманою?

— Уявлення не маю... Хоча... Швидше за все, ні. Якщо вона точно зустрічалася з Вовиком, то ні — на всі сто відсотків!

— Уже добре. Отож, я знаю, що всі жінки — або майже всі — зрештою божеволіли. А дівчата — ні.

— А як же твоя прабаба?

— Зараз таких називають феміністками. Раніше, напевне, звали схибленими відьмами. Вона нікого до себе не підпускала. Отака довбня-баба...

— Надлишок чоловічих гормонів? — безневинним голоском поцікавилася Настя.

— Так. Щось таке. Так і вмерла незайманою. А я... Набридло просто вже шугатися від хлопців. Багато хто мені дуже подобався, але душевне здоров'я все-таки важливіше для мене. Взагалі в мене міцні нерви, я з дитинства гуляла на вулиці, ледь не жила там. Родаки трусилися над старшим братом, а до мене, незапланованої дитини, нікому не було діла... Слухай, пішли на балкон, покуримо? — раптом запропонувала Ліда.

— Спасибі, я не курю. Щось не хочеться. Піду хоч покажуся в тій кімнаті, бо вдома від мами буде такий втик...

У залі панувала та сама незрозуміла атмосфера. Усі пили на спомин Альони вже, напевно, всоте. Настя мовчки сіла на своє місце.

— Ну як, прочухалася? — ущипливо запитав Вовик, кладучи руку їй на плече.

— Не лізь, — вона скинула її та подумала: «Ну от, уперше надягла сукню — і вже доведеться прати!».

— Але ми ж бо знаємо, ХТО тут зайвий! Я був найкращим чоловіком у її житті, а ти? Прийшла «для галочки», щоб вважалось? Тобі ж зовсім начхати на Альонку, адже так? Ти навіть не скажеш нічого про неї!

— Ще й як скажу! — вона підвелася й оглянула присутніх. Багато жінок середніх літ, зо два чоловіки. Кілька хлопців і дівчесьок приблизно одного з нею віку. Усі мовчали, так що їй не довелося просити тиші.

— Я хочу сказати... Альонин дух, можливо, присутній тут. Я знала її надто мало — і тепер жалкую про це... — на її очах виступили сльози, вона говорила зовсім широко, і всі це відчули. — Давайте вип'ємо за світлу пам'ять про цю чудову дівчину із сильним характером, яка, гадаю, посіда-

ла не останнє місце в серці кожного з присутніх. Її нема серед нас, але в наших серцях і душах вона житиме вічно. Давайте запам'ятаємо її такою молодою і гарною, такою яскравою особистістю, якою ми її знали. А ви... — вона повернулася до мами покійної, — Антоніно Іванівно, я сподіваюся, що у вас ще будуть діти — і можливо, у вашій майбутній дочці воскресне душа Альйони, — Настя розуміла, що її понесло, що вона меле нісенітницю, але зупинитися вже не могла; урочиста обстановка й пафосність моменту зробили свою справу. — Вона ще повернеться до нас. Я вірю, — з цими словами вона підняла свій келих.

Майже всі присутні плакали — так їх зворушила Настіна промова. Антоніна Іванівна підхопилася зі свого місця й підбігла до Насті, на ходу розхлюпуючи горілку.

— Золоті слова! Дівчинко, ти абсолютно права! Моя дочка жива! Це ж її слова! Настю, будь моєю дочкою!!!

Вона рвучко обійняла дівчину. Настя тепер жалкувала, що виголосила цю дурнувату промову, їй було соромно, але... пізно! Дівчина боялася, що ця божевільна задушить її у своїх обіймах, або що вона задихнеться від алкогольного перегару, якими щедро обдувала її жінка. Гарячі сльози Антоніни Іванівни немовби палили їй шкіру. Вона подивилася через плече господині переляканими очима й побачила свою маму, яка відчайдушно кивала їй. «О Боже, що за дурдін «Веселка»! У що я вляпалася?!»

Настя приречено прошепотіла:

— Звичайно, добре. Я буду...

ХЛІ. Сімейна розмова / Тонкий натяк

Людмила, нервово стискаючи пальці, чекала, коли приведуть підозрюваного.

Нарешті ввійшов Андрій із непрониклим обличчям. Не було помітно, щоб слідство зломило його. Сів на

стілець перед іржавою залізною сіткою, схрестив руки на грудях.

— Ну, чого тобі треба? — вороже запитав він. — Не вже нарешті згадала, що в тебе є син? — у його голосі не було гіркоти чи застарілого болю, він просто констатував факт. Той факт, що Людмила думала виключно про себе.

— Слухай мене уважно, — голос її здригнувся, — це стерво, мамця померлої Альйони, збиралася вбити мене! Я хочу, щоб тебе випустили з в'язниці. Мені страшно вдома самій.

— Я що, повинен стати твоїм охоронцем? Краще вже сидіти в тюрязі.

— Якщо тобі однаково, що мене можуть убити — це твоя справа. Але запам'ятай: якщо мене вб'ють, ти залишишся без квартири — її забере держава. Я ж іще не заповіла її тобі...

— Не треба ля-ля! Я непогано знаю закони. Я прописаний у квартирі, тому якщо ти вмире, вона буде моєю.

Людмила безпорадно замовкла — жалюгідна, розчавлена, знищена. Її егоїзм обернувся проти неї. Уперше в житті вона потребувала сина, а він... Йому було начхати на неї. Втім, вона сама так виховала його. Тепер час пожинати червиві плоди...

— Прошу тебе, — дуже тихо промовила вона, чіпляючись за сітку, — прийми алібі, яке пропонує тобі Настя. Хоча б заради себе — тобі ж не може подобатися тут, правда? Страти в нас нема, та що як тебе засудять на багато років?!

Андрій замислився. Перспектива залишатися за ґратами без підтримки друзів, яких він буде бачити дуже рідко... Сидіти тут через якесь здохла стерво?! Нізащо! І чому він повинен відмовлятися від допомоги Насті? Вона однаково за ним бігатиме. Тут він буде змушений бачити її набагато частіше, а крім того, на волі він придумує як її позбутися...

— Добре, я згоден. Иди, не стирчи тут! — сухо кинув він. — Але не думай, що я роблю це заради тебе. Просто мені тут набридло. Добре, поки що не вішай носа, — він раптом посміхнувся своєю променистою посмішкою і Людмила не змогла не посміхнутися у відповідь, мимоволі милуючись своїм хлопчиком. — Усе буде класно!

Андрій пригадав, якою горою налягли докази: сварка з Альоною в кафе, розгром у її квартирі, свідчення Юрка... Він просто фізично відчував, що його палять.

Людмила подзвонила по номеру, залишеному Настею, щоб повідомити їй цю радісну новину. Вона чекала, підпираючи стіну, набирала номер знову...

Але телефон лише посилав у мозок довгі монотонні гудки...

Після обіймів Антоніни Іванівни Настя побігли в туалет. Її насправді знудило. Зо дві хвилини тіло викидало з себе з'їдене й випите — хвалити Бога, Настя знала міру.

Умилась і вийшла на тремтячих ногах. Пішла на кухню. Бачити когось їй не хотілося.

Ледве відчинила двері, як застигла на місці: почула голоси Вовика й Сашка:

— Думаю, ми вже можемо розповісти про Юрка міліції. Далі мовчати нема рації, правда?

— Але чи не зашкодить це нам? А якщо те, що ми настукаємо на Юрка, звернеться проти нас самих? Ти ж знаєш цих ментів... А ще ця Настя вічно вплутується... Почне захищати Юрка, підключить свого коханця-слідчого...

Вона, червона від злості, вбігла в кухню. Обоє замовкли.

— Якщо вам є що сказати про Юру, кажіть! Я повинна знати.

Хлопці презирнулися. Вовик непомітно кивнув Сашкові. Той нарешті заговорив:

— Добре, ми все тобі розповімо, але не тут. Давай я передзвоню тобі завтра, зустрінемося на нейтральній території, наприклад, у Гідропарку. Згода? Не буду ж я викладати подробиці тут, на поминках...

— Гаразд, але не забудьте! А тепер вимітайтеся звідси, я хочу побути сама.

Вони не сперечалися. Настя поклала руки на стіл, опустила голову й заплакала, сама не знаючи, чому...

XLII. Танці на поминках / Муки сумління

А у вітальні в цей час відбувалося щось неуявне. Вовик запропонував ввімкнути магнітофон і потанцювати. Гості завмерли від жаху. Антоніна ж Іванівна перехилила чергову чарку горілки та втупилася в нього каламутним поглядом:

— Потанцювати? Навіщо?

— Ну, Ваша Альонушка була такою енергійною... Подумайте: хіба їй було б приємно, що, згадуючи її, всі плачуть? Ні, нехай вона, дивлячись із небес, — він тицьнув пальцем у стелю, — бачить, що всі радіють і танцюють!

— Так, ти тисячу разів правий, Володимире! Ходімо зі мною!

Він допоміг їй перенести з кімнати Альони музичний центр.

Люди дивилися на все це розгублено. Солідна пані танцювала під пісні групи «Руки вгору». Маленький хлопчик голосним шепотом запитав:

— Мамо, а тітка збожеволіла, так?

— Замовч, ти не вдома! — засичала на нього молода рудокоса красуня, й додала на вухо сусідці по столі, — бачиш, навіть дитина помітила. Боюся, з Тонею негарзд... Таке горе...

Вона взяла сина за руку та вийшла з кімнати. Інші гості теж почали потроху розходитися.

Коли касета скінчилася, Сашко схопив першу-ліпшу, яка трапилася, та поставив її. Почувся голос Андрія, який переривало іноді дивне шипіння:

— ...Я й кажу тобі: вона... повинна вмерти. Я... зробив це, і... ти допоміг мені. А друга... до цього вже рук доклав...

Вовик збив два стільці, підлетів до музичного центру й витяг касету.

— Альончина фальшивка, — прошепотів він, — ну й стерво! І після смерті нам примудряється життя псувати! Мені Настя давала послухати цю бісову касету. І зараз би, ну хвилини за дві, почувся мій голос. Матуся таке влаштувала б, якби почула! А ти теж козел: дивися, що ставиш!

Жінка, про яку він у цей час говорив, стисла руки в кулаки, коли почула ненависний голос:

— Ой, чого ж це я тут танцюю?! Цей виродок убив мою єдину дочку, сенс мого життя...

Вона впала на стілець і заридала, затуляючись руками.

Вовик і Сашко примудрилися втекти додому. Коли Настя зазирнула в кімнату, то побачила маму, яка обіймала Антоніну Іванівну, а та билася в істериці. Більше в квартирі нікого не було.

— Мамо...

Жінка вийшла в коридор.

— Слухай, Настю. Зараз ти йдеш додому — і нікому ніколи не говориш про те, що тут бачила. Зрозуміла?

— А ти, мамо?

— Я залишуся й допоможу їй прибрати, помити посуд...

— А ти не боїшся?

— Чого мені боятися? Зараз ще не дуже пізно, ми будемо вдвох із Тонею...

— Я маю на увазі, а раптом вона накинеться на тебе?

— Не мели нісенітниця, — мама підвищила голос. — Іди додому й не хвилюйся. Я подзвоню, коли буду виходити.

— А з нею... треба прощатися?

— Нема чого. Йди додому, скільки разів тобі повторювати?!

Настя понуро попленталася вниз...

У нього знову розболілася голова. До цього злощасного дня він почувався більш-менш добре. Розумів, що не винен у смерті Анюти, а тим більше — Альони. Та коли він розкрив свіжу ранкову газету й переглянув розділ «Кримінальна хроніка», то все відразу стало на свої місця. Якби не його дурнувятий жарт, Тоня була б жива. Подумаєш, згвалтування! Та зараз кожне друге дівчисько пережило таке! Його фатальна помилка полягала в тому, що він недооцінив небезпеку ситуації. Клофелін — це ще стерпно, але хто знає, що було в сумочці у Тоні, який порошок він підсипав їй? «Нехай жере власну отруту!» Тоді ця думка здавалася до божевілья дотепною. Зараз він бачив, що вона була просто божевільною. Де мізки в обкуреного хлопця?

Цілий день він ходив сам не свій.

Всі його неусвідомлені страхи, все те, що він намагався забути, про що боявся думати, у що не хотів віри-

ти, — все вилилося в нічний кошмар. Тоня з порожніми очима й Анюта, з рук якої струмували криваві ріки, виходили зі своїх могил і гналися за ним, кричали: «Убивця! Убивця!»

Він прокинувся в холодному поту, який бридкими липкими струмками заливав очі. Серце вистрибувало з грудей. Він підхопився й ще довго не міг заснути. Хлопець розумів, що єдиним порятунком від цього кошмару, єдиною дорогою з пекла, на яке перетворилося його життя, буде його похід у міліцію та зізнання. Але як же чудове майбутнє, як же всі його плани та мрії?! Ні, краще вже помучитися трохи...

Він заснув, а за годину прокинувся знову від власного крику...

XLIII. Докори / Попередня угода

Настя страшно нервувала, очікуючи матір з поминок. В уяві виникали страшні картини: ось Антоніна Іванівна кидається на маму, приймає за вбивцю Альони...

Але мати повернулася благополучно. Батько, очевидно, вражений розповіддю дочки про те, що відбувалося цього вечора, пошепки вичитував дружині:

— Якщо тобі наплювати на себе й на мене, подумай хоча б про дочку!

Голос у тата підвищувався, поступово перетворюючись на крик. Зазвичай Настя просто ненавиділа суперечки й сварки, але цього разу була обома руками «за». Звичайно, їй страшенно хотілося вийти на кухню й докинути свої 5 копійок, але вона вчасно зупинила поривання, знаючи, що в цьому випадку предки відволічуться одне від одного та перемкнуться на неї, згадають усі її гріхи за останні 10 років. Тому відвернулась до стіни і спробувала заснути.

Вранці голова була тяжкою, мов з похмілля. Але ж учора вона випила не так і багато. Вечірня сварка батьків тривала ще дуже довго. Лежачи на ліжку, прикриваючи вуха ковдрою, дівчина міркувала про те, які все-таки люди егоїсти...

Зранку їй згадалися всі важливі справи, які вона відклала на сьогодні. Спершу подзвонила слідчому.

— Алло? — почувся глухий голос людини, яка не виспалася.

— Здрастуйте, це я, Настя.

— О Господи, що трапалося?

Настя майже побачила, як спотворюється жахом обличчя Сергія Олександровича, як зникає вираз сонливої очужілості.

— Ні, просто я хотіла вас попросити... Я повинна поговорити про вбивцю Тоні й Анюти (якщо вважати, що Альона пішла з життя сама) де з ким. Але не впевнена, що мені скажуть правду. Тривожить ця зустріч — сама не знаю, чому.

— Тому, що є вже три трупи, — жорстко відповів він, — і ти боїшся стати четвертою. Послухай, Настю, ти довіряєш цій людині... або цим людям?

— Не зовсім, — Настя проігнорувала запитливі нотки в голосі міліціонера.

— Значить, не йди. Або я піду з тобою. Де ти домовилася зустрітись?

— У Гідропарку.

— Там і побачимося. На пероні з другої до третьої, я піду за тобою. Ти мене не помітиш, але якщо вони мене знають, буде краще, коли я триматимусь на відстані.

— Так, я думаю, буде краще. Але я повинна подзвонити їм і домовитися. Коли що, передзвоню.

Настя кинула слухавку. На душі стало препаскудно. Виходить, вона закладе не тільки Вовика з Сашком, але і Юрка. Так, але якщо Юрко — вбивця, а ці два клоуни

знали щось і приховували... Хіба вони не заслуговують на покарання?

Але ці міркування нітрохи не заспокоїли її. Виходить, вона — стукачка. До того ж, згадалася безмежна, собача відданість Юрка й те, скільки він витратив на неї грошей, уваги, сили, а вона... Поводилася з ним, як останнє стерво. Бідолаху так залякали менти! На повторному допиті він може такого набалакати, що його точно приймуть за вбивцю...

«Загалом, — вирішила вона, — спочатку треба послухати, що скажуть Вовик із Сашком, а потім і вирішувати, що робити далі. Добре, що поблизу буде слідчий. Можна буде порадитися. Він точно не тупий. А головне, — вона чарівно посміхнулася своєму відображенню в маленькому дзеркалі на столику біля телефону, — з ним завжди можна буде домовитися...»

XLIV. Дива техніки / Одночасні гості Зірвана зустріч

У квартирі на поверх вище хлопець почув, як Настя сказала: «Коли що, передзвоню», — а потім почулися короткі гудки. Він посміхнувся й відійшов від передавального пристрою. Можна тільки дивуватись, як спритно він уник викриття тоді, коли зайшов до Насті, щоб встановити «жучок» у її телефони, а господиня повернулася раніше, до того ж — із Анютиним компроматом. Дурненька наркоманка знала забагато, крім того, хотіла, видно, стати професійною шантажисткою. Викрадення касети з «полуничкою» стало фатальною помилкою юної фанатки Майкла Джексона. Він убив Анюту — природно, чужими руками. У нього й так проблем вистачало...

А його ідея з балконом виявилася рятівною. Звичайно ж, наївна Настя, не довго думаючи, побігла зустрі-

чати мента на автобусну зупинку, а він, користуючись моментом, зумів спокійно вилізти з шафи та вийти, не втрачаючи гідності й не залучаючи непотрібної уваги, з відеокасетою в руках. Йому просто пощастило, що наркоманка не встигла (або не додумалася?) зробити копію. Добре, що Настя й слідчий не прийшли до цілком логічного висновку: мотузка була камуфляжем, а потрапив він у квартиру, як біла людина, — за допомогою ключів.

Йому не дуже хотілося йти, адже навіть не встиг оглянути колекцію Настіних трусиків і ліфчиків, але справи є справи...

У квартиру Вовика подзвонили. Він неквапливо підійшов до дверей.

На килимку сумнівної чистоти тупцювали Юра й Сашко.

— Привіт! — Вовик посміхнувся — майже чарівно.

— Ганьба! — Сашко відштовхнув його. — Не заступай дорогу. І де, цікаво, ключі? Під килимком їх не було.

— А чого їм там бути? Я ж удома, — погляд Вовика випромінював дружелюбність як і раніше, але Сашко раптом виразно відчув, що бовкнув зайве, — ось уже хвилин п'ятнадцять, як прийшов. Здорово, Юрцю!

— П-привіт, — хлопець нерішуче переступав з ноги на ногу. — Я п-прийшов до тебе з приводу пігулок.

— А що, якісь проблеми? — посмішка у Вовика на соту частку секунди ледь зблякла, але майже відразу він знову засяяв, мов новенький п'ятак.

— Ні, все ч-чудово. Просто... Вони п-п-продаються без рецепта?

— Звичайно. Як би інакше я зміг їх купити?

— Т-та зараз д-давай ти продиктуєш наз-з-звук, а я запишу, добре? — було видно, що хлопець хвилюється.

— Та чого там, — Вовик жестом запросив його пройти. У кімнаті дістав з полиці коробочку. Простяг Юркові.

— Ц-це такі самі? Й де ти їх узяв?

— Я завжди піклуюся про друзів, хіба ти не знаєш? Учора я побачив уві сні, що ти прийдеш, — посмішка його стала ще ширшою, — крім того, проблеми фізичного похмілля не існує. Все через нерви. Й пігулки ці — від стресів на нервовому ґрунті, — він недбало поправив окуляри.

— Знаєш, чувак, якби не твоя звіряча пика, ти був би до непристойності схожий на божевільного професора. Сашко ляснув його по плечі.

— Знайшовся красунчик! Ось хто в нас модель — то це Юрко!

Той лише ніяково посміхався.

— Добре, годі тріпатися. Треба поговорити серйозно! Сашко пішов зачиняти двері.

Настя нетямилася від злості. Сашкова мама відповіла їй по телефону, що її сина немає вдома. До Вовика вона теж не могла додзвонитися.

Плюнула на все та пішла приймати ванну, налила мало не півфлакона піни AVON. І, за законом підлості, тільки почала засинати, занурена в блаженство аромату й прохолодної води, пролунав бридкий дзвінок. Рукою, з якої зіслизали пластівці піни, вона взяла слухавку радіо-телефону, яка лежала, хвалити Бога, поруч.

— Алло! — вона вклала в це єдине слово все своє роздратування.

— Ну навіщо ж так брутально, Настусю? — впізнала голос Вовика.

— Ти не міг ще пізніше подзвонити? І взагалі, де тиняєшся?! Ми ж домовилися!

— Обставини змінилися. Доведеться перенести наше побачення на трьох, — було чути, як у слухавці дружно заіржали, й Настя здригнулася від огиди.

— Ти б іще завтра це сказав!

— Я дізнався про це в останню хвилину, — його голос звучав на подив щиро, — й, потім, у Сані занедужала найближча родичка й він їздив у лікарню її провідувати.

— Я говорила з цією родичкою півгодини тому.

— Про кого це ти?

— Про його маму, — Настя зловтішно посміхнулася, очікуючи ефекту від своїх слів.

— Опочки! Та хіба я про маму? У лікарні його бабуся, правда ж, Саню? — схоже, Вовик анітрохи не зняковів.

— Ага. Бабуся. Віра Василівна Корнева, — скорботним тоном докинув Сашко.

— Добре, поки що повіримо...То що будемо робити із зустріччю? — Настя не хотіла відволікатися на непотрібні суперечки.

— Ми передзвонимо тобі днями. Але щоб ти відразу ж виїжджала. І ніяких ментів! Це конфіденційна бесіда, а не інтерв'ю для слідчих органів і преси.

— Звичайно, про що мова, — покvapливо погодилася дівчина й подумала: «Дивно, звідки їм відомо про мою розмову з Сергієм Олександровичем?»

Після всього вона зі шкідливості відразу ж набрала номер Сашка. Трубку знову взяла його мама.

— Це знову знайома Сашка, Лена, — їй здалося вдаю думкою — взяти за псевдонім ім'я померлої дівчини.

— Здрастуйте знову, — в голосі жінки не чулося особливої дружелюбності.

— Я б хотіла запитати... Сашко поїхав у лікарню до бабусі, так?

— До якої бабусі?

— Віри Василівни...

— Віра Василівна — це я, — на Настю ніби вилили цебро холодної води.

— Почекайте, не кладіть слухавку, — поквапливо мовила вона, — її прізвище Корнєва.

— Це дівоче прізвище моєї матері, — сухо відповіла жінка.

— А де вона зараз?

— У Кіровограді; а, власне, навіщо це вам?

— Повірте, це важливо. А де друга бабуся Сашка?

— Покотила в Париж із коханцем, — і на тому боці кинули слухавку.

«Нервова жінка», — зітхнула Настя й набрала номер міліціонера.

— Алло, — з голосу дівчина зрозуміла, що біля телефону дружина Сергія.

— Здрастуйте; покличте, будь ласка, вашого чоловіка.

— А хто його запитує?

— Тезко Каменської.

— Хто-хто? — у запитанні, здавалося, відбився увесь інтелект співрозмовниці.

Настя терпляче пояснила:

— Данько Анастасія Миколаївна, у справі про вбивства трьох дівчат.

— А-а-а...—розчаровано протягла співрозмовниця, ніби очікувала почути щонайменше Мадонну чи Аллу Пугачову, — його нема. У нього три ділові зустрічі підряд.

— Вибачте...

Мимохіть дівчина набрала 060 — і здригнулася, коли почула час. Було майже пів на другу. Виходить, Сергій Олександрович уже чекав на станції метро!

XLV. Гарна новина / Кошмари тривають

Настя приїхала в Гідропарк майже о третій. Міліціонер стояв за найближчою колоною, затулявся газетою. Вона відразу ж кинулася до нього, добряче розлючена: ще б вуса наклеїв і чорні окуляри надяг!

— Привіт, супершпигунам! — в'їдливо звернулася до нього.

— Ну, й де ті люди, з якими ти повинна таємну бесіду вести?

— Вони не зможуть підійти, — відповіла дівчина, — мені дуже шкода, що марно потурбувала вас.

— До речі, я знайшов адвоката для твого Андрія. Правда, він молодий і недосвідчений, зате згоден працювати за досить скромну платню. Йому потрібен досвід. Так що поїхали до нього, а потім проінструктуй свого коханого, що має говорити.

— Ви... Ви... — несподівано Настя розплакалася, обійняла його, поклала голову йому на плече. — Спасибі вам за все! Якби не ви, я...

— Перестань, — трохи ніяковіючи, чоловік повів її до найближчої лави, притримуючи за стан, — бо я й справді повірю, що став національним героєм.

Знову йому снилася Тоня, яка посміхалася й кликала до себе в могилу: «Навідай мене, любчику, — розчулено посміхаючись, казала вона, — ми з Анютою і Альоною

давно на тебе чекаємо, бо ти зовсім друзів забув, негарно так!»

Прокидаючись, він люто вкусив подушку. Як добре, що він не прийняв снодійного, як мав намір, інакше... А раптом не зміг би прокинутися, поки дія ліків не скінчилася б?!

Але ж він не вбивав їх! Усе ж почалося з одного безневинного жарту... Що ж він все-таки підсипав їй у келих? І, як він зрозумів, потім їй вкололи первентин, що діє як сексуальний збудник. Хоча... Хіба можна збудити труп? Адже вона була вже мертва, коли її гвалтували.

Може, розповісти все ментам? Так, але як пояснити, навіщо він спробував сховатися в шафі? Його ж застукала в той момент Альона! І напевно всім розбовкала відразу... Ще подумайте, що це він убив її... Доводь їм потім, що ти не верблюд! Оце то влип!

XLVI. Алібі для Андрія

На станції метро «Майдан Незалежності» на них уже чекав симпатичний парубок з темним кучерявим волоссям і чарівною посмішкою, чимось невловимо схожий на Річарда Гіра. Сергій Олександрович привітався з ним і повернувся до Насті:

— Це — адвокат Андрія. Микола Ткаченко...

— Для знайомих — просто Коля, — посміхнувся молодий юрист.

— Приємно познайомитися. А я — Анастасія Данько, для знайомих — Настя; а тато мій — ваш тезко, — посміхнулася у відповідь дівчина.

— От і познайомилися, — кинув міліціонер. — А тепер поїхали до Андрія. Дорогою викладеш свою версію алібі Колі, добре?

— Без проблем, — адвокат сподобався з першого погляду. «Не такий уже й недосвідчений», — подумала вона.

Серце в Насті забилося сильніше, коли вона побачила Андрія, котрий заходив у кімнату для побачень. Вигляд він мав гордовитий, але їй стало до сліз шкода його — такого беззахисного перед гігантською машиною сумнівно-го правосуддя...

— Привіт, — кивнув він адвокатові. Схоже, сьогодні в нього був непоганий настрій.

Але тут він побачив Сергія Олександровича з Настею. Очі в хлопця стемніли, а по обличчі пройшла ледь помітна тінь невдоволення.

— Прийшло моє алібі, — прокоментував він і з байдужим виглядом відвернувся.

— Андрію, — покликав його Микола.

— Я слухаю, — тепер у голосі хлопця не було дружніх ноток.

— Ти ж не хочеш сидіти за злочин, якого не робив, так? А версія твоя має стільки слабких місць, що вже краще й не думати... Це твій шанс. Забудь свої особисті образи та не ламайся, як тринадцятилітня дівчинка на першому побаченні, — адвокат говорив спокійно, але щось у його тоні змусило Андрія впокоритися — чи вдати, що впокорився?

— Давай, — процідив хлопець, і далі не дивлячись на Настю.

Дівчина ніяково промовила:

— Ми обміркували кілька версій і вирішили, що найкращою буде така. Ти говориш із Альоною в кафе, потім вона кидає стіл... перевертає, тобто, — дівчина почервоніла ще більше. — Потім усе, як і було насправді. Я зібралася на зустріч зі Светою, сестрою покійної

Тоні. Посиділи в кафешці зо дві годинки. Але перед цим я запізнилася, причому досить відчутно. За цей час я могла піти до Альони — це я й зробила. Я хотіла, щоб вона поїхала зі мною, — Світлана була в непоганих стосунках із покійною. Але коли я подзвонила в двері, мені відчинив ти. У відповідь на мої розпитування ти показав на замкнені зсередини двері ванної. До цього часу в квартирі вже був розгром, а дівчина мовчала. Ми разом покликали її, але марно. Тоді ти виламав двері. Альона, очевидно, зомліла й лежала на підлозі, а волосся її було в крові — вона вдарилася під час падіння. Поки що все ясно?

Андрій мовчки кивнув. Настя вела далі:

— Ми вирішили, що її треба перетягти в кімнату, але я не хотіла бруднитися, тому ти сам потяг її. Коли вона вдарилася головою об поріг кімнати, то отямилась. Альона почала підводитися й говорити таке, що я прийняла її за божевільну. Ти взяв зі столу касети... Скільки їх було?

— Вісім.

— Так отож, ти взяв вісім касет, відчинив двері, й ми пішли. Точніше, це я попросила тебе піти.

— А як ти поясниш те, що Андрій, навантажений касетами, відчиняв двері з трьома замками, а ти стояла та спокійно дивилася? Адже відбитки пальців на дверях його... — втрутився Сергій Олександрович.

— Я вирішила обійти квартиру — а раптом знайду ще касети, але ти, — вона подивилася на Андрія, — сказав: «Ти як хочеш, а я пішов!» — тоді я озирнулась на Альону, яка вже йшла за нами, побігла за тобою. Я боялася, що вона схопить мене...

Андрій посміхнувся:

— Ти прямо героїня «ужастиків» Стівена Кінга!

Настя радісно посміхнулася у відповідь:

— Цілком може бути! А тобі подобається Стівен Кінг?

— Не відволікайся, — сухо сказав хлопець, і вона сумно зітхнула та розповіла кінець історії:

— Ми йшли вулицею — і раптом ти побачив Юрка. Я швидко попрощалася з тобою... Мені не хотілося, щоб він ревнував... І я побігла дворами до найближчого метро. От і все.

— І ти думаєш, я запам'ятав цю твою казочку? — у голосі Андрія чувся сарказм.

— Ми повторимо твоє алібі з тобою ще не раз. Загалом, історія непогана, — відповів Микола, — залишилося уточнити деякі деталі...

XLVII. Справи судові

Коли вже вийшли з похмурого будинку, Настя зі смутком запитала, заздалегідь підозрюючи, якою буде відповідь:

— Коли Микола пророблятиме цю версію з Андрієм, моя присутність буде небажаною?

— Думаю, так, — Коля старанно ховав погляд.

Сергій Олександрович чортихнувся й побіг назад, на ходу гукаючи:

— Сьогодні дзвонитимуть із інституту судмедекспертизи! Колю, дочекайся мене, а ти, Настусю, йди додому!

Вони сіли на лаву в затінку.

— Ти дуже гарна дівчина, — щиро мовив адвокат, посміхаючись. — Якби мене так ненавиділи, я б, напевно, не допомагав...

— Так, важко робити добро силоміць. Як говориться в Біблії, він не відає, що творить... Недоумок, коротше...

— Знаєш, як у нас в Україні проходить розслідування будь-якої справи? — весело посміхаючись, змінив тему Микола, видно, бажаючи хоч якось відволікти засмучену вкрай Настю від невеселих ду-

мок. — Спершу справу веде слідчий, потім те саме робить прокуратура, потім тим само шляхом іде суд. А потім... Це само проробляє адвокат! Усім весело.

Настя розсміялася:

— Ну й плутанина! А я ж і думаю, чому слідство триває так довго...

— Взагалі розслідування триває до року, а то й довше... І таке буває.

Зненацька дівчина сполотніла, піт виступив на її чолі.

— Здається, мені погано, — тихо прошепотіла вона.

Коля гарячково пошукав у кишенях, дістав нашатирний спирт, відгвинтив ковпачок, підніс її до носа пляшечку, притримуючи Настю за плечі.

Вона понюхала — й відсахнулася. Він її насилу втримав.

— Спасибі, мені вже краще, я піду додому.

— Може, тебе провести? — стурбовано запитав хлопець.

— Ні, дякую, я сама. Навіщо ви носите з собою цю гидоту? — зморщила носик і вказала на пляшечку.

— Час від часу підбадьорюю своїх клієнтів. Коли чують про мої методи захисту, часто непритомніють, — широко посміхнувся він. — Ти хіба забула — я ще зелений і недосвідчений.

З дому Сергій вийшов щасливим:

— Здається, нам не доведеться користуватися казочкою Насті. Судмедекспертиза показала, що Альона вчинила самогубство. Адже в одній руці вона стискала бритву, а в іншій — слухавку. Коли людина ріже собі вени, спочатку, як правило, відчуває, що погано міркує, потім

каламутиться свідомість, а потім — непритомність і відчуття холоду. Самогубця судомно стискає бритву, руку вже неможливо розтиснути після задубіння. Хіба що зламати пальці.

— Добре, а смерть тієї дівчини, про яку ти мені розповідав? Наркоманки Анюти... — запитав Микола. — Розумієш, дев'яносто вісім відсотків того, що її вбили. Вона дійсно стискала в руці лезо. Але якщо дівчина була «під кайфом», їй могли перерізувати вени, а потім вкласти лезо в пальці... Анюта могла інстинктивно стиснути руку. Задубіння ж настає не відразу. Правда, якби людина сама різала собі вени, надрізів було б кілька — від страху, хвилювання. А в неї на зап'ясті один глибокий розріз.

— Загалом, убивство, — підсумував Микола.

— Швидше за все, але я повинен розглянути всі можливі варіанти... Хто вбив Тоню, я давно вже знаю, — приголомшив друга слідчий. — Але заарештувати поки не може, отака штука виходить... У мене зв'язані руки.

Коля завмер.

— Ось чому ти такий кислий ходиш останнім часом! А я думав, ти в цю красуню Настю закохався, а перед дружиною незручно...

— Та ні... Просто управління боротьби з наркоманією хоче вийти на ватажків мафії, а дехто з ними пов'язаний... За ними стежать, але поки марно. Щойно вистежать тих, хто їм потрібен, відразу дадуть добро на арешт. А я повинен тут недоумка з себе корчити! Правда, я не впевнений у тому, як саме смерть Альони пов'язана з цією справою. Думаю, вона дійсно просто виявилася не в тому місці й не в той час. А все через цього ідіота, Андрія. Що в ньому дівчата знаходять, не розумію!

Коля лукаво посміхнувся:

— Та куди йому до тебе! Тільки дівчинка цього не помічає...

— Ой, перестань! — Сергій роздратовано затоптав ногою недопалок своєї сигарети. — Настя вільна любити того, кого хоче. Просто мене бісить нахабна пика цього виродка. Я б його заборонив законом... Як загрозу суспільству!

— Коротше, справ у тебе повно, — кинув адвокат.

— Наша служба й небезпечна, і складна, — Сергій жартиливо віддав честь.

Друзі пішли до метро, про щось сперечаючись.

...Для них це була гра. Жорстока, але зі своїми правилами, які вони байдуже, з покірністю рабів приймали, знаючи: змінити все одно нічого не зможуть.

Настя дійшла до найближчого телефонного автомата, що самотньо висів біля будинку, вставила в отвір картку, набрала номер Вовика із твердою рішучістю домогтися від нього правди.

— Привіт, це Настя. Я більше не бажаю слухати ваші відмовки! То ви зайняті, то ще щось... Складається враження, що просто уникаєте мене. Отож, або ви мені говорите все, що знаєте, або я ділюся своїми підозрами зі слідчим... Ясно?

XLVIII. Хлопець-загадка **Місце зустрічі змінити... можна**

Вовик пішов відчиняти двері. На порозі стояв дуже гарний білявий хлопець, який тримався трохи нервово.

— Привіт, Генко! — Вовик розплився в посмішці.

Той переступив поріг і відразу, без передмов, заявив:

— Я за порцією.

— Колотися до обіду — кепський тон, — посміхнувся той.

— Жартуєш, Вовику? Я теж можу піти до ментів і пожартувати.

— Немає в тебе почуття гумору, Генко. Дам я тобі наркотику, не нервуй.

— Так уже краще. У мене, до речі, сюрприз для тебе.

— Приємний, чи як завжди?

— Приємний. Два нові клієнти.

— А навар?

— Я думаю, тобі вистачить чверті суми?

— Та ти що, схибився?! Товар мій! Я тобі як накостиляю зараз, менти до купи не зберуть!

— Заспокойся, — Гена посміхнувся, — тобі не вигідно, щоб я вмер. Усі відразу дізнаються про брудні секрети твоєї компашки — як живих, так і мертвих...

— Ти мені не погрожай, — промовив Вовик із недоброю усмішкою. Але було видно, що він боїться цього хлопчика, боїться й боятиметься. — Половина — останнє слово.

— Згоден, — Гена простяг руку і співрозмовник ударив по ній — зло, сильно.

Хлопець поморщився:

— Любиш же ти за нагоди показати свою силу!

— Годі тріпатися, пішли по товар.

Гена пішов за Вовиком по коридору.

Щойно Настя зібралася зробити крок у вагон метро, як хтось рвучко висмикнув її назад, на перон. Ледь втрималась на ногах і озирнулася. Сашко міцно схопив її за руку.

— Ця твоя звичка спізнюватися!

— Я ж домовилася зустрітися з вами в Гідропарку. Що ти тут робиш?

— Як бачиш, очікую Вашу Величність. Цікаво, як би ти встигла туди доїхати за дві хвилини?

— Ну... спізнилася б. Зізнаюся. І що тепер ти зі мною зробиш?

— З тобою? Подивимося. А поки що поїхали на Труханів острів. Там уже Вовик ікру щосили метає.

Порівняння потішило Настю, але вона не посміхнулася — з тривогою подумала про Сергія Олександровича. Міліціонер чекатиме, невідомо, що подумає... Але іншої ради не було.

— Добре, поїхали, — тужно протягла вона з покійрно опущеною головою.

Вовик докурив і відкинув недопалок:

— Годі, час закінчувати наше спілкування. Я тут зустрічаюся з однією людиною...

— А мені з тобою не можна? — Юркові була бридка сама думка про те, щоб їхати додому в таку спеку.

— Не можна, — похитав головою «друг». — Я б із задоволенням, але... Справи!

— Піду я в бар...

— У, тільки акуратніше там! Похмілля — річ серйозна!

— З таким не жартують... — сумно відповів хлопець і повільно побрів кудись. Барів на набережній не бракувало.

Вовик подивився йому вслід і рішуче покрокував до пішохідного мосту.

Він стояв на середині мосту й плював у Дніпро. Сашко з Настею підійшли до нього. Той невдоволено витріщився:

— Ви б ще післязавтра приїхали!

— Всі претензії до Настюхи, — Сашко ляснув дівчину по плечу. Вона поморщилася:

— Фе, як некультурно! І, до речі, ви мені взагалі збираєтеся щось розповідати?!

Замість відповіді Вовик зважив на руці чималеньку сумку:

— Сподіваюся, цього нам вистачить...

— Що це? — поцікавилась Настя.

— Випивка й закуска, — коротко пояснив хлопець. І додав: — Усі зібралися? Тоді пішли до найближчого озера! Заразом і поплаваємо!

ІІ. «Нарик — він і в Африці нарик!»

З одного боку, Настю не дуже вабила перспектива іти з хлопцями кудись у глушину, а з іншого... Дійсно хотілося напитися й забути весь цей жах.

Вони пройшли мостом, потім заглибилися в чагарники. Літнє сонце наповнювало повітря теплом, дівчата, які йшли з пляжу, посміхалися, хлопці жартували та сміялись. Анастасії здавалося, що вона не належить їхньому легкому та веселому світові, обтяжена своєю похмурою таємницею. Намагалася вгадати, про що ж їй мають розповісти, наново перебираючи подумки всю їхню компанію та прикидаючи, хто ж все-таки вбивця й чи дізнається вона про це сьогодні. Скільки разів вона ставила собі це запитання! До запаморочення вибудовувала

всілякі здогади, але, стомлена марними зусиллями, залишала це на потім.

Вони вибрали місце, віддалене від пляжного натовпу, розстелили свій одяг. Хлопці в сімейних трусах закурили, розставили на піску пластмасові стаканчики, налили по першій.

Настя підняла свій стаканчик і ковтнула. «Коньяк «Десна», — відзначила подумки.

Сашко тим часом порізав лимончик і зробив бутерброди з ковбасою. Простяг дівчині, яка скривилася, скибочку лимона. Вона закусила.

Після третього стаканчика Настя раптом згадала, навіщо вони, власне, сюди прийшли.

— То коли ви нарешті розповісте, що вам відомо? — з ноткою розпачу в голосі запитала вона і вдарила кулаком по піску.

— Та розповімо, не нервуй! Наші припущення...

— То ви нічого не знаєте? — розчаровано протягла Настя. — Ви тільки припускаєте... І все?!

— Ну, це трохи більше, ніж звичайні здогади... Це майже зізнання, — сказав Вовик, облизуючи з пальців лимонний сік. — Але в ментуру із цим не підеш... Вони люблять невинних заарештовувати. До речі, Андрій уже вийшов... Якась експертиза показала, що Альона наклала на себе руки! Він мені сам розповідав.

Настя зітхнула з полегшенням. На radoшах вона запропонувала тост за кримінальний кодекс. Хлопці випили, тому що їм було байдуже, за що пити.

Вовик почухав живіт, перевернувся на спину. Розмову продовжив Сашко:

— Коротше, ми довго думали, хто це міг бути. Думали спершу на наших із Тонею спільних знайомих — тих, у кого заковували товар. Ти, напевне, знаєш, що в мене довго не було грошей, і я не віддавав борги серйозним людям. Думав, що вони відігралися на Тоні...

— Ти сто разів про це говорив, — перебила його Настя.

— Не має значення. Коротше, ця версія відпала, бо я заплатив і відсотки повернув. А Тоня свого часу перевозила наркотики в Москву, то й далі могла це робити... Їм не вигідно було її вбивати! А тут згадав, що в Юрка перед арештом знайшли шприц із відбитком Анюти.

— Так йому ж підкинули!

— Ну, хай і так... Коли ментам заплатили... Тоді вони в це повірили...

— А мені Юрко якось проговорився, що повертався до Тоні після того, як пішов із дня народження, — втрутився Вовик. — Казав, що хотів ширнутися на халяву — з нагоди свята. У нього був вигляд іще той! Піт тече, й взагалі... Нарик — він і в Африці нарик!

— Я вам не вірю! — вигукнула Настя, силкуючись підвестися. Після двох невдалих спроб облишила марні намагання й просто відвернулася.

— Юра... Він... Я ніколи не бачила, щоб він вживав наркотики!

— Зате я їх йому продавав, — тужно кинув Вовик, наливаючи собі ще й залпом випиваючи. — Я ж бо краще знаю! Почав він із легких наркотиків — травички, екстезі, плану, драпу, а тепер... — він махнув рукою. — Наш Юрик — скінчений наркоман! Я зовсім не говорю, що він із самого початку хотів убити Тоню. Просто трава, яку ми курили на дні народження, тільки розохотила — йому було мало. А Тонька, котрій я залишив на збереження пляшку первинтину, тієї хімічної гидоти, яку варять удома, захотіла ширнутися. Вона вже починала потихеньку «підсідати», хоч я її довго відговорював, адже головний закон, основне правило всіх, хто зав'язаний у цьому бізнесі, — не ставати самому жертвою наркоти. Але тоді вона посварилася з Андрієм, і взагалі...

— Тобто, все було так... — перебив його Сашко.

Вони знову випили. Настя закусила коньяк лимоном.

— Тоня збирається ширнутися, — провадив він, — і тут заходить Юрко та просить халяви з нагоди дня народження. Вона, припустимо, вже в певному стані й тому каже, щоб він зробив дві дози. Тут Юрко або випадково (його ламало, я пам'ятаю), або навмисно (щоб забрати всю пляшку) робить їй передоз...

— Знаєш, чого я не можу тобі пробачити? — несподівано дівчина звернулася до Вовика. — Того, що ти продавав Юркові ширку, — вона пильно глянула йому у вічі. — І не треба розводити базар, типу «він сам прийшов!» Я ж бо вже знаю, як працюють такі, як ти. Спочатку пригощають безплатно, щоб «підсадити», а потім... Збивають великі бабки, — Настя й не здогадувалася, наскільки мала рацію.

Вовик із Сашком похмуро мовчали. Не те щоб у них раптом прокинулося сумління, але слухати правду було неприємно.

— Зрештою, кожен робить свій вибір, — тихо сказав Вовик, відвертаючи погляд, — я Юрка не примушував, він сам за мною хвостом бігав. І не забудь, заради ширева всі нарики ладні матір рідну вбити! Не тільки якихось Тоню й Анюту.

— Але навіщо ж йому було зв'язувати її та гвалтувати... мертву? — з тремтінням у голосі запитала Настя.

— Глюки найшли. Вийшла з підсвідомості його образа на жінок. Адже через свою заникуватість він став нариком, це такі, як ти, горді красуні, зробили його таким, а не я, — зі злістю сказав Вовик. Він виширив зуби, обличчя перетворилося на жахливу маску Фредді Крюгера.

— Ви всі його використовували, бабки з нього качали, а сексу не давали, ось він і озвірів, — докинув Сашко.

— Припустимо, — стомлено мовила дівчина. — Анюту навіщо... ?

— Забагато знала. Думаю, що іноді — спочатку — він купував наркотики в неї; я намагався йому не продавати їх, друг все-таки, а він і тоді ширявся... І коли від мене користі не було, доводилося йому йти кланятися тій прихипованій навіженій...

Л. «Благодійник» / Любов на лаві

— Отакої, — замислено протягла Настя, — з одного боку, все у вас так гладко виходить... Але я ж бачу, відчуваю: щось тут не так!

— Але докази... — почав був Вовик.

— Звичайно, це дуже переконливо: бути такою свотою, як ти, — і щось говорити про докази! — перебила його дівчина; вона вже мало не плакала.

— Та що ти знаєш про його стосунки з Юрком?! — втрутився раптом Сашко. — Він, якщо хочеш знати, життя йому врятував!

— Про що це він? — обережно поцікавилася дівчина, повертаючись до Вовика.

Той спробував ніяково почервоніти (що, природно, в нього не вийшло), а потім махнув рукою й потюпав до води — купатися.

— Скромник він у нас, — прокоментував Сашко. — Недооцінює себе... Річ у тім, — повідомив він, всідаючись зручніше, — що Володька останнім часом почав відчувати Юрика від наркоти. Йому стало просто страшно, до чого докотився такий гарний хлопець. У нього ж сестра! Який приклад він подає молоденькій дівчинці, нашому майбутньому!

— Годі демагогії! — скривилася Настя. — Давай по темі!

— О'кей. По темі. Він Юрка «підсадив» — він його й рятує. Уже, наприклад, наш красунчик не колеться, а

тільки вживає таблетки. М'яка відмова від заборонених задовольень, так би мовити.

— Чудово. А якщо я в нього запитаю?

— Запитуй. Ось тільки навряд чи він так відразу розколеться. Навіть люди, розбещені залежністю, не люблять розповідати про неї, а тут... Процес у розпалі...

— Це правда? — Настя повернулася до води; Вовик самозабутньо плавав, життєрадісно відпльовуючись. — Це правда, що він каже, Вовику? — підвищила вона тон.

Той повернув до неї голову, разів зо два енергійно кивнув — і поплив на інший берег.

— Добре, повірю на слово. Але врахуй, я це все перевірю!

— Твоя справа, — розвів руками Сашко.

— Авжеж, саме так. Залишайтеся тут зі своїм коньяком, а я пішла. Досить із мене вашої компанії, — дівчина взяла шматок огірка, надкусила й укотре спробувала підвестися. Тепер їй це вдалося. — Чао!

На лаві біля «Макдональдса», куди так прагла Настя, сидів Юрко. Було видно, що хлопець випив трохи більше, ніж міг. Він меланхолійно дивився на неї, поки наближалася, потім, видно, впізнав, розплився в посмішці:

— А-а, Настусю, привіт, — дихнув прегаром.

— Привіт, — вона ледь відсунулася, — а ти що тут робиш?

У неї промайнула божевільна думка: «Він стежив за мною!». Дівчина відчула себе винною — незрозуміло, в чому.

— Зустрічався з В-вовиком, потім ось вирішив відзначити... с-свято гарного дня. А ти що тут забула?

— Я... — вона мало не розповіла про підозри Вовика, про похмуру впевненість Сашка... Але вона ж не вірила, що він убивця!

— Гуляла? — підказав хлопець.

— Так, щось таке. Знаєш, я хотіла поговорити з тобою...

Вона затнулася, бо побачила з жахом, що Юрко дістає з кишені маленьку коробочку. Він вийняв пігулку, запив «Спрайтом» із пляшки, яку тримав у руці.

— Що це? — онімілими губами пробурмотіла Настя.

— Т-та так, ліки від п-похмілля, — посміхнувся він.

Дівчині здалося, що тверезим він би ніколи не обмовився про самий факт наявності коробочки, не кажучи вже про те, щоб приймати пігулки... «Виходить, Сашко правду казав!» — промчала в голові жаклива думка. Дівчина простягла руку:

— Дай подивитися, — і майже схопила коробочку.

В останній момент Юрко отямився, ніби струснув рештки свого дивного стану.

— Віддай! — закричав він, вириваючи пігулки з її руки. Одна пігулка випала на асфальт, але він не помітив цього.

— Ти що? — розгублено запитала Настя.

Погляд хлопця пом'якшав:

— В-вибач. Просто я не люблю, коли з рук виривають мої ре... речі.

— Звідки це в тебе?

— В-вовик-допоміг. Д-друг справжній. Коли мені було до сказу х-х-хріново, він збігав у аптеку.

— Це та, котра у вашому будинку? — уточнила вона.

— Т-так. А ти звідки з-знаєш?

— Просто здогадалася, — Настя фальшиво посміхнулась і відразу ж нагнулася. Непомітно схопила загублену пігулку, затисла в руці, потім сховала в кишеню. Поправила босоніжки. — А чому на цих диво-пігулках наклейки нема?

— Він с-справжній д-друг, я ж с-сказав. Здер ціну, щоб я не п-повертав йому грошей.

— Авжеж... Святий твій Вовик, — скептично похитала головою дівчина. І тут...

Вона побачила, як виходить із підземного переходу Сергій Олександрович. Той теж помітив її. І супутника теж. Обличчя в міліціонера скам'яніло. Він показав їй очима на веселенький будиночок «Макдональдса». Вона ледь помітно кивнула. Потім повернула голову до Юрка.

— Так, що з тобою робити? Давай-но, їдь додому, бо ти в такому вигляді... Гроші в тебе є?

— Т-трохи. Гривень д-двадцять залишилося, — байдуже зронив він. — А що?

— Зараз я тебе посаджу в машину... Проспишся вдома, потім поговоримо. Радість ти моя п'яна! — вона сіла йому на коліна та почала цілувати Юрка, намагаючись не звертати уваги на запах спиртного.

Хлопець зрадів, заплющив очі, й здавалося, забув про все. У цей час дівчина кутиком ока побачила, як міліціонер забіг в улюблену всіма дітьми Києва забігайлівку.

Нарешті вона відсторонилася від Юрка:

— Ну, годі! Вставай, — і сама підвелася.

Юрко світився від щастя:

— А т-ти поїдеш зі мною?

Дивлячись у його блакитні очі, безневинні, як у дитини, вона терпляче пояснила:

— У мене свої справи. Але ввечері — пізно, — вона підморгнула, — заїду...

У «Макдональдсі» вона відразу побачила міліціонера. Він сидів за найближчим столиком і розлючено жував гамбургер.

Вона боязко, мов школярка, наблизилася:

— Здрастуйте, Сергію Олександровичу!

Він лиховісно мовчав.

— Вибачте, що не приїхала туди, де ми домовлялися.

Плани змінилися.

Мовчання.

— Не гнівайтесь, будь ласка...

— Я навіть не гніваюся, — стомлено відповів той нарешті. — Просто дивуюся, що ти досі жива.

ІІ. Ревнощі / Прохання

Він підсунув до неї картонну чашку кави за назвою «Гарячий шоколад» і нерозпакований гамбургер на пластмасовій талі.

— Це тобі, — кинув сердито, тарабанячи пальцями по столу.

Його поведінка починала і її нервувати. Стукіт пальців луною віддавався в голові. Вона мимоволі поморщилася, сьорбаючи напій.

— Так. Кава тут голіма, — зробив свої висновки з виразу її обличчя міліціонер.

— Чому ви такий убитий? Щось трапилося? — з щирим занепокоєнням запитала дівчина.

— Не хвилюйся, з твоїм Андрієм усе гаразд. Його випустили. Експертиза показала, що Альона наклалала на себе руки.

— Відверто кажучи, я думала не про нього, — відповіла дівчина, неуважно кусаючи гамбургер і дивлячись у вікно, за яким сонячні промені мужньо пробивалися крізь темно-сірі хмари.

— До речі, я хочу тебе попросити: більше ніяких самовільних вилазок із підозрюваними.

— Звідки ви знаєте, що я з кимось зустрічалася? Я не додзвонилася до вас, ви чекали на мене в іншому місці... Настя проникливо глянула в його стомлені сірі очі.

Він і далі по-звірячому знушався з їжі, вдаючи, що не слухає.

«Шкода, що не існує товариства захисту гамбургерів від таких садистів», — мимохіть подумалося Насті. Від втоми пригадалася якась абстракція в стилі сюр. Суцільне шмаття не знати чого, змішане в звірячу кашу!

Настя хотіла попросити в Сергія Олександровича телефон адвоката, але помітила якісь натяки на ревності, виявлені ним цілком неусвідомлено, й стрималася. Тіло ломило від втоми, мозок відмовлявся думати, настирливо вимагаючи відпочинку. Чомусь з'явилася думка про Юру. Вона знову побачила його жалюгідним, розгубленим, як того дня, коли навідувала бідолаху в СІЗО. Той само сторожкий погляд, посиленна заникуватість...

— Я бачив, ти цілувалася з Юрою, — погладжуючи пальцями свою чашку й не дивлячись на дівчину, мовив Сергій. Очевидно, силкувався сказати про це ніби між іншим, але вийшло обвинувачення.

— Я з ним цілувалася, щоб ви змогли непомітно ввійти в кафе! Хотіла зробити послугу...

— Будь ласка, більше не треба мені таких послуг. Ми ж не в шпигунські ігри граємо!

— Добре, я просто хотіла допомогти.

— Повір, Настю, я дуже ціную твою допомогу... Але все-таки слідчий я, а не ти!

Удома Настя відразу ж кинулася дзвонити своїй давній знайомій, у якої, наскільки їй було відомо, мав би бути електронний телефонний довідник Києва. Потім

сиділа хвилин із десять і записувала номери телефонів під диктування.

Двадцять восьмий Ткаченко виявився тим самим Миколю.

— Здрастуйте, Настю, — відгукнувся він на її вітання.

— Мені потрібна ваша професійна порада.

— Дитинко, сподіваюся, ти нікуди не влипла? — з ноткою тривоги запитав він.

— А якби й влипла... Ви б мене витягли?

— Давай на «ти», гаразд? Звісно, допоміг би. А в чому річ?

— Та так... Мій друг... Просто мені здається, що він наркоман. Я дістала одну з пігулок, які він приймає. Мені потрібна експертиза.

— О'кей! Зробимо! Я такий радий, що в тебе все гаразд! Бо вже перелякався.

— Хочете сказати, що моя доля вам небайдужа? — з легким кокетуванням у голосі поцікавилась Настя. — Приємно це чути.

— Так... Ти — просто янгол. Стараєшся через хлопця, який цього не вартий. Знаєш, як він зрадив, коли довідався, що твоя неправда... тобто, версія не придасться?

Насті не хотілося розвивати цю тему. Тому вона промовчала. Хоча дати холодному, байдужому адвокатуві урок справжнього почуття дуже хотілося. Все-таки приємніше було вважати себе героїнею, аніж дурепою.

— То допоможеш мені? — ще раз перепитала вона.

ЛІІ. Небезпечні ліки

— Звичайно, поможу. Вези свої пігулки, — відгукнувся Коля.

— І ще одне прохання: ні слова Сергієві Олександровичеві! Я впевнена... я знаю, що мій друг ні в чому не винен, але

міліціонер запросто може зробити з нього свіженького зека. Я майже знаю, що це — не просто пігулки від похмілля, але...

— Без проблем. Коли даси мені зразок?

— За півгодини вийду з дому, щоб їхати до Юри. Зустрінемося дорогою?

— Згода.

Шойно Настя переступила поріг комерційної аптеки, до неї звернулася молоденька провізорка, сліпуче посміхаючись:

— Здрастуйте! Чим можу допомогти?

— Здрастуйте. У мене таке делікатне питання...

— Ви цікавитеся контрацептивами?

— Ні. Мені потрібні ліки від похмілля.

— Чудово. Зараз я покажу вам усе, що в нас є.

Настя розчаровано дивилася на ряд упаковок.

— Скажіть, а у вас є що-небудь у коробочках?

— На жаль, ні.

— А с... скажімо, ліків, які стосуються більше нервової системи, але й від похмілля допомагають?

— У вигляді рідини? — уточнила дівчина.

— Та ні ж, — із досадою пояснила Настя. — Мені потрібні саме пігулки.

— На даний момент ми не маємо таких, але можу порадити...

—...Або, скажімо, транквілізатори...

— Звичайно, але вони відпускаються тільки за наявності рецепта, — аптекарка чемно посміхнулася.

— А коробочки пластмасові?

— Так, пластикові.

— А ви не можете пригадати пігулки в пластикових коробочках? Будь ласка, це дуже важливо...

Жінка замислилася.

— А, ну, звісно... — раптом вигукнула вона. — Колись давно, на початку 90-х, Київ наповнили американські ліки. Але їх за рік уже вилучили з продажу, бо з'ясувалося, що вони викликають стовідсоткове звикання. Я це ще в інституті з фармакології вивчала. Ой, навіщо це вам? — раптом спохопилася вона.

— Та так... — знизала плечима Настя.

— Якісь проблеми? — підійшов охоронець-«шафка».

— Ні, я вже йду, — заквапилася Настя. — Але ще два запитання: хто працював тут на цьому тижні?

— Я, а навіщо вам...

— Ви бачили цього хлопця? — Настя тицьнула їй до носа аматорський знімок усміненого Вовика.

— Ні. Такого я б запам'ятала.

— Дівчино, до чого ці запитання? — охоронець недобре дивився на неї.

— Усе. До побачення. Дякую за допомогу, — і Настя покvapливо ретирувалася.

Двері їй відчинила жінка в халаті.

— А Юрко вдома? — дурнувато посміхаючись, спитала Настя.

— Юрочка прийшов і відразу ліг спати. Я не хочу будити його. Він останнім часом якийсь дивний... Навіть пігулки від безсоння приймає.

«Знаємо ми це безсоння!» — подумала Настя, але вголос сказала інше:

— Добре, передайте йому, що я заходила.

— Добре, Настусю, передам. А ви не знаєте, що це з ним?

«Так я їй і сказала!» Насті не хотілося засмучувати бідолашну жінку.

— Уявлення не маю! А ви запитайте в нього.

— Намагалася... А тут ще цей Володимир... Такий дивний хлопець... Не довіряю я йому. Хоча Юлечка від нього в захваті...

— Добре, нехай Юрко передзвонить завтра.

— Передам. До побачення, Настусю.

— До побачення, Олено Михайлівно.

Днів за два їй подзвонив Микола.

— Ну як, є новини? — нетерпляче запитала дівчина.

— Вибач, що так довго, але я ж не свій у органах... Поки що... До того ж, ти просила, щоб Серьога не довідався про твою цікавість.

— Коротше, ближче до справи!

— Старших перебивати негарно, — засміявся він. — Слухай, цей твій друг міцно влип. Сподіваюся, це не твій бойфренд.

— Сподівайся! — похмуро огризулася Настя.

— Отож, — він ніби й не помітив її сарказму, — людина, яка скуштувала цю гидоту хоча б разів зо два чи три, стає наркозалежною. Це пігулки з американської партії, термін придатності котрої давно минув. Років зо два тому з приводу цих ліків — якщо їх можна так назвати — кримінальні справи заводили по всій Україні. Хоча відомо про це далеко не всім...

— Дивно... Я знала цей секретний факт два дні тому! Й розповіла це мені молода провізорка в приватній аптеці. Вони це в інституті вчили!

— Ну, я не знаю... — з тону Колі було зрозуміло, що він сподівався почути слова подяки, а ця стіна відчуження стала для нього неприємним сюрпризом.

— Все одно спасибі, — згадала про пристойність.

— Наступного разу або не влаштовуй самовільних розслідувань, або не проси мене про допомогу. Я не заздрю цьому хлопчині. Неприємності з транквілізаторами, а ще ти... — Коля дійсно образився. — Тепер я розумію Андрія. Терпіти твій характер... Уже краще орієнтацію поміняти!

— Агов, вибач! Не ображайся, — тихо промовила дівчина, але пізно: співрозмовник уже поклав слухавку.

Вона раптом розплакалася. За цей час Коля встиг сподобатися їй. Гарний, розумний, загадковий... Вона знала, що ще трохи — й закохалася б. І так по-дурному скривдила його! Що на неї найшло?!

Їй раптом схотілося подзвонити Вовику.

— Алло! — почула несподівано коханий голос.

— Привіт, Андрійку!

— А, це ти... Привіт, — рівним тоном відповів він.

— Як у тебе справи?

— Нормально. І твоя версія не придалася.

— Загалом, я дзвонила Вовику, але раз уже ти взяв слухавку...

— Зараз я його покличу.

— Андрію...

Відповіддю їй спочатку була тиша, а потім — голос Вовика:

— Алло... Привіт, Настусю!

— Привіт, Вовочко, — відповіла дівчина. — Виникли нові запитання. Як щодо зустрічі? І ти обіцяв якісь докази...

— Завтра о дванадцятій тебе влаштує? У мене...

— Опівдні? — уточнила Настя.

— Ну, якщо хочеш, і опівночі можемо, — посміхнувся хлопець.

— Добре. Чекай. Бувай, — Настя кинула слухавку. Вона зрозуміла, що більше Андрія сьогодні не почує, а вulgарність Вовикова вже дістала.

ЛІІІ. Фатальний візит

Настя так квапилася до Вовика, що не встигла попередити Сергія Олександровича. Та й після сцени напівприхованих ревнощів їй взагалі не хотілося з ним спілкуватись. Тим більше, вона сподівалася зустріти Андрія, учора ж він був там. Можливо, він знову живе в друга, укотре посварившись із матір'ю...

Однак Андрія там не виявилось. Вовик посміхнувся:

— А твого Андрюшки немає! Він сьогодні вранці поїхав додому.

Сашко вийшов із кухні, тримаючи в руках три склянки:

— Ми п'ємо пиво. Ти з нами? — недбало кинув він.

Настя помітила, що вони заведені, дивно презирують, нервово посміхаючись.

— Я пива не хочу. Самі пийте. У мене й так після пляжу голова обертом.

— Що, зтяжне похмілля? — іронізував Вовик, за руку тягнувши її за собою.

У кімнаті ляпнувся на диван, Сашко — поруч із ним.

Настя підсунула стілець, щоб бачити їхні обличчя: — Щось схоже. Отож, я хотіла запитати про пігулки...

Обоє здригнулися:

— Про які такі пігулки? Про аспірин, чи що?

— Про ті, які ви Юрику підсунули, — дивлячись їм у вічі, пояснила вона. — Мені сказали, що вони викликають звикання й давно зняті з виробництва. Вовику, адже це наркотики, так?

— Звідки я знав, що вони такі шкідливі? Я купив їх в аптеці!

— Перестань! У аптеці таких нема, я особисто запитувала.

— Таж він колеться! Я ж допомагав йому. Ще трохи — й він стане нормальною людиною! Я рятував його! — заторохтів Вовик.

— Авжеж, іще розкажи, що він був закінченим наркоманом, — куснула Настя. — Я була в нього вдома. Всіх сусідів розпитала, — збрехала вона. — Так що він не колеться. Я чекаю ваших пояснень. І якщо вони мене не влаштують, звернуся в міліцію. Все там розповім...

— Добре, Настусю! Ми зараз підемо по докази, а ти квартиру постережи, згода?

Зачинилися двері — й Настя лишилися сама...

LIV. Докази, або До чого призводить самодіяльність

Терпіння їй вистачило на п'ять хвилин.

Диван огидно рипів при кожному русі, цокання годинника діяло на нерви. В кімнаті було накурено.

Дівчина навстіж розчинила балконні двері, але це майже не допомогло.

Надворі було ще спекотніше, ніж у кімнаті. Напевне, всі мухи вимерли, живцем засмажені в цьому розжареному повітрі.

Вона повільно пройшла кімнатою. Взяла зі столу яблуко. Відкусила.

Відчинила шафу, натоптану аудіокасетами, — Вовик був меломаном, і його захоплення доходило часом до фанатизму.

Їй хотілося послухати Bon Jovi. Місяць тому Вовик купив новий альбом — Crush.

Вона методично переглянула перший ряд, другий...

Але цієї касети не було.

Настя взялася шукати далі.

За п'ятнадцять хвилин нарешті добралася до останнього «шару». Лише старі записи! ABBA, La Bouche,

Наташа Корольова, Алла Пугачова... А Bon Jovi немає!

З досади вона пожбурила першу касету, яка трапилася під руку, назад у шафу. І тут...

Тонка фанерна дощечка провалилася всередину.

«Що я наробила?!» — вжахнулася дівчина. Спробувала приладнати на місце фанеру. Але тут її розібрала цікавість.

У схованці за шафою щось було!

Цікавість змусила Настю досліджувати виявлену «ничку». Відразу витягла кілька відеокaset. Потім на світло з'явилася пухенька пачка фотографій непристойного змісту. Дівчина замислено переглянула їх. Замиготіли голі дівки в різних позах, до яких час від часу приєднувалися Вовик, Сашко та якісь незнайомі Насті хлопці.

Стоп! Знайоме обличчя!

На черговій фотографії Настя побачила Альону. Дівчина почервоніла: вона й не підозрювала, що покійна любила зніматися в порно...

Фотографій Альони було дуже багато, штук із 30. Насті вже набридло споглядати оголену Альону...

Під двома більш-менш пристойними фотографіями напівголої Анюти виявилось фото, що викликало в Насті шок.

На фотографії був Вовик, який із радістю божевільного на обличчі гвалтував безтямну дівчину. З жахом Настя впізнала в ній Тоню.

Телефонний дзвінок, що пролунав у тиші, змусив її здригнутися.

— Алло, — видихнула вона в слухавку.

— Алло? Хто це? — вона зраділа, впізнаючи голос Андрія.

— Настя.

— Поклич Володю, будь ласка.

— Його нема... Нікого нема... Я сама... Агов, не вішай слухавку, будь ласка! — заторохтіла вона, раптом злякавшись самотності.

— Чого тобі? — неохоче зронив хлопець.

— Я виявила схованку! Там відеокасети й фотографії голих дівчисьок і мертвої Тоні!

— Ну то й що?

— Напевне, це твої друзі вбили Тоню!

— Що ти мелеш?! — різко запитав він.

— Я виявила докази, — Настя почала плакати.

— Заспокойся! — крикнув він. — Виходить, ти диви-лася касети?

— Ні ще...

— Тоді ховай усе на місце й звалюй звідти!

Він кинув слухавку.

Настя, схлипуючи, втупилася у фото, яке тримала в руці. Перед її очима спливали найбільш дикі сцени; вона боялася уявити собі, що ж все-таки трапилось тієї вночі. «Бідолашна Тонечка!» — прошепотіла вона. Її погляд повернувся до фотографій. Те, що Настя побачила далі, тільки підтвердило її побоювання.

Андрій гарячково перегортав сторінки свого записника. Він знав, що десь повинен бути телефон Юри, але де?

Ця дурепа потрапила в неприємну ситуацію — ну чому вона завжди лізе не в свої справи?! Але витягати її він не збирається — принаймні, безпосередньо. Потім від неї взагалі не відскіпаєшся — буде вважати національним героєм, ходити по п'ятах і лізти цілуватися! Бр-р-р!

Ні вже, нехай цим займається Юрко — він же тільки й мріє переспати з нею... Потрапити в залежність від цієї дурнуватої шльондри... Це треба вміти!

Нарешті телефон знайшовся. Андрій почав набирати номер, з відразою тримаючи брудну слухавку. Ну чому в Києві майже всі телефони-автомати у такому паршивому стані?!

— Алло, — голос, який почувся на тому кінці, повернув його до дійсності.

— Здрастуйте. Покличте, будь ласка, Юру.

За якийсь час Андрій почув знайоме занукування.

— С-слухаю.

— Привіт, це Андрій. Ти зараз дуже зайнятий?

— В-взагалі-то, так... А що?

— Роби, як знаєш, але в твоєї Насті саме зараз проблеми, причому надто серйозні.

— Щ-що з нею?! — крикнув у слухавку Юрко.

Андрій поморщився:

— Не так голосно... Вона, як завжди, полізла не в свої справи й зараз може отримати по повній, та не тільки по голові.

— Куди мені їхати?

— Вона зараз у Вовика, це все пов'язане з якимись їхніми спільними проблемами. Не хочу вдаватися до подробиць, бо тобі краще поквартитися.

— Вовик? А він що — замішаний у цьому? — голос Юрка звучав здивовано.

Андрій почав був пояснювати, але в цей час його телефонна картка видала низку музичних звуків, що свідчило про кінець розмов. Він знизав плечима.

«Я зробив усе, що міг. Тепер героєм буде він. Якщо встигне, звичайно», — подумав хлопець і пішов залитою сонцем вулицею.

Тремтячими руками Настя запхала одну з касет у магнітофон. Згадала, де раніше бачила її: цю касету виявила в поштової скриньці, а потім її викрали з відика.

Перекрутила плівку від початку на деяку відстань, натисла Play.

На екрані з'явилася Тоніна кухня, де сиділи Андрій, Сашко, Вовик і той хлопець, схожий на грузина (начебто його звали Олегом). Вовик і Сашко курили.

— Ну то що, Олежко, — спитав Вовик, струшуючи попіл просто на підлогу, — будемо діяти, чи як?

— Ну, звичайно! Напоїти Тоньку її ж отрутою! Круто, правда?! — видно було, що хлопець п'яний і зовсім не контролює себе.

— Ну й фігня! На що марнуєте час? — Андрій підвівся і вийшов.

— Баба з воза, кобилі легше, — кинув Сашко. — І як ти повернешся?

— Сховаюся в шафі, — категорично відповів Олег, легко похитуючись. — І всі подумують, що я пішов додому. А потім вилізу, коли всі гості підуть.

— Ага, он кого Альона бачила в шафі! — пробурмотіла Настя й натисла на кнопку перемотування.

Коли знову ввімкнула Play, перед нею була оголена Тоня, що мляво лежала на величезному двоспальному ліжку. Поруч усміхався Вовик.

— Ну що, Саню, знімати будеш? — запитав він, мерзенно вищиряючись.

— А що, по-твоєму, я роблю? — огризнувся невидимий Сашко.

Розширеними очима Настя дивилася, як Вовик стягає джинси, потім труси; розсовує ноги дівчини... Настю вразила непорушна Тоня. «Може, вона вже мертва!» — промайнула жадлива думка. Вона знову почала перемотувати плівку.

Потім побачила Альону, що сиділа на дивані біля Сашка.

— І що ви тепер будете робити? — замислено запитала вона в хлопця.

— Відмикатися, що ж іще... Нічого не знаю, нічого не бачив, мене взагалі там не було...

— І вони тобі повірять? Та я б на їхньому місці...

— Ти не на їхньому місці! Подивилася б на себе! Вовик мені казав, що ти зовсім втратила фантазію в ліжку!

— Він тобі це говорив? — вона кинула на Сашка дивний погляд і відразу невдоволено подивилася просто в камеру. — Сподіваюся, ти не знімаєш?

— Ні, звичайно, — почувся незнайомий голос, якимось дивно перекручений.

— Ну, гаразд. Розумієш... — вона знову дивилася на Сашка, — він дуже змінився останнім часом. Тепер простого сексу йому недостатньо. І всі примітивні садо-мазоштуртки його не влаштовують. Позавчора він мене побив батогом. По-справжньому. Ось поглянь.

Вона повернулася до Сашка спиною й задерла футболку. Було виразно видно яскраво-червоні смуги на її спині.

Потім вона розстібнула джинси й показала сідниці з такими само слідами.

— І це зробив він? — з сумнівом запитав Сашко. — Не вірю. Вовик ніжний, ласкавий. Справжній мужик.

— Це з тобою він такий. І з цією Светочкою, — це ім'я дівчина вимовила з неприхованою ненавистю. — Ну нічого, я відкрию їй очі на деякі риси її коханого Володика! Саню, я тебе попереджаю як друг, як людина, якій ти небайдужий: кидай Вовика! Він уже пропонував мені прийняти снодійне перед сексом... По-моєму, він взагалі некрофіл! І, між іншим, ти впевнений, що Тоня була жива, коли він її трахав?

— Ну, не знаю... — він здавався збентеженим, — коли це робив я, вона ще дихала. Я пам'ятаю. Але потім... Я вже ні в чому не впевнений. Але я можу тобі сказати зі стовідсотковою впевненістю: якби він знав, що Тонька мертва, й не доторкнувся б до неї!

— Чого я не можу ніяк зрозуміти: як покидьок типу тебе може бути настільки довірливим і тупим! — у розпачі вигукнула Альона й щосилою вдарила його по коліні.

— А що робити? — з якоюсь вульгарною інтонацією відповів він. — Якщо я сплю з ним, то просто повинен довіряти йому.

— А чим тобі не подобалася Тоня? По-моєму, моя подружка була нормальним дівчиськом.

— І не нагадуй...— він махнув рукою.

— До речі, а ви не хочете перекласти всю провину на цього придурка грузина? — змінила тему Альона.

— Не вийде. Він тільки підсипав їй якоїсь гідоти, але потім, коли... Загалом, не так це вже й важливо. Головне, що він злякався. Його батьки можуть підтвердити, що цілу ніч він провів удома.

— Ага, а Світлана так само підтвердить, що Вовик проспав із нею в одному ліжку до самого ранку. Тоді залишається одна людина без алібі... Не хочу засмучувати тебе, але це якраз ти і є.

— Та я й сам знаю! Я не уявляв, що сплю в одній квартирі з трупом. Потім я звалив додому, ще перед тим і поцілував її; я думав, може, все-таки спить... І лише вдвох із Юрком, який будив її потім, ми «виявили» труп... Іди сюди, мені так погано... — він раптом поцілував Альону. Вони почали гарячково роздягатися...

Настя так захопилася побаченням, що не почула, як відчинилися двері й у кімнату ввійшли Вовик, Сашко та Гена. Вони вражено оглядали безлад у кімнаті й Настю, яка дивилася фільм, котрий можна було віднести до розряду жорсткого порно. Сашко почервонів, коли побачив себе на екрані, й рвонувся вперед. Вовик затримав його та мовчки зробив застережливий жест. Він безгучно підійшов до дівчини.

— Настусю, чим це ти займаєшся? — весело сказав і поклав руку їй на плече.

Дівчина злякано скрикнула, машинально натисла кнопку Stop на пульті та впустила його. Потім повільно озирнулася.

Вона подивилася на Сашка, що скалився в гримасі ненависті, на широку посмішку незнайомого білявого хлопця. Потім підняла очі на Вовика. Її серце наповнилося безмовним жахом: в очах у того побачила сліпу лють і шаленство.

Це були очі божевільного.

LV. Відверта розмова / Несподівана розв'язка

— Тобі ніхто не казав, що порпатися в чужих речах негарно? — підозріло спокійним тоном сказав Вовик.

Гена вийняв касету з відеомагнітофона й поклав на полицю, а потім сів на диван, зацікавлено спостерігаючи за переляканою Настею. Непомітно для себе самого він відчув збудження, як під час перегляду жорсткого порно з насильством. Сашко теж зробив кілька кроків до неї, стискаючи кулаки:

— Що, сучко, мало було стукати на нас ментам, щоб вони нам жити не давали?! Торгівлю мою гальмували, стежили за мною...

Не стримав люті, що рвалася з грудей, і навідліг ударив Настю по обличчі; вона рефлекторно відкинулася назад і впала разом зі стільцем. Її легка бузкова сукня задерлася, оголила довгі ноги в босоніжках на високих підборах і маленькі білі трусики. Настя вдарилася потилицею об спинку стільця й забила спину. Вона гарячково поправила сукню, морщачись від болю.

— Цікаво, що ми з нею зробимо? — заговорив Гена, підсовуючись, щоб краще бачити. — Відпускати її я вам не раджу — тепер вона забагато знає. Якби вона не знайшла

через ваше ідіотське недбальство ці знімки й касету, ми спокійненько звалили б усю провину на Юрика.

— Навіщо ви «підсадили» його на ті пігулки? — раптом вигукнула дівчина, плачучи.

Їй було дуже страшно, але злість, образа за Юрка, бідолашну дитину, яка довірилася цим негідникам, виявилася сильнішою. Настя навіть не намагалася встати, лише відсунулась від них подалі, люто блискаючи очима:

— Він же ваш друг! Де ж ваша захвалена чоловіча дружба?! — вигукувала вона, тільки для того, щоб віддалити момент своєї смерті.

— Які ми правильні, аж нудно слухати! Може, ти сектантка? Давай, спробуй мене розжалобити. Поповжай на колінах, полижи мені ноги... — Вовик мало не в обличчя пхнув їй свою спітнілу, смердючу ногу в місяць не праній шкарпетці. Дівчину ледь не знудило.

— Через тебе, Настусю, я втратив своїх постачальників, — крізь зуби процідив Сашко. — Тепер вони мені не довіряють, бояться вляпатися в історію з убивством. Пам'ятаєш Таню, ну, що так схожа на Тоню? — звернувся Сашко до Вовика.

Той кивнув:

— Так, трахається вона класно, тільки задорого бере й багато про себе думає. Стала співачкою, оточила себе охороною. Тепер до неї не підступишся. Але я й до неї, зрештою, доберуся! — Вовик зробив такий жест, начебто когось душить.

— Доберися-доберися! — підтакнув Сашко. — Адже це Таня, швидше за все, відговорила своїх «спонсорів» поставляти нам героїн. Тепер ми змушені продавати дешевеньке екстезі, первинтин і коноплі, які вирощують напівздохлі бабусі!

Співрозмовники відволіклись, і Настя, користуючись цим, підхопилася та спробувала вибігти в коридор, але Генка підставив їй ногу. Вона знову гримнулася на під-

логу. «Якби ж проломити підлогу та опинитися в сусідів унизу», — тужно подумала Настя.

Ніхто не допоміг їй встати, всі лише спостерігали, мов за тарганом, якого збираються розчавити. Насті здалося, що вона спить і бачить кошмар.

— Будь ласка, не вбивайте мене, — почала благати вона, забуваючи про свою гордість. — Адже ми були гарними друзями... Я нікому нічого не скажу!

— Проблема жінок у тім, що вони не вміють тримати язика за зубами, — по-філософськи зауважив Гена, безцеремонно розглядаючи її тіло крізь сукню. — А ти з тих дуреп, які втовкмачують собі в голову, що на світі існує справедливість. Якщо ми тебе випустимо, ти відразу побіжиш до свого мента!

— Коротше, ми обколемо тебе первинтином, як Тонечку, а потім залишимо в якомусь наркоманському кублі здихати. А знаєш, як здорові мужики «під гвинтом» реагують на дівчат? Вони готові трахати кого завгодно. Влаштують «карусель», повеселишся наостанок... — огидно посміхаючись, заявив Вовик, — але спершу ми з друзями матимемо тебе. Сподіваюся, тобі сподобається. Звичайно, Андрія ми тобі подарувати не можемо, на жаль, він майже чернець...

«Андрій, — промчало в голові Насті. — Невже він залишить мене в халепі? Хоча... Я так дістала його своїм чіплянням що він, швидше за все, воліє залишитися осторонь, адже він, зважаючи на його слова, щось знав про смерть Тоні, але не виказав дружків і не перешкодив їм убити Анюту й підсадити на наркоти Юрка. Навіщо ж йому рятувати мене?»

Настя втратила останню надію. Тим часом Вовик схопив дівчину, хоч та й відбивалася, а Сашко з Генкою почали лапати її, намагаючись роздягти. Настя заплакала, голосно закричала. Сашко з насолодою заїхав їй по обличчі. Бив він, як жінка, не кулаком, а долонею, тому ніяких травм не завдав.

— Може, наколемо наркотою, а потім трахнемо? — запропонував Вовик, притискаючись ззаду до її сідниць. Настя почувалась, як у тролейбусі, переповненому збоченцями.

— Якщо ти некрофіл, то ми воліємо живих! — кинув йому Генка, роздираючи Настіну сукню. Побачив оголені груди, сильно стис їх руками.

Тим часом Сашко рвав пелену, кидаючи клапті на підлогу. Слухаючи тріск тканини, Настя здригалася. Їй хотілося заплющити очі, щоб не бачити їхніх перекошених мерзенною, збоченою хіття пик, але від власних відчуттів їй нікуди було подітися.

Гвалтувати в такій компанії їм вочевидь ніколи раніше не доводилося. Вони просто заважали один одному. Вовик, який тримав дівчину за руки, скаржився, що не може помацати її.

— Нічого, — засміявся Гена, — ось знімемо з неї трусики, можеш мати її ззаду, ти ж любиш це, чи не так, Саню?

Хлопцям було складно одночасно втримувати її ноги, руки й роздягати її, тому зняли з неї труси не швидко. Гена просто не витримав і рвонув їх на себе, а потім заткнув ними їй рота. Брутально розсунув її ноги, почав гарячково розстібати штани. Але тут Вовик, розлючений нахабством друга, випустив руки Насті, відіпхнув Гену так, що той упав на диван.

— Ти чого, мудак, без черги лізеш?! Я буду першим!

— І не мрій, — зло відповів Генка і вдарив його в обличчя. Настя, хоч і майже знесилена, все-таки здогадалася кинутись у коридор, виплюнула з рота труси. Спершу довго мучилася, намагаючись відшукати двері, бо втратила орієнтацію. Але двері замикалися на ключ, а ключа ж не було!

Майже ридаючи, Настя почала нишпорити по полицях, розшукуючи ключ. Зненацька її ззаду схопили за

горло й повалили на підлогу. Напівзадушена, вона побачила над собою майже демонічне обличчя Гени.

Він розстібнув штани, й знову здавив її горло. З кімнати почувся переляканий крик Сашка: «Володю, отямся!».

— Зараз я тебе трахну, любя, — прошепотів їй на вухо Генка.

Із очей у Насті бризнули сльози. Він наліг на неї всім тілом, схопив за руки.

І тут двері почав хтось ламати ззовні. Замок вилетів і вдарив хлопця по голові; у того миттю зникла ерекція. Настя зіштовхнула його з себе й відповзла в темний куток. Вилетіли двері, в коридор вдерлася купа ментів на чолі з Сергієм Олександровичем. Ззаду — скуйовджений Юрко з напівбожевільними очима. Менти кинулися в кімнату, де без тямля ваявся Вовик, якого Генка вдарив магнітофоном по голові та пожурих на шафу. Сашкові, який спробував захистити друга, дісталось по нирках. Він напівлежав із перекривленим від болю обличчям.

— То ми, виявляється, у лікарню потрапили. У хлопчиків очевидячки виразка, — пожартував молоденький мент. — Так, починайте обшук, — вже серйозно додав він, — але не забудьте пойнятих запросити.

До Насті одночасно кинулися Сергій Олександрович і Юрко.

— Це вони вбивці! Пошукайте в кімнаті... касету й фотографії на полиці. Там видно, як Вовик із Сашком гвалтують мертву Тоню, — вона говорила з натугою, збираючи сили для кожного слова.

Міліціонер зірвав з вішака халат і накинув на Настю:

— Я ж казав, щоб не втручалася! — вигукнув він. — Що вони з тобою зробили? Вони тебе били?

— Так, — вона потерла щоку, — зо два ляпаса. Вони хотіли звалтувати мене, особливо цей маніяк Генка, але не встигли!

LVI. Епілог (Фатальне кохання)

Сергій Олександрович і Микола йшли залитою сонцем вулицею.

— Знаєш, я навіть відразу не повірив, коли подзвонив Юрій, — говорив міліціонер. — Ну, уяви собі: дзвонить заникуватий хлопець і починає молоти якусь нісенітницю! А до цього приїздив якийсь Олег, що був на тім дні народження, та, розмазуючи сльози й шмарклі, волав, що він розпочав усю цю карусель убивств. Відверто кажучи, я взагалі не знаю, що з ним робити. З одного боку, у хлопця було чудове майбутнє, а він сам здався нам у руки, але з іншого... Якби він прийшов раніше...

— А що ці хлопці?

— Ти про кого?

— Про вбивць. Правда, це ще треба довести.

— Та що там доводити?! Ми, загалом, думали й далі збирати докази, але Настя свою справу вже зробила. Володимир, як я зрозумів, у них головний. Був.

— Тоді Сашко — звичайна «шістка»?

— Не зовсім так. Він досить тямущий пацан. Дуже вміло встановив «жучок» у Насті вдома, здогадався сховатися в шафі й підстрахуватись мотузкою. А крадіжка касети?! Просто шедевр! Він навіть не залишив своїх відбитків!

— Ага, як завжди, «голубий» невизнаний геній?

— Не гей він, а бісексуал, — неуважно виправив його Сергій Олександрович. — А щодо генія ти правий. Подумай тільки: він сам склепав бомбу. Ну, ту, яку підклав Андрієві!

— А ти впевнений, що це саме він?

— Чесно? Не зовсім. Доказів немає. Але хто тоді? Не Генка ж! І не Альона, хоч Вовик і намагається переконати нас у цьому. Ну, нічого, докази можна придумати.

Покидьок, який продав свою дівчину, не заслуговує на краще.

— Кривдно, що в смерті Анюти вони винні опосередковано. Дівчисько довіряло Гені, думало, що він — єдина чесна людина в цьому тераріумі, — помовчавши, продовжив міліціонер. — Дурна, вона віддала йому касету, а він злякався, що там буде компромат і на нього, та накинувся на бідолашну наркоманку. З одного боку, Вовик і Сашко звеліли йому лише пристрахати її. А з іншого, вона була впевнена, що їй помстяться, уб'ють — але ніяк не могла подумати на свого коханого Геночку! Тому він і встиг полоснути їй по руці лезом. Вигляд крові привів її до тями. Дівчина бігала від нього по кімнаті й кричала — ці крики й чули сусіди.

— Усе зрозуміло, — перебив його Микола, — але до чого тут Олег?

— Вляпався через дурощі. Був у гостях в Києві, у тіткі. Через якогось друга познайомився з Володимиром. Ну, й коли той узяв його із собою в гості до Антоніни, після кількох келихів вина його потягло на подвиги. Вирішив, розумієш, себе чоловіком відчути. Ну, і запропонував «напоїти Тоньку її ж отрутою» — у своїй сумочці вона тримала всіяку гидоту. Клофелін і таке інше. Дотепно, правда?

— Нічого не скажеш...— протяг адвокат, — дитячий садок, ясельна група.

— Нашим у експертизі довелося добряче впріти, щоб розгадати букет коктейлю, яким почастивали Антоніну. Якби вони ще не викидали шприців... Олег добре підготувався до майбутнього «спектаклю», навіть спробував сховатися в шафі в одній із кімнат — він збирався посидіти там, поки вона не засне. Але от лихо — коли наш юний герой вибирався зі своєї схованки після репетиції, його побачила Альона. Звичайно ж, вона знала про змову, але навіть уявити не могла, що Сашко й Володя втягнуть у

це нового знайомого! До речі, вгадай, хто «погрожував» їй по телефону?

— Сашко? — посміхнувся Микола.

— Ні.

— Володимир?

Сергій похитав головою.

— Гена?

— Ну, нарешті! Наша дівчинка зовсім знервувалася й вирішила, що Андрій захоче стати героєм і врятувати її від уявного маніяка. Вона просила Настіного коханого, щоб той скрізь ходив за нею, бо її, бачте, хотіли вбити кілька разів... Прямо гостросюжетне кіно!

— Власне, — перебив його Коля, — я хотів дізнатися: може, мені взяти справу одного з цих орлів?

— І не думай! Тобі потрібен досвід, а не суцільне розчарування. Їх засудять, певна річ! Хоча... Якщо хто й має шанси, так це Олег. Давай зробимо так: ти переглянеш матеріали й вирішиш, «витагнеш» ти хлопця, чи ні.

— Добре, умовив!

Настя з Юрою сиділи в темному залі. Дівчина давно мріяла подивитися «Титанік» на великому екрані, а тепер хлопець, який старався виконувати всі її бажання, дістав два квитки. Юра сидів, боячись поворухнутися, а Настя їла попкорн і спостерігала за пригодами Леонардо Дікапріо та загібеллю «Титаніка». Одного разу хлопець навіть спробував обійняти її. Але вона прошепотіла йому на вухо: «Юрочко, в тебе масні руки — всі в попкорні, а я надягла нову сукню! Все зрозуміло?».

Хлопець мовчки кивнув.

Коли вони виходили з кінотеатру, на очах у дівчини блищали сльози. Юра взяв її за руку, а вона не пручалася.

— Засмутилася? — запитав він.

— Трохи. Я розумію, звичайно, що це лише фільм, але він умер... — вона посміхнулася крізь сльози.

— Та годі тобі! Хочеш, я принесу «Пляж» на відеокасеті?

Дівчина глянула на нього з вдячністю. Просто повинна була закохатися в нього! Але...

Хід її думок було перервано. Побачила Андрія. Коли той теж помітив її, зробив спробу перейти на інший бік.

— Привіт, Андрію! Як справи? — запитала вона.

— Нормально.

— На тебе дуже вплинуло... ну... все це?

— Ні. Кошмари, принаймні, не сняться, — так само похмуро відповів він.

— А я хотіла запитати... — вона озирнулася на Юру, але той дивився на вітрину крамниці навпроти. — Загалом, може, спробуємо зустрічатися? У нас все вийде, я знаю!

— А як же він? — хлопець теж глянув на Юрка.

— Ну... Ми просто друзі. Щось на кшталт... То що ти думаєш?

— Думаю, що ні.

— Чому?!

— Настю, не починай усе спочатку. До побачення.

Він відвернувся й пішов у інший бік. Настя побрела до Юри.

— Ну що? — запитав хлопець.

— Так, нічого. Поговорили...

— Х-ходімо п-погуляємо, — запропонував він. — Посидимо в кафешці...

Дівчина неуважно кивнула. Юрко обійняв її за плечі. Він думав про те, що йому неабияк пощастило. Він зробив помилку, коли спробував убити Андрія саморобною бомбою і не розібрався заздалегідь, що до чого, але ж, хвалити Бога, не попався. В інтернеті на хакерському сайті він

знайшов матеріали про вибухові речовини й приготування їх у домашніх умовах, але, видно, щось спрацювало не так — Андрій відскіпався подряпинами. Нічого, сьогодні він принизив Настю, укотре відштовхнув її. І тепер вона належить йому, Юркові, а якщо не станеться чогось неймовірного, менти «повісять» замах на Сашка з Вовиком. А Настя... Мине час — і вона неодмінно полюбить його!

Андрій дивився на Настю і Юрка, посміхаючись. У сьайві заходового сонця вони здавалися надзвичайно гарною парочкою. Хтозна, якби обставини склалися інакше, став би він зустрічатися з Настею? Йому здавалося, що він знає відповідь на це запитання.

Учора він дзвонив Юркові та говорив із ним цілу годину. Для нього це був рекорд. Андрій знав, що Юрко намагався вбити його, але волів, щоб ця таємниця залишилася між ними.

Хлопець повільно пішов далі. Йому ще треба було провідати друзів у в'язниці, вислухати їхнє нарікання на життя та лайку на адресу жінок. Його не цікавили їхні гріхи. Зрештою, все зникає: любов, краса, гроші, здоров'я. І лише дружба залишається. Тільки вона має значення. Це єдине, заради чого варто жити, чи не так?

Антигламур

Літературний гурток вражав надміром креативних особистостей. Звичайно, вона не припускала, що більша частина тих чарівних дівчат, які читали настільки чудові вірші й трішки нудотну, зате конкретну прозу, — цілковите лайно.

Вони здавалися янголами, що випадково потрапили з небес на грішну землю, за цей, окремо взятий стіл.

Дуже маленька Ангеліна обожнювала фарбувати собі волосся в різні кольори й відтінки, зовсім невластиві й не відомі природі. Їх сміливо можна було назвати кислотними. Дівчина любила наслідувати хіпі й вдягалась як попало, відрощуючи кілометрові нігті, які, втім, швидко ламалися. Вона писала вірші, патетичні статті й викаблучувалася в новелках, наслідувала, сама того не відаючи, американських хіпі шістдесятих. Саме з нею Інна боролася за лідерські позиції, через що дівчата постійно сварились. Втім, Інні вже було двадцять, Ангеліні ж — тільки сімнадцять.

Були дві Сашки. Одна була маленька та вдавала з себе святу безневинність — оскільки її зовнішність не дозволяла сподіватися на активну увагу красунчиків, які прагли б заволодіти її нікому не потрібною цнотою.

Втім, зате в неї був непоганий голос, і вона іноді співала, беручи участь у різних заходах. З тих, про які знає лише вузьке коло обмежених людей і уявлення не має широкий загал. На жаль, у наш час краще бути

високою білявкою з пудовими (можна силіконовими) грудьми, аніж мати янгольський голос і бездоганний слух. А ще краще, якщо в тебе є великі гроші. Тоді можна бути гладкою потворою, абсолютно позбавленою слуху, навіть не знаючи, що таке ноти, — все одно без проблем проб'єшся на сцену, в тебе з'являться мільйони фанатів (бо грошенята забезпечать найкращих піарщиків), і ти будеш вважатися ЗІРКОЮ.

Друга Сашка вже вважала себе знаменитістю, незрозуміло чому. Хоча, швидше за все, причиною була безнадійна шиза. Попри скромну зовнішність (їй би дуже личила паранджа), дівчина фантазувала про те, що вона — красуня, розумниця та незвичайний талант. Насправді вона писала вірші — які подобалися тільки її друзям, співала пісні, акомпануючи собі на гітарі (постійно забуваючи, куди потрібно ставити пальці) й писала твори, яких майже ніколи не закінчувала. Втім, на власну творчість їй було начхати. Сенсом її життя було знайти хлопця та переспати з ним. А ще краще — щоб їх було багато! Вона була з тих тупих дівчаток, які вважають, що кожен новий хлопець підвищує їм ціну. Загалом, із породи «чесних давалок». Такі цілком безкоштовно обслуговують легіони найтупіших виродків у світі, їх тішать почуття виконаного обов'язку та ілюзія власної «популярності» (коли «пацики» передають один одному її телефон і адресу, характеризуючи як «класну телицю, що дає всім підряд»).

— Ангел, доведи, що ти — крута! Пройдися по цьому столі, чи тобі слабо? — запропонувала Інна, посміхаючись і дивлячись на маленьку, тендітну дівчину.

— Без проблем! — та, і далі викаблучуючись, стала на стіл і кілька разів пройшла по ньому.

Саме в цей момент двері відчинились — коридором повз кімнату, рухалися журналісти. Точніше, початкуючі журналісти.

Дівчина трохи зніяковіла, але не втратила нахабного виразу, зіскакуючи зі столу та вкотре демонструючи, що їй на всіх абсолютно начхати.

Її погляд вороже схрестився з поглядом Інни. Та посміхнулася, несподівано зворушена витівкою Ангеліни. Ця маленька бестія просто не могла не подобатися. У Інни прокрутилася думка (ніби рекламний ролик), що з Ангелом треба потоваришувати — і негайно. Хоча б тому, що тільки вона — і Сашка, котра вважає себе зіркою, протистояли їй, коли та намагалася вдавати з себе лідера й теж зірку, тільки дрібнішого масштабу.

Після чергового заняття літературного гуртка — з абсолютно нудною, старою викладачкою, котра постійно хапалася за серце, після чергового крутого твору, який змушував «відпочивати» самого де Сада, — Інна вирішила пройтися до метро з Ангелом. Незважаючи на розкутість і вміння знаходити спільну мову абсолютно з усіма, крім тупих покидьків із мінусовим інтелектом, Інна не знала, про що говорити з цією самовпевненою крихіткою. Дівчина занадто задерла носика — напевно, вважала, що в такий спосіб здається вищою.

— ...Знаєш, у мене дві шубки, одна з них більше зимова, а інша — більше літня, — посміхаючись, говорила Ангеліна, загортаючись у свою чорну, штучну шубку. Незважаючи на одяг у стилі «шоу що попало», дівчина мала доволі приємний вигляд. Здавалася майже гарненькою і цілком могла спокушати педофілів-аматорів. — О, подивися, який красунчик! — раптом вигукнула Ангел, тицяючи пальцем. — Чомусь мені його пика в окулярах здається знайомою. Це часом не твій бойфренд? — знушально докинула вона, ледь піднімаючи брову.

Інна вдивилась, і серце в неї завмерло: високий, худий хлопець з білявим волоссям на ім'я Влад у витончених окулярах. І, звичайно ж, у бездоганному, вочевидь дорогому чорному пальті.

— А... це Влад.

— Ти, здається, за ним бігаєш... Ну, і як результати? Він тобі вже дав?

— Та ні фіга, — знизала плечима Інна, розлючена втручанням у особисте життя. Але поділитися наболілим із кимось таки хотілося. — Розумієш, він сам до мене підгріб, дав свій телефон — він же з журналістики, я теж туди ходила, а потім обрала літературну творчість. Ми з ним разом входили до дитячого журі фестивалю «Молодість». До речі, прикольно, що найкращий іноземний фільм, який ми обрали, отримав картину від фонду «Ренесанс», а наш, український — букет квітів і диплом! Загалом, він написав мені в записнику якийсь власний чотиривірш. Хоча, по-моєму, нахабний плагіат. І дав телефон. А потім... потім я його бачила з крутими лялечками. Ну, по-справжньому крутими, розумієш? Із грішми які... Причепуреними, як манекени у вітринах модних магазинчиків на Хрещатику. Загалом, одного разу, коли ми спілкувалися в гуртку, він обмовився, що живе на утриманні своєї дівчини з багатой родини. І що вона оплачує його вуз — він учиться в Шевченка на журналістиці. І, наскільки я знаю, вже отримав роботу в «Бурді».

— Зрозуміло — він не для тебе. Хоча... якщо зняти з нього ці модні ганчірки та понтові окуляри... Матимемо худого інтелігента без фігури, і з поганим зором. У якого крім «понтів» нема нічого.

— Дорогенька, якщо за кимось стоять грошенята... тоді «понти» робляться дуже вагомими! — невесело гмикнула Інна, проводжаючи сумним поглядом свого принца, який не відбувся.

Ангел смикнула Інну за рукав: — Слухай, поїхали до мене! У мене трикімнатна квартира, зараз там нікого

немає! Мої батьки поїхали в село. Нап'ємося!

— Угу! — підтвердила свою згоду Інна. Після зустрічі з псевдо-красунчиком, симпатичним лише завдяки мелованим пасмам у волоссі, багатій коханці-дурепі та невичерпному гонору, а також чоловічій статі, їй завжди хотілося напитись. А потім — повіситися.

Цілу довгу дорогу Ангел розважала Інну читанням «Прикольника». Це була маленька книжечка, в яку дівчина записувала дотепні вислови всіх своїх знайомих. До кінця поїздки в тролейбусі Інна вже почала замислюватися: вона геній гумору (невизнаний Задорнов?), чи повна ідіотка? Ангеліна ж бо записувала буквально кожен другий її фразу.

У величезній квартирі Ангела Інна відчула себе як удома, особливо коли побачила, що крихітка дістає із серванту велику пляшку «Сангрії» та два келихи.

Вони статечно посиділи в кухні, а далі перебралися в кімнату Янголятка, де сіли на ліжко.

— До речі, ти не хочеш зайнятися сексом? — зненацька запропонувала Ангеліна, прихилившись до Інниного боку. — Знаєш, мені завжди хотілося спробувати з дівчиною. Пішли в душ? — посміхалась мала з виглядом швидше не схибленої, а просто дуже п'яної.

Хоча гормональні бурі в дівчат не такі шквальні, як у хлопців (принаймні, на кіз і корів їх не тягне, хіба що іноді на неживі предмети фалічної форми), Інна відчула збудження, бо теж була п'яна. Та дівчата їй, у принципі, подобалися. Хоча б тому, що, на відміну від хлопців, з ними можна було цивілізовано спілкуватися, не вислухуючи матюків, якими представники другої половини людства скріплювали між собою окремі слова, до того ж, дівчата не плюються, навіть коли курять.

Так, але все одно, секс вона уявляла собі якимось більш романтичним...

Насилу віддерла від себе Ангела й пішла додому, та відшукала потрібну їй зупинку.

«Напевно, мені треба спробувати налагодити стосунки з Сашкою. Тільки з якою?» — розмірковувала Інна на наступних зборах гуртка. «Самій так нудно викаблучуватися... і тусуватися».

Дівчата були такі схожі між собою за вдачами, що бачилися легкозамінюваними. Хіба що на зріст були різні: одна — дуже маленька (ледь вища за Ангела), друга надто висока. Якби була красунею, стала б моделлю. Чомусь висока Сашка вважала себе ще й худою, хоча насправді нагадувала здорового коня каштанової масті, що став дибки.

Обидві Сашки любили «розводити» подруг, хоча б і в дрібницях, та неймовірно раділи, коли за них платили в кафе або купували їм талончики в транспорті. Обидві вчилися в крутих вузах (за одну платили батьки, а друга була «заучкою»). І обидві постійно скаржилися на різні болячки, вдаючи з себе жертв.

Інна відчула себе віслюком, який стоїть між двома однаковими купками сіна та не знає, яку вибрати.

Несподівано викладачка гуртка дала їм усім завдання зробити газету. І Сашка-висока запросила їх до себе, бо в неї єдиної був удома комп'ютер.

Трикімнатну квартиру було продемонстровано з таким гордовитим виглядом, що всі зрозуміли — потрібно захоплюватися. І якомога голосніше. Хоча у вітальні ніхто не жив, а Сашчина кімната була маленькою і вузькою, до того ж, вона ділила її з бабусею, котра обожнювала нотації.

Тато був замучений роботою на фірмі (з якої потім його вигнали), а далі в якомусь міністерстві, звідки приходив із виглядом і енергетикою кепсько оживленого Франкенштейна. Сашина ненька виявилася блідоволосим, пласким чудовиськом, та ще й психіатром на додачу. Стоячи біля гостей, котрі роздягалися під вішалкою, з виглядом інквізитора, який оглядає нових «відьом», вона хіба що піну з рота не пускала, найбільше нагадуючи скажену собачку перед черговим нападом, і здавалася власним пацієнтом із особливо «маніячних».

Інну, коли вона нервувала й відчувала чиєсь недобророзичливе ставлення, завжди пробивало на жваву бесіду з безліччю фальшивих посмішок. Ненька посміхнулася так, що в усіх похолола кров, а потім процідила: «Хочете чаю?» з доброзичливістю Борджія, що пригощає ворогів своєю улюбленою отрутою.

— Звичайно, хочемо, велике спасибі! — Інну, як і Остапа Бендера, несло незрозуміло куди. Вона посміхнулася так, що заболіли вилиці, й покvapливо сховалася в Сашиній кімнаті, але її провели лиховісним поглядом остаточно схибленої психіатрки.

Вона вже якось була в цій квартирі, тож із тугою згадувала про свої хворі нирки, бо завжди складно розслаблювалася в їхньому туалеті, постійно побоюючись, що ось почнуть битися у двері й репетувати: «Забери свою брудну дупу з нашого чистого унітаза!»

Бажання хоча б щось робити пропало — і їй довелося керувати, бо ж інші хотіли щось робити ще менше, ніж вона сама.

Зрештою дівчатка зібралися навколо столу, де було розставлено вазочки з варенням і ексклюзивний чай (економія століття! Цебро води на чайну ложку заварки). Центром Всесвіту стала Сашка, що вчепилася в свою улюблену гітару, і, як завше, погано поціляла пальцями по струнах. Друга Сашка, яка все-таки закінчила му-

зичну школу, зі страдницьким виглядом дослухалася до жалюгідних потуг своєї подруги, поки не відняла в неї гітару та не заспівала дуже непогану пісню.

Дівчатка заслухалися, але в очах у кожної миготіло: «Що я тут роблю?»

Сашка довго захоплювалася власним комп'ютером, а потім стомилась і перейшла до власного хлопця.

Гості пожвавішали, бо всі без винятку саме проходили стадію «Я-читаю-любовні-романи-та-вірю-в-них».

— Розумієте, його звать Максом! Він дуже класний! Ви не уявляєте, скільки в нього дівчат! Ні, у нас із ним нічого не було. Він просто приходить до мене та хвалиться своїми новими подвигами! Він такий крутий! Він музикант... чи композитор, загалом, зараз живе в Москві.

Обличчя в дівчат миттєво стали кислими, й вони відразу почали проситися додому.

— Залишся хоч ти! — благала Сашка, смикаючи Інну за рукав. — Я почитаю тобі свої геніальні твори! Правда, вони всі незакінчені, зате які класні!

— Угу, — Інна, зігріта теплим чаєм, спробувала затишніше влаштуватися на диванчику. Аж тут до них майже вбігла жвава бабуся зі скривджено стиснутими губами та звернулася до непроханої гості:

— Не треба з ногами сидіти на дивані! І на це ліжко в жодному разі не сідай! Там же Саша спить! — виголосила вона з таким священним жахом, ніби Інна в церкві зібралася сісти на труну з мощами.

Присоромлена Інна поставила ноги на підлогу.

Бабуся бухтіла якусь нуднючу лекцію на невиразно-медичну тему (всі в родині Сашки, крім батька, виявляється, були лікарями), — й нарешті пішла.

Сашка з відсутнім виглядом шукала в комп'ютері свої твори.

— Ось, дивися! Цю річ я послала на один конкурс російського видавництва! Причому, українською мовою,

бо мені було влом її перекладати. І я... ВИГРАЛА! Ти уявляєш? Правда, цього року конкурс був останнім. І надрукувати мою велику, жахливо геніальну річ вони відмовилися. І подарували якусь грамоту на занадто тонкому папері, — Сашка кивнула на полицю, — і якісь ідіотські книжки власного виготовлення.

— Угу, — пробурмотіла Інна, мріючи застрелитися. Або хоча б захлинутися чаєм.

Від нудьги, яка доводила до божевілля, тиснучи на мізки, вона почала розглядати Сашку.

«М-да, потвора... Якась велика, наче кінь. Недарма її батьки хлопчика хотіли, ха-ха!»

Інна належним чином оцінила дебелі ноги (напевно, сорок першого), чималий, хоч начебто й прямій ніс, завеликі губи. Усе в ній було крупним, наче на сміх. До того ж — майже зовсім пласка. Зі статурою груші — як Сашка сама казала про себе.

«М-да, такі завжди бувають повіями. Бо з їхньою жахливою зовнішністю хто ж їх завойовуватиме?» — цинічно міркувала дівчина, майже засинаючи під мирне читання «шедеврів».

— Ну, як? Правда, геніально?! — голосний вигук Сашки вирвав дівчину зі світу в'їдливих думок.

— Що? Де? Кому? А-а-а... так, звісно! — старанно вдаючи ентузіазм, скрикувала Інна.

— Ну, я ж казала, що тобі сподобається! — самовдоволено зауважила Олександра, вже набундючена, мов папуга в клітці. — Ти знаєш, я, напевно, стану знаменитою письменницею, ну, або там співачкою. Або виїду за кордон і виїду заміж за іноземця. Я ж знаю німецьку! — проголосила Сашка з таким виглядом, наче

демонструвала діамантове кільце бомжисі.

«Звичайно, знаєш, якщо для тебе наймали репетиторів і стояли над тобою з ціпком усе життя. Тут би найтупіший папуга визубрив», — ще цинічніше подумала Інна, позіхаючи так, що ледь не звихнула шелепу.

— До речі, знаєш, — Сашка кинула на неї грайливий погляд, від якого дохли мухи, — я люблю сидіти в асьці під чоловічим ніком Улісс. Ти навіть уявити собі не можеш, скільки дівчат зі мною знайомляться та за мною бігають! — вихвалялась Олександра. — Ет, шкода, що я не хлопець! Я б їх так відтрахала!

— Еге ж, це круто. Добре, я піду, вже пізно, — швидко сказала Інна, підхоплюючись, щоб Сашка не встигла вклинитися з якимось іще ідіотським одкровенням. — Побачимось, — і дівчина буквально помчала в передпокій.

Коли вона прощалася з батьками й бабусею Сашки, ті кинули на неї погляди з серії: «Здохни, тупа сучко».

Наступного дня на гуртку Сашка-мала запропонувала їй погуляти. Вони пішли в парк. За якийсь час зголодніла Інна запропонувала дівчині зайти в кафе. Та підняла на неї щиросердно-безневинний погляд:

— Розумієш, у мене зовсім немає грошей! Потім схлипнула: — Іноді в нас у родині навіть нема за що купити картоплі — й ми голодуємо!

Величезні карі очі не кліпаючи, вступилися в Інну, наче гіпнотизували.

— Добре, я пригощаю, — неохоче запропонувала та, розуміючи, що це неминуче, бо голодувати на холодній вулиці наміру не мала. А їсти перед кимось, хто дивиться на тебе широко розплющеними очима «а-ля Диснейвський Бембі», вона просто не могла.

Проклинаючи про себе ідіотське сумління, вона повела дівчину на Хрещатик, у недавно відкрите підприємство громадського харчування. Сашка, радісно посміхаючись, підтягла до себе тарілку та пляшечку коли, які їй купила Інна. Вона здавалася веселою і життєрадісною. У погляді виразно читалося: «Ура, я жеру на шару!!!» У кожній її зіниці миготіло близько ста знаків оклику. Дівчина була просто щаслива.

— До речі, тобі хто-небудь говорив, що ти неправильно живеш? — підсовуючи до себе черговий салат, із пафосом заявила Олександра та підняла вказівний палець вільної руки. Друга рука міцно стискала виделку.

— Кгм, ні, а що? — широко здивувалася Інна, вичищаючи власну тарілку.

— Ну, ти ж не ходиш у церкву, правда?

— Чому? Іноді ходжу. Правда, рідко, — зізналася Інна.

— Я ж не просту церкву маю на увазі! А ту, де люди знаходять істинного БОГА! Знаходять справжню, стовідсоткову істину! А я от із мамою ходжу! Моя мама раніше була взагалі сукою: біла мене й сестру, наш батько збирився від нас іти. Втім, тоді ненька не розгубилася й утримала його, бо народила мою сестру, — Сашка скривилася. — Хоч вона й красуня, але батьки люблять мене більше, бо я — відмінниця! І незаймана, між іншим. Хоча моя сестра теж... але тільки тому, що їй чотирнадцять. А мені ж двадцять! Отож, я принесла тобі касету, — дівчина пошукала в сумочці й простягла Інні касету. — Послухай, там є дещо цікаве. Я просто зобов'язана наставити тебе на правильний шлях! Мені не подобається, що ти граєш із МОЄЮ САШКОЮ! — тон у дівчини став погрозливим, її карі очі на простенькому личку повужчали. — Я бачила, як ти на неї дивишся! Мені Ангел розповіла, що ти лесбійка!

Бідолашна Інна ледь не вдавилась і одночасно мало не звалилася зі стільця.

— Що?! Та що ти мелеш? Якщо ця Сашка цілими днями вдає з себе хлопця в асьці, то я тут до чого?

— А до того! Що ти до неї приходила! А вона — моя! Колись ми з нею цілувалися, — мрійливо замружилась Олександра. — Ми тоді були в таборі — тебе, слава Богу, з нами не було, — на морі. Й Сашка була в купальнику, а я без... Загалом, я її поцілувала. І я її всі ці роки любила й люблю! Так що вона моя! На чуже не зазіхай!

— Почекай, а як же церква, тобто, ваша секта, Бог і так далі? — пробурмотіла приголомшена Інна.

— Одне іншому не заважає, — з гідністю відповіла Сашка. — І взагалі, як ти смієш мені дорікати, грішнице? Я на відміну від тебе не лесбійка. Адже я ж із Сашкою не переспала. Я люблю її чистою любов'ю.

Сашка мала дивне почуття гумору й воліла спілкуватися з друзями по телефону (не більше п'яти хвилин), а ще краще — по асьці. І одного разу, коли Інна вкотре з нудьги вирішила з нею поспілкуватися, вислала їй дивне еротичне оповіданнячко. Із серії, що б я зробила з тобою, якби ти зараз була поруч і ми обидві були голі. Якимось талантом Сашка все-таки володіла, тож Інна збудилася. Втім, це могло бути викликане її багаторічним целібатом.

Інна раптом замислилася: «А чому б мені й не переспати з Сашкою? Однаково нікого більше поруч нема».

...Загалом, уже того дня вони швиденько домовилися про інтимну зустріч.

Інна добре підготувалася: купила нову сексуальну нижню білизну, помилася, розчесала довге русяве волосся. І надягла чарівний халатик.

Сашка, як завше, спізнилася на три години. Втім, не встигла переступити поріг, як із таким запалом накину-

лася на Інну, що та була зовсім ошелешена й раптом зрозуміла, що зовсім нічого не хоче.

«Але, дарма, чи що, я все це почала? Фарбувалася, знову ж таки, півгодини. Хоч якийсь порятунок від нудьги».

Інна уважно розгледіла «коханку» й мимоволі скривилася — з часу їхньої останньої зустрічі та не погарнішала. І розуму теж не набралася.

Вона схопила Інну, пожбурила на ліжку, впала згори, впечаталась потужним тілом, цілуючи та мацаючи.

Інна теж обійняла її, заплющила очі, збираючись уявити, що вона з яким-небудь красунчиком типу Тома Круза.

Потім, коли Інна вже почала добирати смаку в механічній стимуляції, Сашка раптом підхопилася: — Ой, а мені додому час.

— Куди це додому? — образилась Інна. — Ми ж тільки почали. Вона зависла всім тілом на Сашці, але це було так само марно, як Дюймовочці втримати динозавра.

Сашка холодно попрощалась і поскакала.

«Напевне, вона все-таки божевільна. Ет, навколо самі психи!» — поскаржилася сама собі Інна, наливаючи пиво у високий келих і дістаючи із шафки сигарети й запальничку.

Вечір пройшов паскудно. Втім, як завжди.

Днів за два Сашка призначила нову зустріч. І — не прийшла. Інна чортихалася піввечора, змерзла в тонькому халатику й крихітній нижній білизні. Качалася по дивану та мріяла кого-небудь убити. В ідеалі, звичайно, все людство скопом, але, ще краще — Сашку. В особливо витончений спосіб.

Потім були ще три зустрічі, на які Олександра не зовлила з'явитися.

На четверту, на Іннин подив, Сашка таки прийшла.

Вони лягли на ліжку, але Сашка томно приплющила повіки та заходилася талановито зображати колоду.

Інна взяла на себе активну роль і почала її поступово роздягати, поки обидві не виявилися в трусиках.

Секс був непоганим, поки Сашка не розтулила свого чарівного ротика й не почала в подробицях розповідати про своїх колишніх.

— Уявляєш, коли я була в Москві, то трахнулася з одним хлопцем — не пам'ятаю, як його звать — у обшазі. Правда, його друг, сволота, цілу ніч гупав у стіну. Я розумію, що ми вигнали його з ліжка, але можна було тактовно піти гуляти! Мені пощастило — мій хлопець виявився садистом! — з гордістю зауважла Олександра, томливо простягаючись на ліжку та далі геніально зображаючи трупне задубіння. — А перший мій хлопець взагалі дивний. Ми познайомилися в якійсь компанії, потім пішли в кущі. Ну, а він мені полизав, але не трахнув, хоча в нього стояло. Дивний, правда? Зате я йому в рот не брала! — з гідністю закінчила вона. — Я ж не яка-небудь там б...!

Коли ж вони виявилися в самих трусах, Інна відчула неприємний запах від Сашки. Їй відразу ж стало так погано, що ледь не знудило.

«Може, вона чимось хвора?» — з жахом подумала вона.

— Мені час додому, — звично вигукнула Сашка й почала одягатися. Інна радісно кивнула, підхопилася та взялася її випроводжати, радіючи, що так легко відскіпалася.

...Днів за два Сашка знову не прийшла на чергову зустріч. Інна вкрай розлютилася та негайно подзвонила підступній дівці.

— Розумієш, я не можу з тобою зустрічатися. Ти людина з чорним серцем, — томливо промовила та потво-ра.

— Е-е-е, а чому? — пролепетіла зовсім ошелеше-на дівчина. Звичайно, вона звикла до того, що постійно спілкується з творчими натурами, тобто з безнадійними психами, але такого ідіотизму, замаскованого під гло-бальну філософію, ще не зустрічала. На мить вона навіть захопилася цією безпосередністю та глибиною падіння в маразм.

— Ну... тому, що я так вирішила. Іноді, дуже рідко, я хочу бачити тебе як подруга... А більшого в нас ніколи не буде. Ми — не пара! — з пафосом вигукувала співроз-мовниця, вочевидь уявляючи себе персонажем грецької трагедії.

«О, ні! Вбийте мене! Здається, я потрапила в психуш-ку. Чи ні, швидше цирк поїхав, а клоуни лишилися. І збожеволіли».

— Та ну, будь ласка, — ліниво відгукнулася Інна, позіхаючи. — Тоді бувай, пішла дивитися телевізор. Ти далеко не Демі Мур, і, звичайно ж, не Ніколь Кідман, а на Лів Тайлер не схожа навіть кольором волосся, так що я з вікна стрибати не буду, ти вже вибач.

...Інна ходила у свій літературний гурток ще разів зо два, та незабаром покинула. Її остаточно добила розповідь Сашки всім гуртківцям.

«Уявляєте, одного разу я їхала в Німеччину на авто-бусі. Так, це було круто! І поруч зі мною сидів хлопчик. Мені тоді було чотирнадцять, і йому теж. І ось ми вирі-шили зайнятися сексом, бо сиділи на сусідніх кріслах. Я сіла на нього й ми почали палко цілуватися й зачіпати одне одного за різні місця, але потім, коли він уже майже в мене ввійшов... мене знудило просто на нього».

Інна теж відчула напад нудоти, миттєво скочила, схо-пила сумочку й помчала в туалет, а слідом за нею й інші,

особливо чутливі дівчатка.

Незабаром Інна перейшла в Організацію АнтиСНІД. Там були хлопчики, щоправда, лише двоє. Звичайно, їй довелося намучитись із психованим керівником-геєм, який, природно, не зносив жінок. До всього, Інна «поклала око» на хлопчика Леоніда, який також сподобався жирному й потворному викладачеві. А хлопчик Леонід виявився ще більшим недоумком, ніж обидві Сашки плюс Ангеліна.

Місяців за два Інна зрозуміла, що інтелектуальна діяльність — не для неї. І впевнено пішла вчитися на психолога, думаючи, що знайома майже з усіма типами психопатичних особистостей, які існують у природі. І, можливо, навіть бачила, як народжуються нові типи маніяків і шизофреніків.

І все це завдяки приголомшливій практиці в Палаці піонерів. Практиці, якій може позаздрити будь-яка середньостатистична божевільня.

Інтимна справа

Бутерброд завжди падає маслом униз — це закон природи. Неприємності постійно мене знаходять, де б я не була, — це теж закон. У всякому разі — для мене.

Я — невдаха. Мої невдачі почалася, напевно, ще тоді, коли моя дорога ненька народила мене й одночасно двох моїх сестер. Не знаю, як їй це вдалося й де зараз мій батько, — коли знайду, уб'ю, — котрий примудрився втнути цей трюк.

Нас троє, ми близнюки, й на превеликий жах нашої бідолашної матері — однойцеві. Тобто, схожі одна на одну, мов яйця з-під однієї курки.

Кажуть, близнюки ділять між собою мозок і почуття. Коли близнюків двоє, то один із них уміє працювати тільки мізками, а другий — тільки серцем та іншими нижніми органами.

У нас розподілено так: у Глаші — почуття й досить бурхливі, у Наташі — мізки, й досить розумні, а в мене? Мені дісталася найжахливіше — совість.

А звать мене Сашкою Алексіною. Мені 26 років, незаміжня. Чому? Мені теж цікаво. Але я думаю, річ ось у чім: як тільки я знайомлю чергового потенційного нареченого зі своїми двома сестрами, він чманіє, а потім, як поспілкується з нами за тісним столиком, доходить висновку, що якби нас трьох з'єднати в одну людину, у мене, наприклад, то я стала б ідеальною жінкою. Після цього розочарується та втікає шукати іншого ідеалу.

Отже, моє загострене сумління змушує влазити в досить неприємні, а часом і страшні історії. Особливо часто в подібні історії мене втягують сестрички. Але я на них не ображаюся, тому що дуже їх люблю, а життєвий досвід ніколи не завадить.

Раніше ми всі жили в одній квартирі з трьома кімнатами. Але не витримали, заволали й подалися на заробітки в Америку, а коли приїхали назад, купили собі по квартирі. Не знаю, чи зумисне, але якнайдалі одна від одної.

Глаша — на Троєщині, Наташа — на Оболоні, а я взагалі знахабніла й оселилася в центрі Києва, на Хрещатику. Варто вийти на балкон, і можна милуватися тими, хто гуляє на центральній площі, тоді вся нудьга зникає, відчуваєшся в самім центрі життя. Євровікна рятують від шуму й від тужних мелодій, що їх крутять на площі, та ще й пропускають через динаміки.

Сьогодні — вівторок, я прокинулася з відчуттям радості життя. Яскраве весняне сонце лежало поруч зі мною на подушці. А за п'ять хвилин до мене прийшла в гості сестра з ножом у спині.

Оглушливе дзеленчання могло підняти мертвого, тож розбудило й мене. Я кинулася до дверей, нутром чуючи неприємності. Відчинила відразу, тому що внизу стояв електронний замок, і ввійти могла тільки людина, що знає код. Замок був новий, закордонний, і ніяких приколів із трьома кнопками не допускав.

Я миттю відчинила двері й побачила смертельно біду сестру з витріщеними очима. Я відразу подумала, що вона п'яна. Але коли вона мовчки повернулася до мене спиною, я ледь не зомліла. У її спині стирчав ніж із чорним руків'ям, по-моєму, новий.

Ноги в мене підігнулись, і я мовчки з'їхала по стіні.

— Куди ти падаєш, дурепо? — прошипіла вона, — виклич швидку, мерщій!

Добре, що я завжди ношу з собою мобільник, навіть у кишені халата, який натягнула поверх нічної сорочки. Тремтячою рукою дістала телефон і викликала швидку. А потім підхопила сестру й затигла в квартиру — не хотілося лякати сусідів. Десь я читала, що ножа в жодному разі не можна виймати з рани. Я сказала про це сестрі, а потім вклала її животом униз на диван. Кров лилася на нього, але він був шкіряним і я за нього не боялася. Я переживала за сестру. До речі, я так і не довідалася, хто переді мною: Глаша, чи Наташа, але розпитувати було ніколи.

Я обливалася слізьми й дивилася на ніж. А сестра стогнала й спливала кров'ю. Я не витримала, побігла на кухню, де вмочила чистий рушник у холодну воду з чайника й огорнула його навколо рани.

Платна швидка приїхала швидко, немов то була не машина, а літак. Сестру повезли.

А за кілька годин до мене з'явилася міліція...

...Уважно розглянули слідчі аж ніяк не вбогу обстановку моєї квартири й заговорили зі мною дуже чемно. Їх було двоє. Один розпитував, другий записував. Я так і зрозуміла, що тільки один із них уміє писати, а в другого чудово виходило псувати нерви й ставити ідіотські запитання.

— То ви не знаєте, котра сестра прийшла до вас із ножем у спині? — запитав Аркадій Дубицький, дуже гарний блондин із блакитними очима, які просто заморожували. Худенький Сергій Ільюк, схожий на жиголо, старанно писав, не піднімаючи голови. Я почастивала їх печивом і кавою, але вони не пили й не їли, напевно думали, що я можу їх отруїти.

— Ні, розумієте, ми — близнючки й бачимося досить рідко. А спілкуємося ще рідше. Але я логічним шляхом здогадалася, що це була або Глаша, або Наташа, бо я сиджу перед вами й ножа в спині в мене не спостерігається, — відповіла я.

Я взагалі недолюблюю міліцію. Мені здається, що в глибині душі вони ненавидять багатих і мріють усіх їх пересаджати.

— У неї при собі документи Глафіри Алексіної, — повідомив мені блондин, який ніби зійшов із обкладинки еротичного журналу для жінок.

— Значить, вона і є Глаша, — резюмувала я.

— Але ви їх не розрізняєте? — запитав Аркадій Дубицький.

— Чесно? Тільки за тривалого спілкування, — зізналась я. Або якщо хтось із них пофарбує волосся. Глаша жвавіша, агресивніша, особливо, коли її розлютити. Я відразу впізнаю її, коли вона починає кидатися посудом. Наташа — розумна, але з обличчя цього не помітно. Вона мислитель і постійно філософствує про сенс життя. Її я впізнаю завдяки замудрованим фразам і вічно засмученому обличчю.

— А ви чим вирізняєтеся? — посміхнувся слідчий.

— Я? Надміром совісті, правдивості й доброти, — чесно зізналась я. Але ви, звичайно, мені не повірите, та іноді я дивлюся на себе в дзеркало й думаю, що таких не буває. Таких гарних і чесних, — сумно зітхнула я.

— Так, гарні парні дівчата — це дійсно вид, який вимирає, — погодився зі мною Аркадій.

— Закінчимо допит у лікарні? Хочу до сестри! — запропонувала я.

Мене посадили в «бобік», добре, що без наручників.

— То ви не припускаєте, хто міг устроїти ножа в спину Глаші? — запитав слідчий.

— Навряд чи сама — це технічно складно, — не замислюючись, відповіла я. — Хто міг це зробити? Побоююсь, що коло підозрюваних зашироке. Глаша дуже чуттєва жінка. Буревій і німфоманка в одній особі. І їй якось байдуже, з одруженим чоловіком вона спить, чи ж ні. Але про що це ми говоримо? Убивства, хвалити Бога, не сталося, то чого ви лізете?

— А хіба вам не цікаво, хто проштрикнув вашу сестру ножем? — обережно запитав Аркадій Дубицький.

— Цікаво, звичайно, але, я думаю, що вона сама зможе відповісти на це запитання. Може, не варто зараз вибудовувати версій? — запропонувала я.

...Глаші зробили операцію. Слава Богу, хребет виявився не зачепленим і загрози того, що вона залишиться паралізованою на віки вічні, не виникло. Я стояла біля дверей палати, щосили пхала гроші медсестрам і лікарям, не звертаючи уваги на присутність двох слідчих, хоча в мене виникла думка, що вони могли займатися чим-небудь кориснішим, аніж стирчати отут біля мене. Хоча, може, їм подобалося дивитись на мої естетично довершені ноги.

Нарешті вийшов лікар зі стурбованим виразом гробаря, у якого з-під носа вкрали труп. Його довге, серйозне обличчя прикрашав шрам — напевне, слід невдалої пластичної операції для зменшення вочевидь єврейського носа.

— Олександра Алексіна? — офіційним тоном строго запитав він.

— Це я, — я стисла руки в кулаки, заздальгідь готуючись до найгіршого. А раптом сестра вмерла з переляку, коли дізналася, що її свідчень очікують аж двоє слідчих?

— Отже, як я вже говорив раніше, хребет вашої сестри поза небезпекою...

— Ура! — вигукнула я.

— Ви можете до неї зайти, але попереджаю, ненадовго.

— А ми можемо ввійти? — нахабно звернувся до лікаря Аркадій. Сергій тільки посміхався.

— А ви родичі?

— Ні, ми — міліція.

— Ну, наша міліція може все, так що — заходьте. Тільки не надто нервуйте хвору, вона й так дуже постраждала — і морально, й фізично.

— Нічого, ми — вміло. Ми ж не заарештовувати її прийшли врешті-решт. Чому всі так бояться міліції?

— Довгі роки терору та всюдозволеності, — сухо сказав лікар.

Ми втрюх зайшли в палату. Палати була одиночна, з усіма зручностями. Сестру акуратно привезли на візочку й обережно вклали на ліжко обличчям униз. За мої гроші з нею поводитися обережніше, ніж із японською порцеляною. Обличчя Глаші було повернуте в профіль, бліде, як подушка. Тільки чорне волосся крупними локонами підкреслювало знекровлене обличчя. Велике синє око розплющилося. Глаша томливо посміхнулася — побачила красеня Аркадія. Засмагли, біляві й блакитнооокі чоловіки, схожі на німців, завжди викликали в ній сплеск еротичних емоцій.

— Саш, я маю гарний вигляд зі спини? — звернулася вона до мене кволим голосом. У мене запекло в горлі й зволожилися очі; я не відразу змогла відповісти.

— Так, звичайно. Ти завжди маєш вигляд просто приголомшливий. Не забувай — ти найвродливіша з нас трюх.

— Не лести, я не можу бути найвродливішою, тому що ми ксерокопії. Але я, звичайно, оригінал — найяскравіша. До речі, хто ці молодики? Тільки не кажи, що знайшла мені відразу двох кавалерів, ненавиджу вибирати з двох кращого. Але можете стати в чергу!

— Мене звуть Аркадієм Дубицьким, а це мій колега, Сергій Ільюк.

— Ви танцюристи? Ні, дайте я вгадаю: ви, Аркадію, кікбоксер, а ваш друг — балетний танцюрист?

— Ні, ми обоє слідчі прокуратури й хотіли б допитати вас у зв'язку з нападом на вас.

— Ах, так, напад... Ви про той ніж у моїй спині?

— Саме про нього.

— Думаю, мені дуже пощастило, — Глаша радісно посміхнулася. — На поміч вчасно приспіла моя люба

сестра, й завдяки її фінансовим вливанням мені зробили гарну операцію, тож, сподіваюся, шво не буде надто помітним.

— Ви можете сказати, хто вас так... ? — зненацька втрутився Сергій. Голос у нього виявився приємним, але трохи солодкавим. До того ж, він до речі й недоречно посміхався, бо, напевно, хтось йому повідомив, що посмішка дуже йому пасує.

— Звідки ж я знаю? — приголомшила їх сестра.

— Як це, звідки? — сторопів Аркадій, підійшов ближче й схрестив руки на грудях.

— На спині в мене очей нема! — відрубала Глаша.

— Значить, на вас напали ззаду? — допоміг Аркадій. Сергій сів на стільчик, поклав записи на коліна й почав строчити із зосереджено прикушеною тонкою верхню губою.

— Почекайте, дайте зібратися з думками, після місцевого наркозу в мене голова паморочиться. — Глаша поморщилася. — Так, я йшла до сестри, — вона кивнула на мене. — І дійшла до під'їзду, вже доторкнулася до кодового замка, як зненацька відчула ззаду різкий біль, у мене стемніло в очах, я відразу подумала — грабіжник. До речі, в мене дійсно зникла сумочка... Начебто. Саш, ти її не бачила?

— Чи до сумочки мені було? Ти вриваєшся до мене з ножом у спині, спливаєш кров'ю... Я подивлюся в себе.

— Здається, ми у вас ніякої сумочки не бачили, — Аркадій і підозріливо глянув на мене. — А що було в сумочці?

— Та нічого такого, звичайні жіночі причандали: косметичка, гребінець, хусточка й гаманець.

— А в гаманці багато грошей?

— Та так, трішки, всього сто доларів.

— Для вас — нічого, а для когось — ціла зарплата, — повчально сказав Аркадій.

— Я зараз не працюю, тому щодо сучасних зарплат не спец, — відповіла Глаша.

— А де ж ви берете гроші? — нескромно запитав слідчий.

— Мати з Америки посилає, іноді сестри виручають.

— Зрозуміло. А вороги у вас є?

— А в кого їх немає? — широким здивувалася Глаша. — Всі дружини моїх коханців — мої вороги. Мої подруги, які заздять моїй красі й грошам. Мені навіть пороблено, ой, на що тільки мені не пороблено... І на бездітність, хоча я заводити дітей ще й не збираюсь як мінімум років десять, і на хвороби, й на смерть. Тільки й встигай знімати. Але ось тицяти ножем у спину... Такого ще не було, це вже щось новеньке!

— Для кого новеньке, а для кого — й стареньке, — сказав Аркадій. — Виходить, ви нікого не бачили, нічого не пригадуєте й нікого не підозрюєте? Що ж, типова ситуація.

— Як ви думаєте, Олександро Алексіна, вашу сестру могли прийняти за вас? — допитував мене слідчий, коли ми виходили з лікарні.

— Тобто, ви думаєте, що це мене хотіли прохромити ножем? Не треба мене лякати, будь ласка! Думаю, це дійсно був грабіжник. Напевно, з тих недолітків неформального вигляду, які тиняються по Хрещатику, запекло заздрячи багатим. Може, йому не вистачало на пиво, — дедалі більше захоплювалася я, — а тут побачив добре вбрану дівчину, яка зібралася ввійти в під'їзд розкішного будинку з євровікнами, круглими супутниковими антенами й високими стелями. От у ньому й заграло...

— Що ж, версія цікава, — зауважив Аркадій, — ми обов'язково її перевіримо. — А інших версій у вас немає?

— Що я вам — автор детективних романів, щоб за раз купу версій видавати? Я у вас хліба відбирати не хочу, вигадуйте версії самі. Тільки не треба вкотре запитувати, чи не цікаво мені довідатися, хто саме вдарив сестру в спину, — перебила я знову блондина, який розтулив був рота. — Зізнаюся — цікаво. Але для мене зараз важливіше, що сестра — жива! І про погане думати я зараз не хочу. Воно й так уже трапилось.

Коли мені погано, я призначаю зустріч своєму хлопчикові, тій людині, з якою мені дійсно легко, і в душі розходяться дошові хмари. Його звать Віталіком, я називаю його Віталієм. Гарний шатен жіночного типу, що однаково подобається гомосексуалістам і жінкам будь-якого віку. Середнього зросту, стрункої статури, з мускулами в потрібних місцях. Завжди носить джинси «в обтяг» найдорожчої марки та наймоднішого фасону, светра з високим коміром. Це — якщо осінь або зима. Влітку йому гарно у футболці й шортах, і він про це знає... Бабій! Особливо вдало природа виліпила його обличчя: прямій маленький носик, чуттєвий рот, величезні сині очі й ледь хвилясте, каштанове з золотим полиском волосся — точнісінько осіннє листя, підсвічене заходивим сонцем.

Не складно здогадатися, що я в нього закохана. До того ж, маю деяку перевагу перед іншими його пасіями. Я заможна, молода, гарна, з такими само яскраво-синіми очима. До того ж, я чорнявка, й на думку Віталія, нагадую його улюблену Демі Мур. Хоча мені це не лестить. А як на мене, Демі має щурячі очиці, чоловічу статуру й надто нагадує активну лесбійку.

Мій хлопчик в'яло відповів по мобільнику, але погодився на зустріч у мене вдома. — То що трапалося, Клеопатро? — відкидаючись у затишному кріслі, ліниво запитав красунчик, фіксуючи лінії мого тіла у витонченому шовковому халатику.

— Спасибі, хоч не Демі. В принципі, нічого особливого в порівнянні з твоїми глибокими душевними переживаннями творчої людини, — куснула я, — всього-на-всього хтось намагався зарізати мою сестру Глашу і я підозрюю, що хотіли зарізати мене, а вона просто трапилася під руку.

— Цікаво, — чемно мовив він, поїдаючи полуниці зі збитими вершками, куплені мною спеціально для нього в супермаркеті за американськими цінами. Як завжди, мою виняткову турботу він сприйняв як належне. — Але приємно, що мою курочку не зарізали, — він ліниво підвівся та обійняв мене.

Я зрозуміла, що далі розповідати про мої проблеми не варто, він однаково їх не сприйме.

— А як справи в тебе? — перевела я розмову на інше.

Віталій відразу пожвавився.

— О, я зараз пишу новий роман, про любов, звичайно.

— Знову любовний?

— Природно, за них краще платять. Та й писати просто: береш попередній, змінюєш імена героїв і колір їхніх волосся та очей, а також країну. А все інше — майже без змін. Бачиш, красуне, як я тебе люблю! Всі професійні секрети відкриваю!

— Мені, слава Богу, такого лайна писати не потрібно, у мене й так грошей повно, а як закінчаться, знов у Америку полечу, — байдуже сказала я, кутиком ока стежачи за виразом його обличчя. Мені хотілося переконатись, що гроші, як і раніше, мають над ним чарівну владу.

— До речі, щодо грошей, ти не даси мені доларів сто? У мене картка на мобільний закінчується, незабаром навіть ти додзвонитися не зможеш.

Я дістала з кишені халата заздалегідь приготовані гроші й простягла йому. Колись мене від цього пересмикувало, я страждала, переживала, що люблять не мене, а мої американські долари, ну а потім — звикла.

Звичайна розрада — що я не одна така. Певна річ, знайшлися б багаті бізнесмени, які залюбки заплатили б мені, але вони були мені не до смаку. У всякому разі, цей молодий цапок, який об'їдався доларами з моєї долоні, ніколи не різав би мене, а тим більше, мою сестру. Хоча, Глашка натура темпераментна й без мізків, могла одного разу зіштовхнутися з Віталієм на Хресті, завести роман навіть під моїм ім'ям, а потім пригрозити розповісти мені цю страшну таємницю.

Хоча навіщо? Глашка більше цікавиться конкретними чоловіками з крупногабаритною мускулатурою, отакими Шварценеггерами українського розливу. Віталій здався б їй задохликом, незважаючи на запаморочливі сині очі — у неї самої такі, а людині необхідна розмаїтість.

У кожному разі, хоча чужа душа — темна ніч, Віталій був надто індиферентним, щоби бігати за кимось і штрикатися ножом. Силоньки не вистачило б. Для нього підняти склянку кефіру — вже неймовірна праця, гідна книги Гіннесса.

Віталій тим часом старанно запихав купюру собі в тісні джинси.

— Спасибі велике, ти мене виручила! — з полегшенням промовив він і подався до дверей.

— А як же секс? — образилась я.

— Увечері, люба, увечері! Зараз я зайнятий, — він легко поцілував мене в щоку, ухилився від подальших обіймів і зник з мого об'єкту, зачинив за собою двері.

Пролунав дзвінок телефону. Міжміський. Очевидячки ненька.

— Привіт люба, як там у тебе справи? — радісний голосок нев'янучої красуні, в яку ми всі так вдалися, розвіяв сутінки моєї депресії.

— Та так...

— Що трапилося? Знову гроші скінчилися?

— Ні, з грішми все гаразд, хоч ми їх і розтринькуємо. Здається, вони знайшли спосіб розмножитися в наших кишнях, — пожартувала я. — Тільки Глаша...

— Що вона знову накоїла? Влізла в якусь секту? Закохалася в 70-літнього діда, ветерана війни? Чи вирішила народити дитину від негра?

— Зовсім ні. Просто її вдарили ножем... у спину. Досить неприємно, напевне.

— Який жах! І хто це зробив?

— Звідки ж я знаю? Але це сталося біля мого парадного. Потім вона в такому вигляді, тобто, з ножем у спині, приперлася до мене. Я викликала швидку й міліцію. Зараз вона відпочиває в лікарняній палаті.

— Будь обережніша, донечко, — голос матері пролунав незвично ніжно, зник вдаваний американський оптимізм. Якщо відверто, такою вона мені подобалася набагато більше. — Сподіваюся, це не по твою душу приходили.

— Сподіваюся, що ні.

Ми ще трохи поговорили про дрібниці, я поклала слухавку з відчуттям, що коти шкребуть на душі.

Я вирішила організувати пастку. Я подзвонила всім своїм друзям і поскаржилася, начебто в мене зламався замок у квартирі, й раніше, ніж завтра, його не полагождать. І як я рада, що в нас кодовий замок. Але ж код усі вони знали і якщо їм спало б на думку мене вбити, кращого шансу не було! Потім я подзвонила слідчому Аркадієві та розповіла про свій задум.

— Вам уколи проти сказу робили? Ну, я так і знав, що ні. Ви розумієте, чим вам загрожує ця божевільна витівка,

якщо вбити хотіли все-таки вас? Та ваше повідомлення здається злочинцеві даром Божим!

По-моєму, Аркадій Дубицький погарячкував, але я його перебивати не стала.

— І взагалі, зараз іде слідство, а ви мені його плутаєте! Точніше, плутаєтеся під ногами. Займайтеся краще своїми справами.

— Авжеж, і чекайте нового удару в спину? А якщо вас уб'ють, ми приєднаємо це до фактів і нам легше буде шукати вбивць по гарячих слідах трупів... — нервово кинула я. — Як на мене, то краще побачити свого ворога в обличчя, ніж очікувати ножа в спину!

Він замовк, здається, зрозумів, що неможливо мене зупинити.

— То що з вашими дверима насправді? Тільки не кажіть, що ви спеціально зламаєте замок для правдоподібності!

— Та ні, що ви! Із замком у мене все гаразд, але в мене на дверях спеціальне таке вічко припасоване. Коротше, у нього вмонтовано мініатюрну камеру, що обстежує простір на відстані двох метрів, причому, навіть у темряві, потім фіксує на плівку... І можна дивитися цікавий фільм. Назва «Мої вороги на полюванні». А дверей я нікому не відчиню, вдам, що мене немає.

— Ідея непогана, — погодився слідчий. — Тільки будьте обережні.

Я взяла кілька великих йогуртів — моїх найулюблениших, зі шматочками фруктів, кульок шоколадного печива, ложку, детективний роман і притягла все це разом з кріслом у коридор. Із комфортом вмостилася навпроти дверей. Звичайно, міні-камера сама зафіксує на плівку всіх «друзів», але я чекала на Віталія. Найбільше я мучилась

від думки, що бідолашний хлопчик за законом підлості наткнеться на вбивцю, але скасувати зустріч так і не змогла, це поросся таки не купило картки, або спеціально відімкнуло телефон. Я налаштувала складну техніку так, щоб лунав звуковий сигнал, коли хто-небудь наблизиться до моїх дверей на два метри. Адже не можу ж я стовбичити перед вічком, як ідіотка?

Я з ногами видерлася на пухнасте крісло, пораділа, що в мене є обігрівач і я можу не турбуватися про рахунки за електрику. Чомусь у голову полізли неприємні думки про нудне й доволі сіре дитинство. Згадалися столи мого дитячого садка, за якими я намагалася запхати в себе манну кашу з грудками, давилася нею, а потім мене нудило... іноді просто в тарілку. Пригадувалася озлоблена життям прабабуся, на піклуванні якої ми, три сестри, залишалися, коли матері не було вдома. А мати вечорами займалася англійською і вже тоді мріяла вийти заміж за красеня-мільйонера з Америки. Бабуся, чиї нерви були вкрай зіпсовані 9-річним утриманням у сталінських таборах і розстрілом чоловіка, а також втратою своєї виняткової краси, що змушувала чоловіків обертатися на неї в трамваях, — кричала на нас. У дитинстві я думала, що вона — відьма й жахливо її боялася. Глаша, як особа безпосередня і нервова, влаштовувала їй істерики, Наташа відмовчувалася, іноді кидаючи обмірковано-іронічні зауваження.

Але вже тоді ми вчилися боротися разом, захищати одна одну. Тільки коли подорослішали, самі трішки озлобились і зачерствіли, ми роз'їхалися й навчилися жити одна без одної.

«А я, така сволота, навіть не подзвонила Наташі!»

Тільки я хотіла кинутися до трубки радіотелефону з автовідповідачем, як тихий сигнал змусив мене намертво втиснутися в крісло. Незвичний дроз затрусив тіло. Я з натугою змусила себе перебороти паніку (бач, як себе

накрутила!) і обережно підійти до дверей, щоб подивитися в малогабаритний монітор, до речі, кольоровий! Простір перед дверима оглядався і фіксувався відеодомофоном із функцією запам'ятовування зображень відвідувачів. Одночасно з ним мої двері мають оптичне вічко, що дозволяє обдивлятися великий простір перед дверима, у тому числі й кутки.

Перед дверима стояла Наташа, нетерпляче натискаючи кнопку виклику. Вона здалася мені хворою, дуже блідою, руки в неї тремтіли.

Я подумала і впустила її в квартиру — якщо вже власній сестрі не довіряти, то нехай краще мене заріжуть!

До того ж, відеодомофон міг без моєї допомоги фіксувати відвідувачів. Я відімкнула звуковий сигнал. Подумала та відімкнула й дзвінок — тільки нервуватиме!

Наташа роздяглася, я відсунула крісло — добре, що в нього були коліщата, я ж не Геркулес, і не мужик врешті-решт! Недоїдену їжу запхала назад у холодильник.

— Звари-но мені кави, натуральної! — попросила Наташа захриплим голосом. Напевне, так би розмовляла повітряна куля, якби з неї випускали повітря.

Ми пішли на кухню. Наташа опустила на стілець зі шкіряними подушечками для спини й дупи. Півколом цей стілець оперізував стіну, а перед ним стояв стіл. На цей стіл Наташка, зітхаючи, опустила руки й голову, поклала її на зігнуті лікті.

— Здається, починається на нас полювання! — зненацька мовила вона.

Я примерзла до підлоги з підігрівом, а моя простягнена до шафок рука на кілька секунд застигла в повітрі.

— Мені подзвонив дуже милий слідчий, здається, його звали Аркадієм Дубицьким, і розповів про Глашу. Свиня ти, Сашко, що не сказала мені про це першій! А потім...

— Так, визнаю себе підсвинком і чекаю подальших вказівок від нашого мозкового тресту! — голосом бравого офіцера промовила я.

— Угу, а потім я довідалася, що намагалися пограбувати нашу квартиру... Ну, ту саму, на Святошині, де ми жили втрьох.

— Зараз же там квартирантка живе, подруга мамина, як її там, Ліна Антонівна? — мовила я. — Може, це її намагалися пограбувати, а не нас? Ми ж там уже не живемо, адже так? І вже років із шість...

— Не перебивай! — зі спокійною рішучістю самогубця заперечила Наташа. — Не забувай, хто з нас розумний!

— Пам'ятаю, пам'ятаю! — я поплескала зімкнутими пальцями себе по губах, — пам'ятаю і каюся!

— Не дурій, справа серйозна! — чоло в Наташки наморщилося, його порізали тоненькі смужечки. Так, за цей день сестра постаріла років на п'ять. Цікаво, а який вигляд у мене? Але в кожному разі Глаша зараз має вигляд, найгірший серед нас усіх разом узятих.

— Дверей не вибивали, не вирізували й навіть не випаювали! Їх відкрили чи то відмикачкою, чи ключем. Нашим ключем! — майже кричала Наташа.

— Що пропало хоч? — по-діловому запитала я.

— У тім-то й річ, що нічого особливого... Лише наші старі відеокасети, які валяються в коморі. Ми постійно обіцяємо Ліні їх забрати, та чогось так до неї й не доходимо.

— А навіщо нам до неї ходити? Гроші за квартиру вона висилає нам у банк, на твій рахунок, якщо їй треба поспілкуватися, то вона сама до нас приходиться, — намагалась я виправдатися, відчуваючи неприємний холодок у спині. Ніби невидиме крижане лезо викреслювало на спині візерунки, приміряючись, куди б його застромитися.

— Що ти мелеш! Ти розумієш, що це значить? — Наташа схопилася за голову.

— Розумію, на нас влаштовано полювання, ти це вже казала!

— А це значить, що нас убиватиме хтось із наших же друзів! Якщо вкрали старі відеокасети, пам'ятаєш, на які ми старенькою камерою знімали всіляку нісенітницю, виходить, хтось не хоче, щоб його обличчя залишалося на касеті. Якби ж знати, на якій саме! Я, здається, майже все пам'ятаю. Пам'ять у мене робоча на відміну від деяких.

Наташа полюбляла демонструвати свої інтелектуальні переваги — здається, це в неї перетворилося на хобі.

— А я ось не пам'ятаю, — зізналась я. — Потрібно подзвонити слідчому.

— Дзвонила, — Наташа стомлено посміхнулася, — і якщо ти з ним заграєш, заради Бога, він не в моєму стилі.

— А ти що, це по телефону визначила? — в'їдливо запитала я.

— Ні, заїжджала в прокуратуру твого району, привозила список украдених речей. Та який там список? Так, десять відеокасет, — вибухнула вона. — Цей Аркадій багато про себе думає, міг би й сам заїхати в міліцію та запитати в слідчого Євгена Нечупаренка, який веде цю справу... Напевне, він просто хотів особисто переконатися, що ми схожі, як три краплі води, — посміхнулася вона.

— Природно, він же розробляє версію про те, що хотіли вбити мене, а Глашку поранили випадково, — згадала я.

— Сестро! Ти робиш разючі інтелектуальні успіхи під керівництвом слідчого! Які пігулки для мізків ти вживаєш?

— Ніяких. Я взагалі спиртного не вживаю, і незрозумілих ліків із сумнівними лікувальними особливостями теж.

Я переказала Наташі свій план.

— Досить цікаво, — вона схвально покивала. — Я думаю мені не варто виходити з твоєї квартири — не хочу, щоб убивця прийняв мене за тебе. Можна я залишуся в тебе ночувати?

— Ну, до мене хлопчик має прийти... — зам'ялась я.

— Та в тебе ж три кімнати! І матеріал у стінах, який звуки всотує. До того ж, ти знаєш, смаки на чоловіків у нас трьох різні.

— Це дуже добре! Інакше ми б зреклися одна одної ще в далекому дитинстві, — пожартувала я. Сумний вийшов жарт, надто схожий на сувору життєву правду, — мовляв, ти мені, звичайно, сестра, але за мого хлопчика придушу!

Я поміркувала й вирішила, що повертатися зараз додому Наташі може бути небезпечно. Хтозна, може прогулюватися з кухонними ножами біля мого будинку в злочинця — погана звичка? До того ж, я сама «запросила» можливого вбивцю в гості. Те, що зникли касети, де ми знімали в основному своїх друзів, ще більше впевнило мене в тім, що моя ідея — дуже небезпечна.

«А Наташка так спокійно прийшла до мене... А якби... Ні, краще про це не думати... Сьогодні, завтра, ніколи. Уподібнюймося тупій Скарлетт О'Хара й навіть переплюньмо її! Я не хочу думати про те, що моя сестра могла так само сильно постраждати, як і Глаша. У принципі, я теж могла постраждати. Так, невесела історія. Якщо слідчий прокуратури Аркадій Дубицький не поквартиться з висновками, то отримає три дуже свіженькі трупики».

Сестра роздяглася, дістала у ванній нерозпаковані зубну щітку, мило й дала собі ідеальний лад. Сіла зі мною поруч у моєму новому, ще жодного разу не приміряному халаті й раптом голосно розсміялася. Я подумала, що в неї вже почалась істерика, і прикидала, куди запхала заспокійливе.

— Як же ти впустиш свого хлопчика, якщо відімкнула дзвінок? Ти відчуєш його інтуїтивно? Велика любов підкаже, що він мучиться біля дверей?

— Ні, в нього звичка — Віталій дзвонить мені на мобілку, стоячи під дверима. І тут я згадала, що телефон у нього зараз не працює.

— А якщо вбивця вирішить і його вбити? За компанію, так би мовити, або вважаючи його небезпечним конкурентом?

Красуня відкинулася на дивані, помахуючи голими ногами в капцях із писочками дурнувятих кроликів.

Ні, в Наташки точно істерика!

Раптом задзвонив мій будильник, виконав мелодію французького канкану. Я схопила слухавку й одночасно кинулася до дверей.

— Люба, відчини, мені страшно поруч із трупом, — почувсь, як завжди, незворушно-ледачий голос Віталія. Однак, цього разу він був якимось замороженим.

Я негайно розчахнула двері, відмикаючи складні замки на підсвідомому автоматі. Навіть не глянула на свого жаданого, хоча зазвичай не могла очей від нього відвести. На підлозі лежала чарівна дівчина Інга, приблизно мого віку, Інга Олійна. Я була з нею знайома з самого дитинства.

Я дивилася на її вицвіле біляве волосся, спалене перекисом, негарне, заросле грибками прищів вузьке обличчя з гостреньким носиком, трішки косо посаджені сірі очиці — все це разом нагадувало дурнувятий кролячий писк. Вона лежала, як сонна дитина, тільки на спині, з заплющеними очима.

«Навіки заплющеними!» — в жалобі подумала я. Мені почувся похоронний марш, який виконується зазвичай на цвинтарі, серце стислося й упало в бездонну прірву. Жити стало тяжко й тоскно.

Перша отямилася Наташка.

— Дивний труп! — мовила вона, присідаючи навпочіпки біля нещасної, — без найменших слідів насильства. І крові нема, — трохи згодом додала вона, коли оглянула тіло під потужним світлом ламп, яких тут ніхто й ніколи не викручував. Після випадку з Глашею в нашому під'їзді всі мешканці дружно вирішили що супер-пупер-модного домофона на

дверях парадного недостатньо, і як оком змигнути було опоряджено маленьку затишну кімнатку для вахтерів, а точніше, для охоронців. А як на мене, мені й того ще не досить. Заходить людина, її запитують: «У яку квартиру?». А вона, припустимо, каже, що в 36-ту. Що вони, ці лоби, туди дзвонитимуть? А якщо разів десять за день подзвониш, мешканці й побити можуть. Особливо, якщо нервові, а в нас усі зараз нервові! От вони й пропускають... Хоча пропускають тих, хто знає імена та по батькові людей, котрі проживають у квартирі. А хіба сучасні кілери та злодії не знають, кого вони збираються грабувати й убивати? Не смішіть мої капці!

— А може, її отруїли? — замислено мовив Віталік, схиляючись над трупом. Розгледів непривабливу зовнішність дівчини, поморщився й устав.

— Страшна яка! — зауважив він.

— Так, смерть нікого не прикрашає! — філософствувала сестра.

— Цю потвору й життя не особливо прикрасило, — жорстоко докинув Віталік.

— А твоя фотографія в шістнадцять була не кращою, — я заступилася за труп. — Теж суцільно прищі, худий був, як тріска, та й посмішка ідіотська!

— Ну, та я таким був тільки в 16 років! А їй, по-моєму, зараз набагато більше, і здається, що гидке каченя вже ніколи не перетвориться на лебедя!

— Слухайте, тут лежить труп, а ви замість того, щоб організувати допомогу, тобто, тьфу, викликати міліцію, тільки обговорюєте її недоліки! — обурилася Наташка.

— А що обговорювати? Чеснот у неї вже нема! — зауважив Віталій.

Відверто кажучи, я ніколи не бачила його таким черствим. У мене навіть майнула думка: чи не він убив цю дівчину? Але чому? Ну, може, вона подразнювала його очні нерви...

— Мабуть, потрібно в міліцію подзвонити? — невпевнено запропонувала я і ледь не знепритомніла — рука «трупа»

доторкнулася до моєї ноги. Я навіть не скрикнула, просто витріщила очі й дико втупилася в Інгу.

— Що за жарти? — прошипіла я, мов чайник зі свистком, відчуваючи, що мої коліна тремтять і от-от не зможуть втримати ноги у вертикальному положенні, тож я гепнуся поруч із ожилим трупом.

— Що трапилося? — Інга підвелася, охопила голову руками та з подивом витріщилася на всіх нас.

— Це ти нам поясни, чому ти тут лежиш, мертве тіло з себе вдаєш? Це нова гра, «Морг удома»? — злобливо побурчала Наташа. До речі, вона цю мою подружку не зносила. Щоправда, у своїх смаках Наташа була не оригінальною: Віталіка вона теж не зносила.

Я допомогла Інзі встати, Віталік, підла тварюка, навіть не подумав мені допомогти, поручуся: таке навіть не спало йому на думку! «Звук, що дівчата ставляться до нього, як до маленької, беспорядної дитинки, якій потрібно й ротика після їжі витирати, й попку після туалету! Ні, я вочевидь сьогодні побила власний рекорд із лайки. Добре ще, хоч робила цю чорну справу про себе, а не вголос, бо мене вбили б набагато раніше, ніж мали намір».

Інга Олійна навіть не подивилася на мою сестру, спрямувала до мене жалібний погляд дефективної морської свинки з живого куточка, яку намагаються нагодувати милом, замість законних овочів. Цей погляд означав: «О шляхетна леді! Захистіть мене від інсинуацій жорстокого інквізитора!». Протягом тривалих років нашого з нею спілкування мене ці погляди зворушували, змушуючи пускати крокодилячі сльози, але цієї миті я відчула напад незрозумілого роздратування — напевно, нерви бойкот влаштували стресам (чи жалошам?).

— Справді, Інго, негарно лежати під чужими дверима й так лякати людей! — невпевнено мовила я.

— А може, ти збила її дверима? — припустила розумна Наташа, аматорка наукової фантастики.

— І яким це чином, якщо двері відчиняються всередину? — куснула я.

— Краще нехай ця потвора висловиться! — недбало кивнув на мою подругу Віталій.

— Який ти ввічливий! Я просто від тебе тащуся! — накинулася Наташа вже на Віталіка. Їй тільки привід дай кого-небудь розтерзати.

— Може, спочатку ввійдемо у квартиру? Чи тобі, Інго, зручніше тут, на підлозі? — запропонувала я, запрошуючи всіх увійти традиційним жестом.

Усі без слова заперечення ввійшли. Я змусила їх зняти верхній одяг, надягти капці й погнала на кухню з недбалістю пастуха, який загонить у хлів тупих овець.

— Отже, хто буде чай, а хто каву? — гостинно запропонувала я. Те, що труп виявився живою, хоч і дуже неприємною мені людиною, окрило мене. Я знову любила світ, я знову хотіла кави, Віталік знову здавався мені симпатичним янголятком, а не педерастичним придурком.

— Кава, після такого тільки кава! — простогнала Наташа, сідаючи якнайдалі від Віталіка й Інги. Віталік теж сів подалі від Наташі й Інги. Його чуйна душа не терпить сусідства з тими, хто йому фізично неприємний, і з тими, хто хоче його придушити. Я тільки потішилася, що кухня в мене велика, а диван — широкий.

— Чай! — буркнув Віталік.

— Кави, — прошепотіла Інга, — а найкраще, валеріанки.

— Кава з валеріанкою погано сполучається! — бадьоро сказала я. — Це все одно що вживати одночасно віагру та снодійне, як у анекдоті.

— Тоді тільки валеріанку, — по нетривалому роздумі промовила нещасна Інга. Увесь її вигляд свідчив про жахливі переживання.

— То що ж врешті-решт трапилося, не тягни! — сказала я, ставлячи перед нею чашку з водою, в якій розчинила десь із півфлакона валеріанки.

— Пам'ятаєш, ти подзвонила сьогодні й розповіла про те, що в тебе зламаний замок? Я уявила, як тобі страшно, та вирішила скласти компанію, — збиваючись, почала вона, злякано переводячи погляд із сестри на Віталіка.

— Авжеж, у товаристві, звичайно, боятися легше! — скривився Віталік.

Інга почервоніла, але продовжила: — Я доповіла вахтерам, куди йду, зайшла в ліфт...

— Подивилася на кнопки, вибрала потрібний поверх, це все зрозуміло... Ти конкретніше давай! — роздратовано пробурчала Наташа, помішуючи каву.

— Я просто намагаюся зібратися з думками! — з раптовою агресією, що не знати як прокинулася, вигукнула Інга. — Я вийшла з ліфта й... побачила біля твоїх дверей страшну істоту! Я чомусь, напевно, на автоматі, вийшла з ліфта й пішла... до твоїх дверей. Мабуть, я вирішила, що в мене галюцинації, і подумала, що скоро видіння зникне. Воно було жахливе! Інга на мить заплющила очі. Мені стало шкода її, — напевне, совість спохопилась і почала активно працювати після шоку.

— Це був хтось весь у чорному, з маскою з фільму «Крик» на обличчі... з ножем! — останні слова вона прокричала. — Напевно, я зомліла, — закінчила вона, тяжко зітхаючи.

Я з підозрою глянула на Віталіка: — Це не ти бавився?

— Ні, звичайно! — обурено вигукнув хлопець. — Коли я прийшов, вона вже лежала на твоєму килимку... Я чомусь подумав, що вона вмерла.

«Псих із ножем, — подумала я, — і вочевидь, по мою душу», — дійшла невтішного висновку.

Після того, як пішла Інга, сестра завалилася в кімнату дивитися відик, а я залишилася наодинці з Віталіком, — мені вже нічого не хотілося. Шок, який мене спіткав, коли я довідалась про існування психованого ворога, котрий ненавидить мене настільки, що йде на ризик... і ріже ножем мою рідну, палко улюблену сестру, ніяк не хотів відпускати. Я сиділа, мов у ступорі, дивилася невидючим поглядом просто перед собою. Віталік мовчав, тихенько поїдаючи запас моїх шоколадних цукерок. Йому було гарно навіть без мене — дивно вміє пристосовуватися!

— Довго ти будеш шпалери гіпнотизувати? — нарешті не витримав він. — Слухай, я розумію, в тебе така трагедія, я, звичайно, все розумію, але... Мені нудно! Давай вирішуй, або ми зараз у ліжку лягаємо, або я додому піду — мені ще роман про прекрасну Ізабеллу дописувати треба.

Я байдуже глянула на нього в момент душевної кризи, першої кризи, котру я зустріла з ним, і не відчула до нього нічогісінько. Та й раніше нас пов'язувала пристрасть, а ніяк не любов. Та й пристрасть здохлякувата — звичайна тваринна злучка.

— І що там твоя Ізабелла? — мені хотілося послухати про щось вигадане, картинно гарне і неможливе.

— Зараз на порозі ночі з сером Ричардом, — скупо відповів Віталій. Він не дуже любив ділитися сюжетами своїх книг до того, як їх закінчував. Йому скрізь ввижались конкуренти, навіть у власному ліжку.

Задзвонив мобільник Віталія, той недбало витяг його з кишені вузьких, облиплих, мов друга шкіра, джинсів. Миттєво обличчя в нього розквітло посмішкою:

— Гено? Друже мій, та чи ти це? І як тобі Париж? Лайно собаче? Ну, я так і думав. Зустрітисся? — він скопив на мене око. — Зараз я не сам, взагалі... Та не ревнуй ти!

Я з жінкою, ну, слово честі, з жінкою... Хочеш я передам їй слухавку?

Красунчик з незвичним нахабством тицьнув мені просто в обличчя слухавку: — Люба, будь цяцею, скажи Геночці, що ти — жінка.

— Я жінка, — підтвердила я голосом Буратіно.

— Задоволений? — прошипіла я, передаючи йому слухавку. — Що мені ще зробити заради тебе? Запропонувати твоєму коханцеві груповуху? До речі, слід повідомити йому, що в мене ночує сестра-близнючка, може, він любить екзотику?

Здається, до Віталіка дійшло, що він перегнув ціпок. Він швидко розпрощався з Геночкою і кинувся чіплятись до мене.

Я скинула його руку зі свого плеча.

— Іди звідси, гомику! — стримано промовила я. — Я можу пробачити що завгодно, я можу навіть платити тобі, що, в принципі, й роблю... Але хлопець... Нехай тебе цей хлопець і має, раз твої романи ні к дідьку не годяться!

Я втупилася йому просто у вічі, ледь стримуючись, щоб не схопити за його розкішне волосся та не розтовкти його гарненьку пичку об батарею, столик або підвіконня. Що виявиться ближче. Загалом, хлопчикові загрожувало тотальне знищення.

— У мене є ідея — домовся з виробниками паперу, нехай твої романчики надрукують на туалетному! І якщо ти гей, то й спи зі своїми хлопчиками, а мене в цю брудну справу не вплутуй!

І, поки не дійшло до гріха смертовбивства, я просто однією рукою виволікла його в коридор, другою відімкнула замок і випхала його за двері, ще й викинула вслід його речі. Двері я за ним зачинила з грюкотом — бідолашні мої сусіди, суцільні стреси! Хоча якщо в них такий само євроремонт, як і в мене, то звукоізоляція в стінах і вікнах дозволяє цілком мирно співіснувати з таким чудовиськом, як я.

Коли я повернулася в кухню, мене почав бити дроз, я схопилася тремтячими руками за одвірок і заревла на повен голос, сподіваючись на горезвісну ізоляцію. Звідкілясь узялася добра сестричка, обійняла мене за плечі, посадила за стіл і напоїла гарячим чаєм.

— Молодець, давно вже час було так зробити! — резюмувала вона кінець моєї любові. — Шкода, що ти не дала йому копняка!

— А звідки ти знаєш?

— Підглядала. Касети мені вже нудні, реальне життя набагато цікавіше!

— Якби копнула в дупу, йому б сподобалося! — тужно відповіла я, крутячи в руках чашку.

У моїй душі неминуче поселялася осінь...

Про смерть Віталіка я довідалася тільки вранці; мене розбудив наполегливий телефонний дзвінок слідчого.

Я слухала, але нічого не могла зрозуміти, немовби за ніч розучилася думати. Мене ніби вишкребли зсередини, як гарбуз у День Всіх Святих (День Усіх Мертвих?), і ще нічим не наповнили.

— Вибачте, що змушений повідомити вам про нове горе, але вашого хлопця зарізали в спину, коли він виходив із вашого будинку. Згадаєте, коли точно він виходив?

— Давайте я спочатку приїду на впізнання, адже я потрібна для цього? — тихо запитала я, підіймаючись із ліжка і дивлячись на сіре небо, яке демонстрували у всій красі мої вікна. Дивно, хоч у квартирі й було тепло, я відчувала крижаний холод, мене почало трусити. Я почула, що Наташка взяла слухавку паралельного телефону.

— Немає потреби, труп Віталія Васнецова вже впізнали його батьки, — швидко відповів Аркадій Дубицький. Мені подобався його одночасно м'який і сильний голос. Звичайно, голос, як і тіло, цілком могли бути оманною...

«Дивно, дурень дурнем, дуб дубом, батарея батареєю, але з прізвищем великого художника, — мимохить подумала я. — Людина, напевно, завжди думає про сторонні речі ось у такі хвилини, щоб остаточно не схибитися».

— Мені приїхати до вас, чи ви приїдете до мене? — уточнила я, знаючи, що цього вже не уникнути.

— Якщо почастиєте кавою, то сам приїду.

— Гарантія, мов у швейцарському банку, — відповіла я.

Сестра зайшла до мене в нічній сорочці: — Мені піти, чи залишитися?

— Куди йти! Хочеш мене під монастир підвести, чи що? Напевно, Аркадій у першу чергу підозрює мене. Адже я цього вечора посварилася з Віталієм, я його вигнала.

— А хто про це знає?

— Його коханець, який зараз щосили метає ікру та обвинувачує мене на кожному розі прокуратури. На його думку, хто, як не погана натуралка-істеричка, міг ще цокнути такого гарного хлопця, такий великий літературний талант? Не здивуюсь, якщо завдяки його старанням до мене зараз рухається юрба «голубих» із кинджалами.

— А кого цікавить його паскудна думка? — злобливо запитала сестра. — Та я сама б із того Віталіка котлету зробила, тільки їсти не стала б, а собакам викинула! Як він міг із тобою так поводитися, з такою гарною, розумною і багатую жінкою! Шмаркач-переросток!

Натаха палала гнівом — за мене, що приємно. Мені легше стало існувати в цьому жорстокому світі...

— Якщо ви думаєте, що ми вас підозрюємо в його вбивстві — забудьте! — радісно почав Аркадій, очевидно навчений фізіономістики.

Я подала йому каву, приготувала при ньому ж таки, про всяк випадок; разом зробила кави собі й сестрі.

Ми інтимно сіли за столик. Цього разу Аркадій приніс протоколи з собою, розклав їх на столі (дві штуки) та діловито дістав ручку.

— А ти що, ще й писати вмієш? — здивувалась я. — А де ж Сергій Ільюк?

— Він не любить кави, — серйозно відповів Аркадій.

— То чому я відпадаю? — все-таки зацікавилась я.

— Тому, що одні ваші сусіди, мила сімейна пара, яка наймає квартиру на поверх нижче вашого, аматори екстремально сексу на балконі, бачили весь процес убивання. До речі, потім скаржилися на зіпсований настрій. Вони бачили, як Віталік вибіг, мов ошпарений, бачили, як із кущів біля вашого будинку вибігло за ним щось чорне, або хтось у чорному з білою маскою на обличчі й кинувся за ним. Сусіди почали нестямно репетувати, щоб попередити хлопця, й зовсім забули про свій балкон із євровікнами, що не пропускають звуку. Загалом, чудовисько наздогнало хлопця, швиденько зарізало його...

Я мимоволі здригнулася, розлила каву на халат, добре хоч не на голі ноги.

— ...і зникло в темряві, — патетично закінчив Аркадій.

— Ну, це, в принципі, могла бути і я, якби в мене не було сестри як свідка, що я вигнала Віталіка, мов драного kota, а сама залишилася ридати біля підвіконня...

— Просто ніж виявився таким самим... — спокійно провадив Аркадій, — як той, що ним намагалися зарізати вашу сестру.

— А чому ви думаєте, що я не могла зарізати свою сестру? — на мене напала жага самознищення.

— Сашко, що ти таке ляпаєш? — Наташа поцілувала мене в чоло. — Стули пельку, бо ще помилково посадять!

— Як би ви могли одночасно вдарити Глашу в спину й повернутися додому перед самим її носом? — резонно зауважив слідчий, дивлячись на мене як на капосне, але миле дитинча. — Ваша сестра, до речі, згадала, що після удару чула кроки, хтось втік. Та й навіщо вам, власне, вбивати свою сестру?

— Пробачте... я мелю дурниці, бо мені дуже погано! Учора я посварилася зі своїм хлопцем, а потім його зарізали біля мого будинку.

— А що, справедливість! — докинула сестра.

— Але все-таки це... жажливо, — не здавалась я.

Ми докладно розповіли Аркадію про вчорашній вечір, особливо наголошуючи на певних подіях, а потім, коли він усе записав, розписалися під протоколом. Потім він розповів нам зо два анекдоти про морги й трупи та пішов, але спершу пообіцяв розповісти нам про кінець розслідування, якщо воно коли-небудь скінчиться, а не зависне «глухарем».

— «Глухарів» у нас багато, — довірчо повідомив він уже в передпокої, схиляючись до свого чорного черевикика, — сезон, напевно... Взагалі ці пташки в нас дуже добре розмножуються.

— Боже, як же я боюся за тебе, за себе й за Глашу! Може, нам усім в Америку покотити, поки тут усе не скінчиться? — зненацька запропонувала я.

Наташа замислено похитала головою:

— Це не вихід, адже вбивця, швидше за все, — твій друг. Близька тобі людина. Грабіжник не став би так наполегливо переслідувати тебе, звичайний, рядовий бандит теж. Ну, поїдемо ми, а потім же однаково рано чи пізно повернемося — жодна з нас в Америці чомусь залишатися

не хотіла. Любимо ми свою батьківщину, ідіотки! А коли повернемося, нас зустріне твій ворог — наш ворог — і знову почне вбивати. Ні, треба брати бика за роги!

У Наташки слова рідко розходилися з ділом, вона не належала до породи пустих ідеалістів і мрійників.

Сестричка знову сіла за стіл у кухні — здається, він став нашим постійним житлом — і попросила мене подати їй папір і ручку. Я подала. Вона сіла в позу зразкової школярки, підперла обличчя кулаком і стисла ручку.

— Отже, підсумуємо все, що ми знаємо, — по-діловому почала вона. Я сіла поруч, намагаючись зігнати в одну купу думки, що розбігалися.

— Знаємо багато чого, але зараз наші знання, атестати й нагороди допомагають, як рибці парасолька, — сварливо кинула я.

— Маю на увазі наші припущення щодо справи, — не дратуючись, провадила сестра, яка звикла до різких перепадів мого настрою, знаючи, що я в кожному разі абсолютно не небезпечна: важкими речами кидатися не стану.

— Ну, я думаю, що вбивця — маніяк, бо вочевидь ні на що матеріально не розраховує, — я поки не збираюся писати заповіт на користь мого можливого вбивці, — почала міркувати я.

Кава завжди надавала моїм думкам необхідної ясності, мов лампочка, ввімкнута в темряві.

— Приймається, — відповіла сестра, записуючи щось на аркушику, я її кривий почерк навіть зблизька не розшифровувала.

— Убивця — це не ти, не я й не Глаша, тому що Глаша технічно не змогла б ударити себе ножем, ти в момент убивства Віталіка була зі мною, а я з тобою. І навіщо, чорт забирай, це нам потрібно?

— Приймається, але не заривайся, бо я й по голові дати можу! — крізь зуби пробурчала Наташа, — здається, я таки змогла довести її до точки кипіння.

— Щоб я стала ще психованішою, ніж тепер? Ну, ти екстремалка, сестричко!

— Що далі? Чи ти спеціально відімкнула мізки, щоб я за тебе працювала?

— Наша мама зараз у Америці, замужем за мільйонером, наші гроші їй не потрібні, тому що здебільшого, вона ж сама нам їх і надсилає, — провадила я.

Наташа вже посміхалася, але намагалася придушити посмішку в зародку.

— Сонце, давай без тупих жартів! — благала вона, бо ми на цих стільцях відсидимо собі дупи й будемо ходити з пласкими!

— Добре, отже, хтось знав про мій відеодомофон, тому й переодягся в цей костюм.

— Що, ти завжди всім розбовкуєш, де в тебе ключ від квартири валяється, де коштовності лежать, якою відмикачкою двері зручніше відчинити? — в'їдливо говорила сестра, роздратовано постукуючи ручкою об стіл.

— Так, іноді буває, знаєш, так приємно похвалитися технічною новинкою, — зізналась я.

— Виходить, убивця — точно хтось із твоїх, ця обставина ще раз підтверджує наші здогади.

Я раптом так і сіла:

— Убивця — Інга Олійна! — прошепотіла я.

— Чому ти така впевнена? — Наташа подалася до мене всім корпусом, як спортсмен у бігу.

— Чому-чому, по качану! — роздратовано кинула я, походжаючи кухнею та примудряючись навіть на такому величезному просторі натикатися на кути, двері й техніку. Моєю жертвою ледь не стала ні в чому не винна мікрохвилівка, я насилу врятувала її — зловила в свої люблячі обійми. — Дивися, саме Інга вчора приперлася до мене. Я дивилася плівку — більше нікого мій домофон не зафіксував! Це — раз! Два — вона лежить на підлозі з незрозумілих причин.

— Вона ж розповіла тобі, що...

— Що? Нічого! Набрехала вона нам повен міх, а ми слухали з роззявленими ротами!

— Пояснюй конкретно, я нічого не розумію! — благала сестра.

— Для початку уяви, що вона хотіла вбити мене.

— Не уявляю! — чесно зізналася сестра. — За що, наприклад?

— Я можу уявити, — задумалась я. Невеселими були мої міркування. — Розумієш, колись, років у 13, мене охопили юнацька депресія і одночасно — максималізм. Я вирішила, що Глаша — занадто бігає за хлопчиками, ти — занадто захоплюєшся своїм філософствуванням... і взагалі, що я вас не люблю, — сором'язливо зізналась я. — Ти ж не ображаєшся?

— Ні, але придушила б тебе із задоволенням! — мрійливо проказала Наташа, стискаючи кулаки.

— От і я зізналась Інзі, що хотіла б мати сестрою тільки її, що завжди буду любити її та допомагати їй. І навіть, стривай, згадала! — я підхопилася й у нападі натхнення промчала по кухні, мов електровіник. — Здається, цю нісенітницю про вічну «сестринську» любов ми записала на одну з викрадених касет! Інга навіть неадекватно висловилася, мовляв, якщо я порушу обітницю, вона мене уб'є! Можливо, вона прийняла мої слова надто серйозно, — сумно додала я. — А ось я — ні. Й поплатилася за це! До речі, вона настільки часто бувала в мене вдома на Святошині, що могла б украсти не тільки копію ключа, — пам'ятаєш, запасні ми тримали в кришталевій вазі, в усіх на очах, — але й усі наші коштовності!

А потім її батьки пропили квартиру, Інзі довелося терміново шукати роботу, наймати дешеве помешкання й шукати собі чоловіка, який би за все це платив. Вона вийшла заміж, але чоловік виявився садистом... Він вигнав її з дому. Батьки виїхали в якесь село, навіть не сказали,

куди. Покинули, звичайно. Ти розумієш, вона навіть нічого в мене не просила: ні грошей, ні іншої матеріальної допомоги... Але вимагала забагато співчуття, а в мене... не було стільки часу. Ти мене знаєш, я б дала їй грошей, навіть дозволила б безплатно жити в нашій квартирі на Святошині...

— Так, ти могла б! Що з тебе взяти!

— Помовч, дай зібратися з думками. Вона просто хотіла... щоб я виконала свій моральний борг... сестри. А я — все забула! І тоді ж ми поїхали в Америку — заробляти на квартири.

— Так, тоді в нас була своя криза — до нас нарешті дійшло, що ми абсолютно не в змозі жити одна з одною, — підтвердила сестра.

— Може, вона вирішила, що я її зрадила, що я — порушила дане їй слово... Не знаю, — я відчула втому. Нічого не хотілося, навіть думати, а тим більше міркувати, співставляти й здогадуватися.

— Гарзд, моральний стан цієї божевільної мені зрозумілий, тепер — факти, — зажадала сестра.

— Факти... Вона приходять до мене, щоб убити, це ясно. Переодягається в цей дурнуватий костюм, можливо, у ліфті або біля смітника, на балконі, не знаю... Але не перед вахтерами ж! До речі, я впевнена, — якщо їх допитати як слід із застосуванням гіпнозу, вони більше нікого, хто в цей час ішов до мене, не згадають.

— Крім твого коханця.

— Але він же вмер, і тому вбивцею бути не може! — заперечила я.

— Убивця міг назвати будь-яку іншу квартиру! — заперечила вона. — Навіщо їй так себе підставляти?

Я знизала плечима:

— Хто знає? Може, думала, що тендітну дівчинку не запідозрять у такому жажливому злочині? А може, їй було вже однаково? Головне — убити мене, а там — хоч трава не

рости. Ну, стоїть вона отаким опудалом перед моїми дверима, думаючи, що замок зламаний! А він цілий! І дверей одним натисканням не відчиниш! А тут — ліфт зупиняється на моєму поверсі. Ліфт далеченько від коридору, але ж однаково чутно. Вона встигає добігти до смітника, сховати за нього костюм — думаю, він знімається одним простим рухом, як нічна сорочка. А потім вона швидко біжить назад.

— Навіщо? І чому вона прикинулася трупом? Заради приколу, чи що?

— Треба обміркувати. А, зрозуміла! Уяви, заходить до мене друг або подруга. Так?

— Ну, начебто так... А хто ще може до тебе заходити? Циганка по милостиню, чи Арнольд Шварценеггер по автограф?

— А потім він або вона йде, — не зважаючи на її жарти, міркувала я далі. — А потім вахтери розповідають мені, що до мене приходила... одна мила дівчинка.

— А я їм кажу, — та не було ніякої дівчинки!

— А вони: ні, була! Ми точно бачили!

— А я їм: ні, не булао!

— А вони мені: сама дурна!

— Давай конкретніше! нема чого тут влаштовувати театр! Ближче до справи, бо ми так до ночі просидимо!

— Вони ж записують, хто до кого йде! А Інга знає про мій відеодомофон, який чудово фотографує тих, хто стояв біля моїх дверей. Припустимо, її пики я не бачу, я бачу маску... Лякаюся, природно, тому що маска страшна. А тут ще згадую про Глашу, яка лежить у лікарні... Бачу в руках «чуда-юда» ножа. Не терпілося їй, бачся, не могла потім його вийняти! Я, звичайно, не супервумен, і підключаю міліцію. А міліція робить свої висновки.

1). На екрані домофону — чудовисько!

2). Заходили дві дівчинки, чи, припустимо, дівчинка й хлопчик, вони й вийшли потім. Але, дівчинка до мене так і не зайшла.

Питання: чому? Що, поверхів багато, поки піднімалася, роздумала в гості йти? Ні! Це значить, вона намагалася зайти, сподіваючись на зламані двері, тільки в костюмі опудала, з ножем у руках! Я ж їй, як і всім іншим моїм друзям, виразно говорила, що за відчинені двері не боюся, бо внизу — вахтери й кодовий замок на парадному! От вона й біжить до дверей, вдає, що приїхала раніше й збирається мені дзвонити.

— А потім вирішила вдати трупа? Навіщо?

— Ну яка ж ти тупа! — роздратовано вигукнула я, спліскуючи руками. — Може, й справді непритомна впала. Але я думаю, вона якось хотіла пояснити, як майже в той самий час біля моїх дверей опинилися вона й убивця та чому вони одне одного не помітили. Що, вони були в паралельних світах, чи що? Адже моя камера фіксує час зйомки!

— Як усе складно! — глибоко зітхнула сестра.

— Нічого, математика набагато складніша, а її все-таки вчать.

— Цікаво, як же вона збиралася пояснити міліції, хто був під маскою? Адже заходило до тебе тільки двоє?

— Напевне, побачила Владика й вирішила, що підозра повинна впасти на нього. До того ж, у нас донедавна був чорний хід. Щоправда, там ішов ремонт, і рухатися будівництвом без каски навряд чи хтось наважився б. Але міліція могла проковтнути версію про людину, яка все-таки пробралася цим шляхом. Думаю, вона на це й розраховувала. Якби не стали підозрювати Віталіка, то запідозрили б невідомого, котрий проник через будівництво. Дуже складно, але можливо. Було.

Сестра з очікуванням дивилася на мене, розтуляючи рота, мов риба, яку живою продають на ринку. Здається, її дивувало, що й у мене є мізки.

Я знизала плечима:

— Я ж Інзі не дзвоню щодня і всіх новин не повідомляю! Так, вибірково, про що згадаю на цей момент. Просто ще три дні тому реставрація озаддя нашого будинку скінчилася, чорний хід заклали цеглою. Другого входу зараз нема, розумієш? А вона цього не знала!

— А за що вона — Віталика? — тихо запитала Наташа.

— Він її ображав, пам'ятаєш?

— Авжеж, хіба що ногами не копав.

— Ось і отримав.

— Цікаво, а ми за що отримали?

— За минулі гріхи, напевне? — задумалась я знов.

...Інга зізналася. Відразу. Посмертно. Вона пішла з життя від ляку, що її все-таки зловлять, і була недалеко від істини. Мені до нестями шкода Віталія — справжня чоловіча краса так рідко зустрічається! І чи ж винен він у тім, що янгольська зовнішність не підкріплювалась янгольською вдачею? А навіть якщо й винен, чи ж Інзі його було судити й страчувати?

Але я не можу не пожаліти й Інгу, мені також до нестями шкода, що своїх «геніальних» висновків я не зробила раніше, тоді, коли вони дійсно могли принести користь!

Як же мені набридла ця вічна осінь — годі, їду в Америку, бажано, у Флориду! Як добре, що мені є куди втікати! Тільки нехай видужає Глашка, я не хочу її кидати...

...Може, Аркадій візьме відпустку?

Силіконовий монстр

І. Мистецькі стосунки

Усе починалося до банальності просто. Марина познайомила Світлану з Тонею, Світлана познайомила Тоню з Денисом... і пішло-поїхало.

Можливо, якби Світлана не була такою наївною оптимісткою, котра широко бажає всім добра, нічого поганого б і не було. Але, хоч би там як — історія сталася.

Серед Світланиних подружок Марина чомусь займала почесне місце. Саме «чому», бо, наприклад, із Анечкою, Оксаною і Вікою Світлана була знайома набагато довше (хоча й шість років — не така вже дрібниця, погодьтеся), Лера й Анфіса завжди підтримували її, до того ж, із Лерою, Мирою і Аллою дівчину поєднувала, крім дружби, ще й любов до Bon Jovi, яку вони вважали (і не без підстав) найкращою групою всіх часів і народів, із Катею і двома Ленами вона вчилася в школі, а з Зоєю — в університеті.

Було ще багато дівчисьок, але якось так трапилося, що саме з Мариною Світлана познайомилась у момент переосмислення життєвих цінностей, разом із нею написала кілька оповідань, три повісті й роман, а згодом присохла настільки, що не могла прожити й дня без годинної телефонної розмови.

Хоча Марина була старшою за Світлану всього на рік, між ними відчувалася велика різниця. Завдяки гарненькій зовнішності та життєрадісній вдачі, Світлану

вважали школяркою, хоча вона вже вчилася на п'ятому курсі. Дівчина нагадувала сонечко, яке зігріває всіх своїм теплим проміннячком.

Марина ж за кожної зручної нагоди ніби мимохідь згадувала, що в її жилах тече кров польських шляхтичів, у яких під час революції більшовики відібрали величезний маєток, де, зрозуміло, закопані незліченні скарби, і тому намагалася здаватися справжньою дворянкою (і нічого, що не завжди їй це вдавалося).

Правда, іноді виявлялось, що вона має також частку циганської та німецької (ах, далеко їй до світлого образу «чистокровної арійки»!) крові, так що численні спроби придушити подругу (після яких на її шиї нерідко залишалися помітні сліди, що не сходили з ніжної шкіри кілька днів) виправдовувалися цілком і навіть не змушували ні Марину, ні Світлану замислюватися над психічним здоров'ям полячки-циганки. І даремно, між іншим.

Вони познайомилися дивно — через дитячу газету, що після їхнього знайомства прожила рівно рік. Через ту саму газету Марина знайшла своїх перших партнерів — теж ненадовго. А знайомство тим часом переросло в дружбу, на подив міцну.

Можливо, цей дивний факт пояснюється тим, що протягом трьох років вони тільки листувалися звичайною поштою (не плутати з електронною, про яку тоді, на початку дев'яностих, ніхто з жителів колишнього Союзу і не здогадувався), а потім ще рік передзвонювалися.

«Очна ставка» відбулася на дні народження Світлани. Крім батьків дівчини, там були присутні друзі родини та найближчі зі Світланиних подруг. Світлана відчинила двері й побачила на порозі доволі сильно, але красиво нафарбовану дівчину, що відразу здалася чомусь дуже високою, хоча насправді Марина була на

п'ять сантиметрів нижча за неї. Коротка темна спідниця, чорна блуза в квіточки. І багато, багато, БАГАТО біжутерії! Світлані сподобалося Маринчине рудуваторусяве, довге, русалчине волосся. Було в обличчі гості таке, що насторожувало, але Світлана, як завжди, не звернула уваги на дурнуваті знаки з підсвідомості.

Своєю балакучістю, начитаністю і звучним голосом Марина підкорила майже всіх гостей (як підлітків, так і дорослих), тільки Денис, який сидів біля Світлани, презирливо кривився, слухаючи особливо голосні руляди юної письменниці. Марина не помічала цього; їй дуже сподобався Денис, і вона твердо вирішила здобути його.

Коли Марина виголошувала тост, то з пафосом заявила, роблячи багатозначні паузи і піднімаючи палець у потрібних місцях, що Світлана виправдала її очікування (причому, на цьому місці їй стало незатишно — немовби вона товар, куплений «у мішку», із заплющеними очима, розглядаючи який, покупець радіє, що не даремно витратив свої гроші). Правда, потім, за якийсь час, вона повідомила Світлані, що та її все-таки розчарувала: Марина очікувала побачити білявку, а не шатенку. І взагалі...

Можливо, саме з цієї причини, а можливо, з іншої, але років за два Світлана таки стала білявкою. У повній відповідності зі своїм ім'ям.

II. Світлані й Марині проблеми

Обидві дівчини обожнювали участь у всілякій суспільній діяльності, а також мали багато хобі. Світлана наприклад, свого часу ходила на художню гімнастику, у гуртки малювання і плетіння, у хорову студію, професійно танцювала, була капітаном шкільної коман-

ди КВК, а зараз підзаробляла моделлю і писала вірші, статті та замітки в університетську газету «Економіст».

Марина ж колись була палкою фанаткою Майкла Джексона, захоплювалася фотографією (і багато своїх шедеврів посилала поштою Світані), робила фотомонтажі, була членом журналістського гуртка. Нещодавно вступила в молодіжну волонтерську організацію Анти-СНІД.

Їй було приємно ходити на заняття, які називаються голосним словом «лекції», слухати про статеві збочення та інші речі, пов'язані з сексом, які призводять до зараження ВІЛ-інфекцією, про наркотики і наркоманів, про садистські злочини... А потім із тремтячими ніздрями, моторошним блиском у очах і повчально піднятими бровами і пальцем (любила Марина театральні ефекти!) переказувати це школярам.

Ще вона використовувала в своїх творах інформацію, котру всотувала, мов губка. В них усі як один герої були кровожерливими, спостерігався надмір трупів, крові, маніяків та інших принад. Але історії ці не були похмурими страшилками, нудотними й нікому не цікавими.

Річ у тім, що Марина мала рідкісний дар цинічного гумору, який разом із мистецькими порівняннями, у доборі котрих їй не було рівні, справляв приголомшливий ефект: читач вгризався зубами в свіжий труп... ой, пробачте, у розповідь Марини, й не відпускав його доти, поки не наштовхувався поглядом на останню крапку.

Ще вона писала вірші, які, хоч і дихали тугою та болем, справляли незгладиме враження на людей. Ці алмази, що виблискували в мертвотному місячному світлі (тому що емоції, описувані в них, можна було порівняти швидше з ніччю, ніж із днем), привертали до себе, як вабить маленький старий цвинтар, залитий місяцем,

де зарослі могили сусідять із напіврозваленими лавами, а самотній нічний птах, що ризикнув сісти на похилену огорожку, відразу кам'яніє, перетворюючись на вибагливий елемент декору.

Ці твори, схожі на готичні замки, привертали і заворожували Світлану, хоча її знайомі вважали «дурну писанину» Марини графоманією. Але дівчата втішали себе тим, що справжній талант, мовляв, завжди знайде своїх шанувальників, і продовжували Діяти.

Світлана широко любила Марину і вірила, що та відповідає їй взаємністю. Якось непомітно вони ввійшли в сяючі врата того віку, коли дівчинка стає дівчиною, привертає увагу хлопців, коли вона розцвітає божественною квіткою, а безвинність її помислів ще не перекреслено безжальним олівцем сексу, який хоч і вводить її в новий світ, світ дорослих людей, що приймають рішення і відповідають за них, але забирає з собою чистоту помислів, ніжність сновидінь і святість дружби.

Марина якось швидко перескочила невидимий бар'єр, уперше «зробила ЦЕ» у п'ятнадцять років. Вона почувалася дуже дорослою, дуже самостійною і любила вказувати на недосконалість незрілої подруги мудрим тоном старшої вчительки.

А Світлана зацікавлено слухала розповіді подруги про сволоту-чоловіків, які не вміють дарувати жінці задоволення. Вона знайомилася в інтернеті, наївно сподіваючись знайти любов усього свого життя (хоча в глибині душі ще любила Андрія, на рік старшого за неї, котрий не раз обривав її спроби зблизитися чи навіть просто потоваришувати, кажучи, що не дозрів ще для серйозних стосунків, а насправді ж видно було, що він просто надає перевагу якомусь іще не виведеному типу жінок, бо в свої 20 ні з ким жодного разу не зустрічався; його знайомі навіть прозоро натякали на нетрадиційну орієнтацію хлопця).

Але, на жаль, далі пари-трійки походів у заклади fast food (потенційні кавалери не володіли фінансами, а скромне Cheeseburger Menu прирівнювалося ними щонайменше до медового місяця на Канарських островах) справа не йшла. Потім черговий хлопець, старанно облизуючись і натужно пихкаючи, намагався обійняти Світлану (що вона ще дозволяла), але спроби поцілуватися (при цьому на загальний огляд чомусь виставлявся мокрий язик із крапельками слини — фе!) рішуче припинялися.

Річ у тім, що Світлана не тільки була незайманою, але й ніколи не цілувалася. Вона не лише соромилася цього (що зрозуміло), але і (що теж резонно) не тямля, чому вона повинна робити ЦЕ (поцілунок взаємно уявлявся їй чимось не дуже гігієнічним, особливо коли від хлопця тхнуло горілкою, цибулею, потом, брудними шкарпетками і часником), з людиною, котра їй не подобається. Хлопці ображалися, нервово шморгали носами, як собаки, що зачули смачненьке, але розуміють, що їм цього смачненького не бачити, як власних вух, і незабаром зникали, навіть не беручи на себе праці подзвонити й повідомити про розірвання стосунків. Світлана звикла до цього, але потроху втяглася в дивну гру і вирішила «підсадити» на інтернет-знайомства й Марину, тим більше, що та всіма доступними способами давала зрозуміти, що **ДУЖЕ ХОЧЕ ТУДИ!**

Отже, Світлана ввела подругу в таємничий світ інтернету, показала Марині основи HTML, завдяки чому на веб-просторах з'явився «Офіційний сайт Дичко Марини Орестівни», дизайн якого господиня спочатку «злизала» з дизайну Светчиного сайту, а потім поступово перетворила до невпізнанності, узявши готові коди реальних сайтів і застосувавши їх до свого віртуального дітища.

Тепер дівчата, призначали побачення і приходили на зустрічі разом, сиділи в кафешках, з розумним виглядом слухаючи прикрашені розповіді чоловіків і хлопців про себе (а ні про що більше ті говорити не хотіли й не вміли, вважаючи, що оплатили час дівчинок — отже, тепер мають повне право навантажувати їх своїми проблемами і численними комплексами).

Потім Світлана і Марина сміялися, обговорюючи своїх «кавалерів», які, витрачаючи на дівчину п'ять гривень і маючи зарплату, еквівалентну 30 доларам, поводитися, як спадкоємні принци. Розпещені мамії бажали знайти безкоштовну дівчину на ніч — чому б і не витратити один раз п'ять гривень на цю благу справу?

Загалом, час ішов, дівчата розважалися, спілкувалися, писали в співавторстві... Марина давно закінчила будівельний технікум, Світлана вчилася в університеті, але різниця в освіті не бентежила їх.

III. До чого тут Тоня

Може, ви подумали, що Світлана і Марина жили у своєрідному емоційному вакуумі, коли нікого, крім найкращої подруги, не треба, але це було не так. Далеко не так.

Оскільки твори Світлани не були цілком присвячені сексу, СНІДу й наркотикам, Марина вирішила шукати нового співавтора. Ні, зрозуміло, зі Светою вона продовжувала спілкування — принаймні, спочатку. Але в її житті з'явилася Тоня.

Тоня Силикончева училася в академії МВС, вважала себе експертом у всіх юридичних питаннях і разом із Мариною ходила в АнтиСНІД. Вона теж писала, але того примарного вогню, що присутній у кожному

оповіданні Марини, в неї не було. Її «твори» вражали бездарністю і злістю. Вона часто заздрила людям, причому іноді без видимих причин. Марину теж нерідко дратувало життя, нервували колеги, сусіди, перехожі, водії дорогих іномарок та інші темні типи, дівчиська чудово розуміли одна одну. Щоправда, обидві за вдачею були домінуючими особистостями, сварки траплялися й у них. Але поки що до серйозних розбирань із мордобиттям, вириванням волосся, матом і прокльонами не доходило.

Тоні Силікончевій дуже підходило її прізвище. Річ у тім, що дівчина була худа до непристойності, здавалося, що нема в неї частини тіла, яка не потребувала б добрячої ін'єкції силікону: тонкі, майже непомітні губи, худі сідниці, практично непомітні груди... Кривдно, що навіть худими ногами похвалитися вона не мала можливості: вони були кривуваті, й це помічалось навіть неозброєним оком, тож дівчина мусила носити мішкуваті джинси, доповнювані такими само светрами. Крім того, дотепна Тоня знайшла вихід навіть зі свого скрутного становища з грудьми (точніше, з їх відсутністю): надягала бюстгальтер другого розміру, який старанно заповнювала ватою, і дивлячись на неї, люди не підозрювали, що груди несправжні. Темне волосся вона вкладала так, щоб воно прикривало високе чоло, на якому за кілька років цілком могли утворитися залисинами.

Що було в ній дійсно гарним — то це довгі густі вії; щоправда, булькаті очі водянисто-блакитного кольору, які наводили на думку про базедову хворобу, й величезні темні кола під ними трохи псували враження.

Як і кожна статево зріла дівчина, Тоня хотіла зустрічатися з хлопцями. Ось тільки не завжди це в неї виходило. І темними безсонними ночами вона лежала на зім'ятій постелі, дивилася в стелю і намагалася

забути пережите кілька місяців тому приниження. Правда, воно чомусь згодом не тільки не забувалося, але обростало новими подробицями, що спливали з підступної підсвідомості, як труп із безодні морської.

Тоді до Тоні в гості прийшов Вася, що вчився разом із нею в академії. Саме перед цим він водив дівчину в дешеву забігайлівку, рідну для бідних студентів, у яких, однак, чомусь завжди знаходяться гроші на пиво і нехитру закуски.

Зараз, підбадьорений склянкою так до речі знайденого Тонею в надрах комори домашнього вина, хоч і дуже бридкого на смак, але все-таки міцного, хлопець узявся до виконання плану спокушання дівчини, яка була незайманою. Він буквально викладалася, всіляко намагаючись усунути цю незручність. Соковито цьомкнув дівчину в щоку, далі поцілував у губи, але жагучого поцілунку взасос не вийшло: заважав надмір слини в обох. Його це не дуже непокоїло, бо він був підкорений фантомними грудьми низькорослої однокурсниці, вважаючи їх справжніми. Поволі його руки ковзали по не надто чистому светрі, просоченому потом, поки спритним рухом штукаря не стягли його. Під светром виявилася чоловіча сорочка в смужечку. Збуджено сопучи, Вася заходився розстібати гудзики.

Варто зізнатися, Тоня й сама була достатньо збуджена, тому не допомагала хлопцеві, а лише тихо постогнувала й порохкувала із заковченими очима та безглуздою посмішкою.

І от сорочка відкидається вбік, а Вася з роззявленим ротом, у якому жовтіють його кровожерливі зубки, тягнеться до ліфчика. Й отут Тоня вирішила продемонструвати, що на дозвіллі не тільки лякає дітей наслідками сексу без запобіжних засобів, але й дивиться еротичні фільми, томно прогнулася, вдоволено замуркотіла. Але ж не розраховувала власних можливостей — і

бюстгальтер без шлейок зсунувся донизу, відкриваючи здивованим очам хлопця незабутнє видовище.

Вражений (м'яко кажучи) тим, що груди його обра-ниці виявилися рівно на два розміри меншими за бюстгальтер, Вася все ж таки не залишив надії провести ніч із Тонею. З одного боку, йому більше подобалися дівчата з пишними формами, але, з іншого — маленькі груди все-таки кращі, ніж величезні, але схожі на вуха спанієля. До того ж, він обожнював незайманих, оскільки з ними можна було не церемонитись і з захватом вдавати Великого Мачо — порівнювати ж нема з ким!

До того ж, зачаєний у більшості чоловіків прадавній інстинкт «відкривачки» нашіптував йому, що гріх не скористатися такою можливістю; зрештою, Тоня не настільки вже й страшна (особливо в одязі), а коли нафарбується, цілком вірогідно, що такою можливістю скористається хтось інший. Вася не любив програвати й поступатися будь-кому, отже, чарівно посміхаючись і обдуваючи дівчину винними парами, потягнувся до вимикача — й кімната поринула в інтимну темряву.

Тоня трішки образилася, коли побачила реакцію Васи на падіння її ліфчика (дуже гарного, з мереживом і шлярочками, які ще збільшували обсяг), але згадала, що темрява — друг молоді, й знову розслабилася.

Хлопець намацав її шию та обсипав палкими поцілунками (якби на Тоніному місці була Марина, в тієї виникла б асоціація з вампірами й ґрунтовно зіпсувала б свято смаку, але Тоні ці тонкощі були недоступні; от якби хлопець почав довго і натхненно поглаждувати, розтирати і розминати шию, вона відразу б згадала відповідну статтю з Кримінального кодексу України, присвячену навмисним убивствам! Потім його губи заковзали по плечі (він поморщився він смаку немитої шкіри, але, хвалити Бога, дівчина не тільки не поміти-

ла, але й не відчула цього, і спустилися нижче, рухаючи до грудей.

І тут, коли він нарешті добрався до них і обхопив ротом маленький м'який сосок...

Васіне відкриття було несподіваним і від цього ще більш огидним: навколо сосків у дівчини росло волосся, причому досить жорстке. Річ у тім, що він дуже любив описувати всім бажаючим (а особливо небажаючим) однокурсникам свої приголомшливі успіхи та численні перемоги на любовному фронті, але насправді за своє життя займався сексом усього кілька разів, причому половину з них — у страшному поспіху, побоюючись, що в кімнату гуртожитку (сам Вася був із Тернополя) хто-небудь увійде, потривожить коханців і неодмінно забезпечить хлопцеві імпотенцію, викликану переляком і несподіванкою. Тут уже не до пестошів було!

А цього разу дівчина сама запросила його в гості, до того ж, дівчина не проста, а майже золота — киянка, з квартирою, у котру можна буде прописатися за вдалого збігу обставин (як і багато іногородніх хлопців, Вася палко мріяв стати киянином і мчав до здійснення своєї заповітної мрії на всіх вітрилах). Коли впав бюстгальтер, він вимкнув світло й лише мигцем побачив груди та встиг оцінити тільки розмір. Але тепер...

Його захльоснула крижана хвиля відрази. Мало того, що навіть те невеличке бажання, що він відчував, зникло надовго і серйозно, то ще й до горла підкотив моторошний клубок, ніби доводячи йому самому непродуктивність і навіть фатальність рішення гарно по-вечеряти, випити — і, на завершення трапези, не відмовитися від люб'язно запропонованого господинею мерзенного пійла, котре вона називала вином.

Усякий нормальний молодик повівся б по-джентльменськи: продовжив би сеанс роздягання, а вже якби зовсім стало зле, симулював би раптовий напад

епілепсії. Але Вася вчився... самі знаєте, де. Тому невихований хлопець не тільки перелякав Тоню нелюдським криком, але і викинув на бідолашну дівчину вміст свого шлунка: три пляшки пива і два хот-доги з гострим соусом.

Убити його на місці Тоня просто не змогла — й навіть не тому, що знала, як складно буде сховати труп, а лише з тих простих міркувань, за якими впоратися з хлопцем на 30 сантиметрів вищим і на 50 кілограмів товщим за неї не могла.

Найжахливіше було те, що негідник Вася наступного ж дня розп'ятавав усім страшну правду (промовчав, правда, про свій ганебний прояв блювотного рефлексу).

І тепер у своїх графоманських оповіданнячках Антоніна Силікончева заявляла, що всі мужики — козли і покидьки. Але надія знайти велику і чисту любов ще тепліла в її серденьку. І можливо, вона її навіть знайшла. В особі Марини.

IV. Страшна помста

Дівчатам було невимовно приємно сидіти на захищеній кухні в Марини, пити зелений чай (який Тоня купила спеціально для своїх візитів, пам'ятаючи, що з їжі в подруги постійно в наявності хіба що таргани), закушуючи батонком (коли він, звичайно, був присутній у їхній скромній трапезі), і обговорювати чоловіків. Ця невичерпна тема давала їм мільйони приводів для жартів, підколювань, відвертих знущань і подібних чарівних дівочих балачок.

Тоня приділяла Марині дуже багато часу — куди більше, ніж могли собі дозволити Світлана, Таня, Лена, дві юні письменниці Сашки (Маринині подруги, яких

теж було чимало). Вона часто залишалася ночувати в Марини, настільки ж часто кликала ту ночувати в себе, купувала їжу для обох, а влітку вони відпочивали то на дачі в Марини, то в селі у Тоні. І ніхто не зрозумів, як, але Тоня зайняла основне місце в серці подруги та почала претендувати на виключність, унікальність і неповторність — спочатку майже непомітно, а потім — упевненіше та наполегливіше.

Колись у Марини була найкраща подруга Вероніка, з якою мала честь познайомитись і Світлана. Чоловікоподібна висока, чорнява Ніка була сенсом життя Марини, з неї почалося письменницьке захоплення, вони познайомились іще п'ятилітніми дівчиськами, а в школі сиділи за однією партою. Їй Марина розкривала всі свої таємниці, знайомила з хлопцями, а потім вислуховувала нещадні, хльосткі, мов удари батога, коментарі Вероніки щодо вбозтва кавалерів.

Одного разу вона познайомила подругу з багатим Стасом; цього разу хлопець сподобався Ніці, але та не квапилася вітати найкращу подругу з вдалим вибором. Вона вчинила інакше: вийшла на балкон покурити зі Стасом і, притискаючись пишним погруддям до його плеча, завела широсердну розмову. Потім нав'язала свій телефонний номер, завбачливо записаний на туалетному папері за п'ять хвилин по знайомстві з багатеньким Буратінком.

Після чергової заяви Марини про те, що всі чоловіки — істоти нижчого порядку, Стас не витримав і подзвонив грудастій Ніці. При першій же зустрічі та повідомила, що обожнює секс (хоча Марині говорила, що ненавидить його і користується лише як способом отримувати від «цих бридких мужиків» те, що їй потрібно), — і негайно ж продемонструвала це.

Хлопець, збуджений темпераментом Вероніки та її тілом, набагато розкішнішим за Маринчине (тим

більше, що нова пасія наплела про стару цілий мішок небилиць — і про міфічні венеричні хвороби, й про підробітки проституцією, і про звичку «розкручувати» хлопців, не даючи нічого натомість)... За два тижні він подзвонив тій і повідомив, що їм більше не варто зустрічатися. Придумав зворушливу казку про свою невиліковну хворобу, через яку він нібито залишає Україну.

Ніка співчутливо вислухала подругу і порадила забути потенційного нареченого. І все було б добре, якби Марина не зустріла голуб'ят, які воркотили за місяць на Хрещатику. Вероніка з виглядом господині обіймала Стаса і тягла його в модний бутик, хлопець піддавався на її умовляння і, поблажливо посміюючись, спостерігав, як його 16-літня панянка приміряє сукні, що підійшли б солідній сорокалітній дамі. Підходячи до каси, відкриваючи гаманець і жартівливо відштовхуючи від себе Вероніку, що зависла в нього на шиї, він мигцем глянув у вітрину — і завмер із відвислою щелепою.

На вулиці, дивлячись просто на них, стояла Марина. Вона часто гуляла по Хрещатику, заглядаючи у вітрини магазинів і мріючи про розкішний одяг, якого ніколи не зможе собі дозволити, про дорогі іномарки, про вишукані ресторанный страви... От і сьогодні походжала центральною вулицею, навіть не очікуючи наштотхнутися на такий от «сюрприз». Обличчя в дівчини немовби помертвіло, нігті з силою вп'ялися у долоні, рот негарно скривився. А потім вона вихором ввірвалася у розкішний бутик, навіщось накинулася на манекен, який стояв біля входу, відірвала в нього голову (це зараз модно виставляти на загальний огляд «вершників без голови», а тоді, в далекому 1996 році, манекени в усьому були схожі на людей — тільки що не дихали) і пожбурила в людей, котрі її обдурили, ще недавно — найближчих.

Вона промахнулась — і, ніби в уповільненому повторі кошмарного фільму, щойно привітно усміхнена продавщиця, невірний залицяльник, подруга-зрадниця і касирка в окулярах дивилися, як голова летіла, вривалась у велике дзеркало, розбиваючи його на мільйони блискучих скалок, у кожній із який відбивалися їхні перекошені обличчя, і ті діамантовими бризками розліталися по підлозі.

Якимось незбагненим чином деякі з них устигли поранити Вероніку, яка стояла ближче за всіх до дзеркала, вона ж тільки витріщала темні очі, притискаючи повні руки до подряпин на щоках.

Першою отямилася Марина. Підскочила до дзеркала, яке ще мить тому відбивало ідилічну картину «Хлопець робить дорогий подарунок своїй коханій», гідну загниваючого Заходу, підняла з підлоги велику скалку, повернулася до підступної подруги, полоснула нею по її руках, якими та прикривала обличчя.

Більше нічого зробити не встигла — на допомогу приспів охоронець. Схопив її за тендітні плечі, так що рука розтислась і шматок скла з музичним дзенькотом упав на підлогу. Він закричав якусь нецензурщину. Схоже, до Марини тільки почалоходити, що вона накоїла. З її очей полилися сльози, але відразу розтулився рот — і закохана парочка почула, що саме підло обдурена нещасна думає про таких брудних тварюк, як вони.

— Та чого ж ви стоїте?! — з винятковими інтонаціями базарної перекупки заволатала Вероніка, широко роззявляючи яскраво нафарбованого рота. — У ментівку її, поки вона всіх тут не повбивала! Я завжди знала, що вона стерво!

«Стерво» відповіло їй, і довго б вони ще стояли та лаялися, якби не охоронець, який згадав нарешті, за що йому платять гроші. Він професійно скрутив Мари-

ну, яка репетувала безперестанку, витяг її на вулицю, ніби побоювався, що, пручаючись, дівчина, яка зараз у такому несамовитому стані, розіб'є ще що-небудь. Біля порогу кивнув касирці:

— Викликай міліцію.

Та поквапливо схопила слухавку, але її випередив Стас. Він м'яко, але переконливо сказав їй:

— Зачекайте. Я зараз усе залагоджу.

Він вийшов на вулицю, з бридливим виразом наблизився до охоронця, розтис його руки, даруючи Марині волю, і кинув недбало:

— Не треба. Я заплачу за розбите дзеркало. А тебе, — він подивився в очі Марини, — щоб більше я ніколи не бачив. Зрозуміла? Тебе — теж, — повернувся до Вероніки, яка не очікувала такого повороту подій. — Не люблю, коли дівчина лається, як швець, — довірчо сказав він охоронцю, котрий отетеріло на нього витріщався.

— Ні, хлопче, нічого в тебе не вийде. Якщо хочеш оплачувати, давай просто зараз. Крім того, якщо мені не зраджує зір, твоїй дівчині ця ідіотка завдала тілесних ушкоджень. А це, між іншим, на гарний термін тягне. Звичайно, якщо твоя дівчина їй пробачить... Бо нам проблеми не потрібні.

— Скільки платити? — хлопець витяг натопане грошима й кредитками портмоне. — А ця... — вже не моя дівчина. Зараз з'ясую, чи буде вона висувати претензії.

Він повернувся до Вероніки, яка вибігла з бутика слідом за ними, і, посміхаючись, запитав:

— Мені здається, ти хотіла цю сукню? — Ніка ще й досі була в ній.

— О, любий, я знала, що ти зрозумієш мене!

— Я не збираюся сперечатися з тобою, але повідомляю: якщо ти погодишся забути цей маленький інцидент, сукня буде твоєю.

— Зараз? — Ніка миттю забула про нібито нестерпний біль від двох подряпин і прибрала ділового тону.

— Не сьогодні — бачиш, мені треба заплатити за розбите дзеркало, — але днів за два ми повернемося сюди. Якщо ж ні — я більше ніколи не хочу тебе бачити. І навіть допоможу собі у виконанні цього заповітного бажання, — багатозначно додав він.

Вероніка була розлючена на Марину, яку знову схопив у свої ведмежі обійми охоронець, але жадібність переважила вражене самолюбство. Вона знехотя погодилася. Стас кивнув і пішов відшкодовувати збитки, завдані магазину Мариною.

Зрозуміло, що сукні Вероніці ніхто не купив.

Так скінчилася дружба цих дівчат, і звідтоді Марина, всіляко прикрашаючи ту стару історію, розповідала її всім своїм новим знайомим і робила при цьому стрдницьке обличчя. Знайомі вірили, співчували і присягалися їй у вічній відданості. А з тими, хто не запевняв і не присягався, вона більше не спілкувалася.

І вже ніколи б вона не повірила, що її зможуть знов обдурити, використати й покинути, хоч і обвинувачувала в недобрих намірах усіх і кожного.

Антоніну вона впустила до себе в серце незабаром — для порівняння. Світлані для цього знадобилося чотири з половиною роки, Тоня ж упоралася за три місяці.

Якби в Марини запитали, чому саме Тоня стала така дорога для неї, вона б відповідала довго і докладно, особливо підкреслюючи той факт, що дуже любить свою нову подругу. Можливо, так воно й було.

V. Як виникають тріщини

Дівчата справді любили одна одну, і не тільки як подруги. У житті Марини був період, коли вона остаточно розчарувалася в чоловіках (а секс із ними ніколи не приносив їй очікуваної насолоди, і чи не байдуже, хто в цьому винен?); результатом цього став висновок: «Раз чоловіки не влаштовують мене, виходить, я лесбійка. А що в цьому поганого? От деякі, наприклад, дівчиська з «Тату», навіть заробляють цим. Я вже не кажу про всяких там Мойсеєвих і Пенкіних».

Сказано — зроблено. Насамперед Марина написала кілька статей на «рожево-блакитну» тематику, зареєструвала свій сайт на спеціалізованих порталах, почала заходити в чати під відповідними ніками. А далі вирішила переходити до конкретних дій.

Їй завжди подобалася тоненька Світланина постать, тому почала Марина з неї. Але Світлана розчарувала її, хоч і повідала про свої пригоди з дівчатками кілька років тому. Однак зізналась, що, по-перше, зараз їй подобаються хлопці, а по-друге, що Марина в будь-якому випадку фізично не на її смак. Не збуджує, і край!

Наступною була Тоня. Тут Марина повелась інакше. Нею було вжито кілька спроб — у повній відповідності до всіх законів шпигунства і спокушання.

Перша спроба збіглася з виграшем Мариною в чаті двох запрошень у нічний клуб. Правда, довелося трохи попсувати кров діджею, котрий обіцяв ці квитки, бо саме їх віддавати він і не збирався. Увесь конкурс на кращу назву для вечірки був понтами на публіку; звісно, запропонована Мариною назва «Згадай молодість!» була не бозна-чим, але інші виявилися ще гіршими;

тож перемога є перемога. Але віддав квитки він їй далеко не відразу. Втім, там сталася до того некрасива сцена, ми не будемо описувати її, щоб не образити високоморального читача.

Річ у тім, що коли Марина отримала жадані флаєри, то негайно ж запропонувала роль «дами серця» Тоні. Та раніше не бувала в подібних закладах і відразу погодилася.

До нічного клубу «Гнездо порока» подружки прийшли у всеозброєнні. На Тоні був бордовий сарафан вільного крою, більше схожий на хламиду часів молодості Алли Борисівни, темно-синя кофточка від спортивного костюма, білі красиві босоніжки, схожі на модельні, неодмінний ліфчик, під зав'язку натоптаний ватою, трусики (а як же без них?) і ланцюжок на шиї. Марина ж одяглася простіше: старі джинси з витягнутими коліньми, старенький же ліфчик (про труси дипломатично змовчу), трішки розтягнута майка Made In USSR, бежевий светр, єдині туфлі, що колись були чорними, і, зрозуміло, дешева біжутерія.

При вході стояла усміхнена довгонога дівчина і такий само усміхнений височенний хлопець. Вони радісними голосами повторювали завчені фрази про волю вибору, радощі любові та безпечний секс, а потім простягали відвідувачам безкоштовні презервативи. Акція, бачся!

Спочатку дівчата чесно намагалися танцювати. Потім, коли вкотре спіймали себе на тому, що музика їх ніяк не кличе на танцювальні подвиги, вирішили збадьоритися за допомогою спиртних напоїв. Безкоштовними були тільки квитки, тому в бар вони зайшли, перераховуючи заповітні гривні в кишенях і гаманцях.

Побачене приголомшило їх. Ціни були настільки ж високими, наскільки асортимент — вбогим. Ні, звичайно, тридцять видів горілки і двадцять коньяку — це,

поза всякими сумнівами, дуже добре, але от «Джинтонік» по 15 гривень за маленьку пляшечку — це вже занадто! Із закуски була присутня божевільно дорога піца (15 гривень за 1/8), чіпси (7 гривень за тридцятиграмовий пакуночок) і салатик із капусткою (8 гривень за порцію). Подружки подалися були до виходу з недоброго місця, сподіваючись купити в якійсь ятці неподалік те саме, але дешевше в кілька разів, але похмурий охоронець попередив, що назад не запустить — хіба що за окрему платню.

Дівчиська зажурилися, пройшли назад у бар, скинулись, купили склянку вина на розлив і один капустяний салатик на двох. Підрахували здачу й зрозуміли, що їм ледь вистачає на проїзд, та й то тільки на громадському транспорті, бо дзигарі пробили одинадцятку, а йти звідси в найближчому майбутньому вони не збиралися: мусили ж вивчити «порок» зблизька та якомога детальніше!

Вино виявилось бридким на смак, але дівчатам, які звикли до Марининого домашнього зілля, воно здалося непоганим. Зате капуста в салаті була зіпсованою, що вони й побачили неозброєним оком (і відчули неозброєним носом). Тоня призначила Марину скарбником при рештках грошей, подалася до стійки з тарілкою в руці та наміром відновити справедливість — у мріях вона вже бачила себе в ролі строгого, але справедливого прокурора чи всесвітньо відомого судді. Але, на жаль, бармен виявився стріляним горобцем, до того ж, дуже спостережливим, тому обвів поглядом Тонін немудрящий прикид із претензією на розкіш і процідив крізь зуби, що в салат додано спеціального соусу для пікантнішого смаку, страви не обмінюються і не повертаються, а якщо дехто ніколи не їв у пристойних закладах (видно, натякаючи на цей крутий шинок), то хай сидить удома.

Тоня не хотіла мати вигляд провінціалки й дурепи, тому мовчки повернулася, поставила тарілку на стіл і взялася наминати «заморську страву». Марина здивовано глянула на витягнуте обличчя подруги й наслідувала її приклад, мимоволі кривлячись, але нічого не кажучи.

Вино допомогло на якийсь час, і дівчата навіть так розтанцювалися під кислотну музику, що Марина вирішила діяти. Міцно схопила за руку Тоню, потягла її в туалет, де й повідомила: «Слухай, а що, як я роздягнуся?»

Тоня зацікавлено подивилася на неї.

«Ну, зніму светр і танцюватиму в майці!» — пояснила Марина.

Тоня кивнула.

Але нічого з цієї привабливої ідеї не вийшло. Тому, що коли Марина зняла светра, то виявила, що, по-перше, майка давно не прана, по-друге, трішки порвана, а по-третє, пахов дівчина не голила ось уже місяць. Тоня дивилася на подругу з розумінням, бо подібну картину часто спостерігала у власному дзеркалі; щоправда, сьогодні вона підготувалася до підкорення буржуйського закладу на славу, але не всі ж такі багаті, що можуть собі дозволити подібну розкіш, як майже нові модельні босоніжки і бордовий сарафан!

Марина дуже засмутилася, що ретельно розроблений план спокушання на самому початку дав збій; звісно, Тоня нічого не сказала, але ж могла подумати!

Дівчата повернулись у один із залів (яких було три), де багатенькі Буратінки щосили звивалися під кислотну музичку, пострибали ще трохи, але сум не залишав Мариночку. Їй було настільки зле, що побачила, як Тоня почала, висловлюючись фігурально, «мити свій туалет» разом із Емінемом, який затяг епохальну пісню *Cleaning My Closet*, вона пішла з цього залу,

просоченого потом, якимись божевільними флюїдами, французькими духами, щедро налитими на дівчат, і горілкою, якою пахтіли їхні кавалери, і спробувала знайти своє місце в житті, точніше, в іншому залі, який залишився недослідженим. Тут звучав шансон, і якийсь голомозий суб'єкт душевно підспівував, старанно фальшивлячи. А в третьому під швидку музику незрозумілого стилю йшла трансляція якогось показу мод «від кутюр», а відвідувачі дисципліновано сиділи за столиками, потягуючи дорогуці та, напевно, божевільно смачні коктейлі та уважно стежили за всім, що показували на величезному екрані, тож танцювати було не те що неможливо, а навіть просто непристойно. Вона гірко зітхнула й потюпала в бар. Подумала, що додому можна добратись і пішки, та навіть і за допомогою транспорту, але «зайцем», а горе потрібно терміново залити... тобто, забути. Вигребла з кишені джинсів останні гроші. Їх саме вистачило на крихітну чарочку найдешевшої горілки. Від усвідомлення того, що лишилося всього лише п'ять копійок, серце в дівчини, яка, загалом, досі надавала перевагу винам, лікерам і пиву, сповнилося непохитної впевненості в найвищій якості та відмінних смакових характеристиках цього спиртного напою. Випила залпом і пожалкувала, що не залишилося грошей на закуску; втім, цю проблему Марина успішно вирішила – занюхала рукавом светра.

Переконалася, що ніхто з відвідувачів знайомитись із нею не збирається, встала зі стільця біля стійки, на який сідала з наміром приємно провести час у товаристві чарочки, і повернулася до Тоні. Дорогою вона помітила, що алкоголь натщесерце подіяв добре: її трішки погойдувало при ходьбі, стало тепліше, до того ж, у голову лізли веселі думки й знову хотілося танцювати. Коли вона знайшла Тоню в юрбі епілептиків, які несамовито смикалися, почалася пісня Prodigy, і Марина

скривилась та потягла подружку до найближчого столика, на щастя, незайнятого.

— О, ось де ти! Де ти була? — поцікавилася Тоня, видно, більше для пристойності, тому що більше зараз її цікавив чорнявий хлопець із моторошною зачіскою, який танцював із заплющеними очима за два метри від них.

— Та так... — Марина дихнула на Тоню свіженьким перегаром, але та не помітила цього.

— Зрозуміло... Дивися на цього хлопця. Ну, бачиш, у всьому жовтому!

— Це який на курча схожий? Цікаво, з якого яйця він вилупився! — захихотіла Марина.

— Тихо, — цитькнула на неї Антоніна.

Вона б ще довго милувалася танцюристом, але тут заграла повільна пісня — чи то «Иванушки International», чи «Руки Вгору». Хлопець повернувся — і пішов просто до них! Тоня і Марина, як по команді, одночасно випнули непомітні погруддя, почервоніли і ніяково захихотіли.

Але їх очікував крутий облом. «Курча» пройшов повз них і запросив на танець яскраво нафарбовану панянку в міні-спідниці, більше схожій на максі-пояс, прозорій блузі з нескромним декольте, у якому чудово проглядали пишні груди, й туфлях на височенних «шпильках».

— Цей хлопець несерйозний, — скривджено кинула Тоня.

— Зовсім. До того ж, не на мій смак. Ну, може, тобі він подобається...

— Мені? Цей виродок? Та, як на мене, у нього вітер в голові.

— Вітер? Протяг!!! І головне, жодного смаку! Це ж треба — запросити таку повію, коли такі пристойні дівчата, як ми, сидять так близько!

— А ти не думаєш, що цей пацюк йому подобається? Ну... Може, він вважає її красивою...

— Не знаю, як у нього з іншим, але уяву має неабияку!

— І взагалі, він — сволота! Бо зрадив мене! — раптом переконано заявила Тоня. Схоже, та мала доза алкоголю, яку вона встигла прийняти, ще й досі діяла.

— А ти що, знаєш його? — жваво поцікавилася Марина.

— Ні. Але це не має значення! Він на мене ТАК дивився... Виходить, я йому сподобалася. А тепер побачив легкодоступну ляльку, тільки що не гумову, а живу, — і вперед! Це несправедливо!

— А чого ти дивуєшся? Чоловіки готові трахати все підряд, починаючи від гумової ляльки і закінчуючи діркою в унітазі! — для переконливості Марина спробувала зобразити на пальцях цю саму дірку.

— Це точно! От за це їх і треба повбивати. Чи, принаймні, покалічити!

Раптом Марина згадала, що, по-перше, Тоня вчиться в академії МВС, а по-друге, її начебто щойно зрадили:

— Тоню, скажи як юрист, як ти кваліфікуєш злочин, якщо хлопцеві відрізати член за зраду?

— Легкі тілесні ушкодження, — зневажливо кинуло майбутнє світило української криміналістики.

— Ти — справжній юрист! — душевно відповіла Марина і потисла подружці руку.

— Природно. Тому, що у вільний час вивчаю Кримінальний кодекс України. Він, знаєш, загалом, повинен, як «Кобзар» Шевченка, лежати на столі в кожному домі!

— Зрозуміла. Обов'язково куплю. От як тільки гроші з'являться. А ще краще — купи ти і подаруй мені. Так надійніше буде.

— Я тобі на практиці буду пояснювати.

Отут саме закінчився «медляк». Дівчиська потанцювали ще трохи, але незабаром зрозуміли, що найбільше їм хочеться спати.

— Ти як думаєш: тут є місця, призначені для сну? — запитала Тоня.

— Ну... Те, що спати можна в туалеті, зрозуміло, але мені якось не хочеться. А тут музика гримить, не заснеш. Пішли пошукаємо?

— Угу.

Поблукали просторами «Гнезда порока» (і висловили пошепки — щоб охоронці не почули — свою думку як про назву нічного клубу, так і про його рівень) та знайшли кілька «кімнат для відпочинку», біля яких сиділа доглянута дама років сорока п'яти. Вона пояснила сонним подружкам, для якої мети призначені ці приміщення. Немовби ілюструючи її розповідь, із-за рогу вийшли дві красуні, що висіли на шиї в голомозого «братухи». Проминаючи даму, він кинув на стіл кілька купюр. Та дістала ключа з витонченим брелком у виді цифри 7 і сказала:

— Будь ласка, другі двері праворуч.

І додала вже Марині з Тонею:

— Ах, так, я забула сказати. Ця послуга платна.

— Скільки? — недбало поцікавилася Тоня.

— Та перестань, у нас же грошей майже нема, — зашепотіла їй на вухо Марина, прикидаючи, як вона пояснюватиме зникнення довіреної їй суми.

— Ну стривай, а раптом ціна прийнятна? Зависнемо на годинку-другу, виспимося гарненько, а потім знову танцювати. А там уже й до ранку недалеко. Можна й на метро тюпати.

— Тоню, повір мені, краще пошукати іншого варіанту. Хтозна, а раптом у них там сховані камери? Знімуть нас голяка (бо особисто я спати одягнуеною не можу) — а потом будуть продавати фотографії голих геніїв! Тобі це треба?

Тоня збудилася від думки про те, що хтось може заробити на фотографіях її розкішного тіла, але помітила в подруги ознаки насування істерики (а разом і пригадала стан її нижньої білизни), тому погодилася.

— А коштує це задоволення всього п'ятнадцять доларів за годину, — солоденьким тоном промовила дама, про яку вони майже забули.

— Ось бачиш, — Марина за руку відвела Тоню вбік.

Їхні пошуки поновились і нарешті увінчалися успіхом: вони помітили симпатичний шкіряний диванчик у закапелку на шляху від зали з шансоном до чоловічого туалету. Зраділи й примудрилися влаштуватись на ньому (а диванчик був мініатюрний) — і навіть почали засинати. Але тут у найбільш невідповідний момент, коли вони вже провалювалися в солодкий світ мрій, над їхнім вухом хтось оглушливо гаркнув:

— А ну тпрусь звідсіля! Ви сюди що, спати прийшли? Це місце для чоловіків, які чекають своєї черги в туалет, а не для вас. Що, клієнтів шукаєте? Це в нас заборонено!

— Але десь же повинне бути приміщення для відпочинку! Не можна ж танцювати всю ніч безперестанку, — боязко озвалася Тоня.

— А хто вас примушує? Будь ласка, замовляйте собі пиво, горілку, закуски. Сидіть і культурно відпочивайте. А якщо спати хочете — для цього є кімнати відпочинку, спеціально обставлені для цієї справи.

— Але ж це дорого! Ми, між іншим, грошей не друкуємо, — зухвало кинула Марина.

— Тоді їдьте додому. А якщо грошей нема — то на фіг по клубах тинятися! На Окружну марш — там і заробите, і розважитесь! — чоловік заіржав, бо власний жарт здався йому вершиною дотепності.

Ледь волочачи ноги, дівчиська пішли в залу. Послухали шансон до другої по півночі, переповзли туди, де публіка насолоджувалася показами мод. За півгодини Тоня відлучилася в туалет, а повернулася, ледь не підстрибуючи:

— Слухай, що я придумала! Давай там і спатимемо, але по черзі. Я помітила, що там є таке місце, звідки видно, якщо йде охоронець. Тобто, я сплю, а ти стоїш на шухері. Потім за годину міняємося. Згода?

— Агов, а чому це ти спиш? Я теж хочу! — обурилася Марина, язик у котрої насилу повертався.

— Тому, що я знайшла цей вихід. Не даремно ж у академії МВС учуся! Ти теж поспиш, але після мене. ОК?

— Добре. Пішли, — Марина попленталася за Тонєю.

Вона так хотіла спати, що їй було не до сексуальних зазіхань. Тоня поспала вдало, Марина після неї — теж. Коли ж знову настала Тоніна черга, Марина спочатку слухняно стояла, переступаючи з ноги на ногу. Але нарешті їй набридло. Вона прокралася в «модну» залу — і з приємним подивом побачила, що там почалося шоу. Загалом, зараз туди пускали не всіх, але вона прослизнула, скористалась моментом, коли держиморда на вході відвернувся, тихо розмовляючи з кимось по мобільному.

Шоу викликало в неї захват. Звичайно, величезні погруддя танцівниць збуджували й заздрощі, але сам факт, що вона потрапила на справжній бал хіті й пристрасті, тішив і хвилював. Ховаючись у затінку за колоною (всі столики були зайняті), вона блискучими очима стежила за рухами красунь, які звивалися, намазані спеціальною олією, від чого їхні тіла якимось дивно лисніли, змушуючи її облизувати губи сухим шорстким язиком.

Зрозуміло, вона бачила сотні фотографій оголених дівчат, особливо з того дня, коли Світлана навчила її користуватися інтернетом. Але то були тільки плоскі двомірні зображення та набори пікселів, а те, що відбувалося зараз, було справжнім, дихало гостро-пряною розпустою — прекрасне до знемоги.

Вона так захопилася спогляданням цього свята голого тіла, безсоромного, нічим не прикритого бажання, яке для стриптизерш, однак, було тільки способом заробітку, що не помітила охоронця, котрий перевіряв наявність спеціальних квитків. Він підійшов до неї безгучно (його кроки глушила музика, під яку роздягалися дівчата, і голосний стукіт Марининого серця), тому коли вона відчула тягар на своєму плечі, від страху ледь не зомліла. Хвалити Бога, не закричала, але що було жахливо — то це те, що вона відчула щось тепле у своїх штанах. «Тільки б не обмочитися з переляку!» — у сум'ятті подумала Марина. Але було пізно.

ЦЕ сталося.

Скандал був жахливим. Держиморда витяг її з зали (при ній не виявилось навіть вхідного квитка, який зараз лежав на дивані, поруч із Тонею) і протяг до виходу повз відвідувачів, які зловтішно посміхалися. І там Марина побачила другого охоронця з Антоніною. На дівчат нагримали, їх обматюкали й випхали на вулицю.

І ніякі Тоніні крики про те, що вона — майбутній міліціонер, не допомогли. Не допомогла навіть «корочка» студентки академії МВС, яку Тоня тицяла охоронцям під ніс. Один із них вихопив її з тонких ручок дівчини, зробив жест, ніби підтирає нею своє могутнє озаддя, та пожбурих у обличчя. Добре ще, хоч не порвав.

На вулиці при тьмяному світлі ліхтаря Тоня подивилося на годинник і втішила подругу повідомленням про те, що вже по п'ятій ранку.

Світало. Незабаром ліхтарі згасли. Дівчата йшли в напрямку метро і злобливо перелаювалися. Тоня не могла пробачити Марині, що та не тільки підло втекла зі свого поста, але й подивилася стриптиз без неї. Марина щось бурмотіла у відповідь, але Тоня не слухала.

Коли вони, змерзлі, нарешті добралися до метро (Тоня разів із п'ять підвертала ноги в незручних босоніжках), було вже доволі світло.

Біля турнікету Тоня простягла руку:

— Давай гроші, я піду куплю жетони.

Марина мовчки дивилася на неї якимось дивним поглядом.

— Ти що, глуха? Дай гроші. Чи якщо не довіряєш мені, сама купи.

Марина вичавила з себе якийсь звук, ніби булькання, пошукала в одній кишені, потім у другій, тоді навішось зняла туплю і зазирнула в неї... Далі ще раз вивчила вміст своїх кишень.

І поклала на Тоніну синю від холоду долоню п'ятачок, який досі зберігав тепло її спітнілої та вологої від хвилювання руки.

Тоніна лють була невимовна.

От після цього випадку й дала тріщину дружба Тоні з Мариною. І тоді настав час Світлани.

VI. Усе залежить від перуки

Звичайно ж, у Тоні, як і в будь-якої дівчини, котра себе поважає, були так звані друзі чоловічої статі, котрим можна було приплатити, аби позбавили цноти нахабну Світланку. Серед них траплялися товсті старі колеги її батьків, які полюбляли після чарочки «поговорити про серйозне»: із абсолютно несамовитим виразом обличчя

вони мололи нісенітницю, а Тонечка, ляпаючи довгими в'ями, слухала їх, час від часу киваючи і потакуючи.

Вони почувалися великими і розумними поруч із такою маленькою дурепою (а Тоня й не намагалася розв'язати цю ілюзію, бо вона їй дуже часто ставала в пригоді), а дівчина в результаті таких бесід здобувала потрібні зв'язки, кілька липких від тривалого перебування в спітнілій руці карамельок і (коли дуже таланило) за двоє колготок розміру XXL чи пачку презервативів, у яких закінчився термін придатності (співрозмовники, бачачи таку увагу, просто рвалися ошасливити дівчину хоч чимось зі своїх неосяжних кишенькових запасів).

Траплялися такі самі товсті, нудотні однокурсники, що вже починали лисіти. Пихкаючи, сопучи та вприваючи, вони розливали горілку по пластикових стаканчиках у парку біля Академії МВС чи в черговому гуртожитку, перекидали у свої бездонні горлянки їхній вміст, намагаючись здаватися солідними і крутими, потім зосереджено занюхували засмальцьованим рукавом піджака — неодмінно сірого і неодмінно в «ялиночку» — і мацали своїх дівчат — вгодованих червоношохих однокурсниць, таких, як вони самі, прибулих із різних міст і сіл периферії країни, хоч і не такої неосяжної, як Радянський Союз, але від цього не менш коханої.

Тоню вони вважали надто худю, але оскільки вона нарівні з ними пила горілку, пискливо глузувала з паскудних анекдотів і не надто часто нагадувала про різницю між ними, «селюками», і нею, столичною жителькою, то з загальної мовчазної згоди терпіли її у своїй дружній компанії. Особливо, коли горілку купувала вона.

Було і за двоє чи за троє недолітків із анти-СНІДівської організації. Кругленький Боря з пухкими щічками, на яких подекуди пробивалася ледь помітна

шетинка, чиє кучеряве волосся, зібране в коротенький хвостик, викликало набридливу асоціацію з хвостиком поросяти; похмурий наркоман Гера з запалими очима і прокуреним голосом, який обожнює фальшиві співи про російську долю під розладнану гітару; косоокий Венечка з передніми зубами, що стирчать, як у мишки, трішки заникуватий, далекий Тонін родич — і ще кілька настільки ж коштовних кадрів.

Але от невдача: приблизно уявивши собі смак Світлани й критично оглянувши наявні чоловічі резерви, Тоня не побачила нікого, хто хоч трохи міг би сподобатися.

Колеги батьків відпадали відразу, тому що Світлана нізащо не переспала б із людиною, котра в батьки їй годиться (та й втрачати щедрого дарувальника цукерок і колготок було, відверто кажучи, шкода). Однокурсники були, на думку Тоні, хлопцями хоч куди, але пам'ять про мерзенний вчинок Васі не давала їй звернутися до них із таким проханням, до того ж, за grubілі руки, постійний запах часнику з рота й жахливий суржик навряд чи спокусили б Світлану.

Залишалися недолітки, й по нетривалих роздумах Тоня зупинилася на кандидатурі Гери.

За заздальгедь обумовлену суму в доларах хлопець погодився допомогти їй. Коли нікого з батьків не було вдома, Тоня запросила його до себе й відразу потягла на балкон. Там, принаймні, не було нічого, що б заповзятливий Гера міг поцупити (водився за ним такий грішок). Щоправда, сидіти не було де, але комфорт зараз турбував її найменше.

— Усім би ти був гарний, любчику, але ось пика в тебе трішки підкачала, та й волосся обмаль, — вона махнула кошавою рукою, схожою на курячу лапку, в бік намічених проплішин на голові у хлопця, на здоров'я якого шкідливо впливали наркотики. — А дурепа ця

любить патлатих, як Арагорн із фільму «Володар перснів»!

— На себе подивися, курко, — буркнув Гера, вдихаючи запашний дим косячка.

— Ти сюди прийшов ображати мене? — очі в Тоні повужчали. — Допатякаєшся, що суму вдвічі вріжу за моральні збитки. І взагалі, в Кримінальному кодексі...

— Знаю, знаю твій кодекс, — поморщився він. — Ти по справі базар, добре?

— Погано! — вереснула дівчина. — І взагалі, дай затягтися! — вона вирвала з його рук самокрутку.

— Так би відразу й сказала, — посміхнувся Гера. — А то все «кодекс» та «кодекс»...

Тоня повернула косяк і вже спокійнішим тоном продовжила, критично оглядаючи хлопця:

— До всього, фінгали ці під очима, прищів до фіга...

— Тобі дзеркало дати? — гаркнув Гера.

— Сутли пельку, — незлобливо перебила його дівчина. — Це, в принципі, ще нічого. На голову напнемо перуку, прищі замажемо тоналкою, кола під очима теж... І ходи весь час у сорочці з довгими рукавами, ніяких футболок, ясно? — вона кивнула на сколоті вени. — Тепер далі. Головне — трахнути її (якщо ти, звичайно, ще не забув, як це робиться). І обов'язково без презерватива. До речі, як там у тебе зі СНІДом? — із безневинною посмішкою поцікавилася вона.

— За базаром стеж, — він стис її плече залізною хваткою. Тоня, яка не очікувала такої сили від наркомана, здивовано скрикнула.

— Ну, вибач, вибач... До цього приймеш із нею душ. Разом. Чи ні, — вона знову подивилася на його вени, — краще окремо. Вона схилена на чистоті, принаймні, мені так казала. Трахатися будеш у темряві, а потім ідете в душ, але тепер уже точно разом. Якщо помітить твої сліди на руках — добре. Не помітить — вдаси відразу, огиду... Ну, зображати тобі навряд

чи доведеться — і так від її вигляду блювонеш. І обов'язково скажи, що вона потвора. Запам'ятав? Скажи, що з косметикою на неї ще можна дивитися, якщо віддаля, а вже без... Вона від цього просто з катушок злетить! І урочисто так скажи, що, по-перше, тепер бачити її не можеш, а по-друге, позавчора отримав результати аналізів на СНІД — і вони позитивні. Не хотів раніше говорити, щоб її не засмучувати, а тепер побачив, як вона тебе обдурила, — і не міг більше ховати...

— Фігня це все. Вона ж усе одно перевіриться і довідається, що нема ніякого СНІДу!

— По-перше, не будь такий упевнений, а по-друге, результатів чекають, як мінімум, три дні. Уже за цей час вона схибиться остаточно, це я тобі гарантую!

Головна проблема полягала в перуці. На речовому ринку вони довго шукали потрібний прилавок, а потім настільки ж довго вивчали все розмаїття перук і шин'йонів, послужливо запропонованих до їхньої уваги молоденькою продавщицею із жуйкою в роті: каре, а-ля Мерилін Монро, «паж», «шапочка»...

— На, приміряй оцей, — дівчина простягла Гері патлату темну чуприну.

Він довго вовтузився з перукою, а коли нарешті натяг її за допомогою продавщиці та підоспілої на допомогу колеги, Тоня подивилася на нього і протягла:

— Ну, просто Кіркоров недобитий!

Біляві перуки Гері не пасували. Дивлячись на продавщиць, які нервово перешіптувалися, та бажаючи справити приємне враження, Тоня з виразом промовила:

— А зараз ти схожий на персонажа історій Оскара Уайльда, — це ім'я вона чула від Марини, яка обожнювала богемне читиво.

— Оскар Уайльд? — обурилась одна з продавщиць. — Не ображайте класику світової літератури!

Тоня завмерла з широко роззявленим ротом і стала схожою (особливо завдяки витріщеним очам) на викинуту на берег рибу чи жабу, яка вже конає, приголомшена незвичайними літературними знаннями якихось базарних бабів. Поки вона думала, що б відповісти нахабним перекупкам, Гера стяг із себе біляву перуку і, не дивлячись, схопив ще одну — темно-русяву з симпатичним чубчиком.

Зачіска була вочевидь жіночою, але колір більш-менш підходив до блілого обличчя, красиво підкреслюючи гарячковий блиск його очей.

— Нічого, підріжемо трішки, — отямилася Тоня. — Ми беремо цю. Дівчино, скільки з нас?

— Сто двадцять гривень.

— Скільки?! Та за такі гроші багато хто наголо пострижеться, а тут лише вошива перука з дерматину!

— Дівчино, матеріал натуральний. Такі самі через три ряди коштують 200 гривень. А ми зробили знижку — дешевше не знайдете.

Поторгувались трохи й домоглися 5-гривневої поступки. Тоня полізла по гроші, які завбачливо ховала в трусах.

На її жах, там було всього 90.

— Може, скинете ще 15? — жалібно попросила вона.

— Ні, ми й так без заробітку залишилися через ваші п'ять гривень. Або шукайте гроші, або не беріть. За таку ціну її через півгодини вже не буде.

Тоня повернулася до Гери:

— Значить, так. Давай гроші.

— Це ще навіщо?

— Як навіщо? Бачиш, не вистачає!

— І з якого це дива я віддам свій завдаток?! Тобі треба — ти й розплачуйся!

— Слухай, Геро, не викаблучуйся. Поверну я тобі ці гроші, не боїсь. Ось приїдемо — і відразу ж віддам.

— Із відсотками? — в'їдливо поцікавився він, почувуючи зад крізь джинси.

— Ти що, знущаєшся, ідіот?! — закричала Тоня. — Якщо ти такий тупий, віддавай усі мої бабки, я краще кого-небудь розумнішого пошукаю!

Із кривою посмішкою Гера витяг три папірці по п'ять гривень і простяг Тоні:

— Але ти повернеш. Обіцяла ж...

Тоня мовчки висмикнула з його руки купюри, додала до них вміст схованки в трусах, поклала на прилавок.

— Спасибі за покупку, — байдуже зронила перша продавщиця і надула величезний міхур із жуйки.

— А кульок у вас є? — запитала Тоня.

— Ви знаєте, саме сьогодні закінчилися, — дівчина ліниво працювала шелепами.

— І як же ми його взяти будемо? — поцікавився Гера.

— А ніяк. На тобі. Так і поїдемо.

— Ти що, взагалі, Тонько? — обурився хлопець, намагаючись стягти перуку з голови.

Але та вдарила його по руці:

— Нічого, звикай.

— Але спека ж, — канючив він, починаючи запекло чухатися.

Тоня знову вдарила його по руках:

— Нічого, вчися гарних манер. І терпіння теж. Хоча ще один варіант, звичайно, є...

— Який? Усе, що завгодно, аби не тягатися з цією халабудою на голові.

— Ну, в тебе ж залишилися ще гроші. Можеш купити собі кульок поруч. Але за нього грошей я тобі віддавати не буду. У мене й так тільки два жетони за-

лишилося. Від метро будемо пішки йти. Вибирай: або плати 50 копійок, або парся.

Так було придбано один із атрибутів для спокушання цнотливої білявки, котра відбила в Тоні подружку. Але він же і став каменем спотикання у виконанні настільки блискучого задуму, адже під перукою плішива Герина голова нестерпно свербіла. Який тут, к дідьку, секс?!

Тож було що, чи не було — даємо змогу домислити самотужки.

Вам-бо вже ж відомо: Марина познайомила Світлану з Тонею, Тоня познайомила Геру зі Світланою... А з ким познайомить Світлана Геру — ще тільки належить дізнатися... Одним словом, усе як завжди.

Літературно-художнє видання

Серія «Багаж забіяки»

Лариса Ротних, Ніна Дьяченко

Тусовка

*Чотири гостросюжетні історії
з життя сучасної молоді.*

Відповідальна за випуск *Т. Ключіна*

Підп. до друку 24.03.08. Формат 70×108/32.

Папір офсет. Гарнітура Newton.

Друк офсет. Ум. друк. арк. 11,84.

Тираж 2000 пр.

Зам. № 169.

ТОВ «Гамазин», 04071, м. Київ а/с 110

Телефон для оптових покупців: **(044) 467-50-24**

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи

ДК № 2318 від 18.10.2005

www.greenpes.com

Надруковано

ООО «Видавництво Вперед».

м. Сімферополь, вул. К. Маркса, 60.

Тел. (0652) 510-916.

E-mail: izd-vpered@yandex.ru.

**ЗЕЛЕНИЙ
ПЕС**

Видавництво «Зелений пєс»
представляє:

МІЖ НАМИ ЖІНКАМИ

Вада це, чи перевага – вміння кожної представниці так званої слабкої статі легко перетілюватися та залежно від ситуації поставати щоразу в новій подобі, часом і контрастній до попередньої?

Принаймні, авторки книжок серії «Між нами, жінками» переконливо доводить: зовсім не обов'язково надягати маску, перуку й певний костюм, щоб підготуватися до нової життєвої ролі.

Кожна жінка вільно може за слушної нагоди створювати відповідний образ, бо все необхідне має від природи. І це жодною мірою не акторство, не гра – це багатолікість.

Жінка має буквально все і якщо чогось не має, то лише тому, що не надто сильно цього прагла.

Серію задумано як психологічний poradник для всього жіноцтва на кожен випадок життя. Так, щоб ефективно – й без жодних зусиль з боку читачки. Лише знання про себе та свої внутрішні можливості.

У цих книжках поступово, крок за кроком, розвінчуються міфи про жінок, які століттями

склалися в свідомості людства та передавалися від покоління до покоління. І парадоксальне поєднання двох суперечливих, на перший погляд несполучуваних начал – найперший доказ того, що все можливо, якщо до справи береться жінка, вільна від комплексів.

ISBN 978-966-2938-67-8

9 789662 938678 >